

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ПЕРФЕКТНИ ПАРТНЬОРИ

Превод от английски: Елена Атанасова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

„Ех, Чарли, кучи син такъв! Винаги си имал извратено чувство за хумор. Как, по дяволите, можа да ми погодиш това!?“

Джоел Блекстоун стоеше в предверието на малката църква и оглеждаше опечалените, скупчени на предните скамейки.

Септемврийското слънце се прокрадваше през витражите и осветяваше вътрешността на храма. Гласът на свещеника бе силен и изненадващо бодър, въпреки че се извършваше опело.

— Чарли Торнкуист беше най-запаленият и всеотдаен рибар, когото някога съм познавал — редеше свещеникът. — И това не означава малко, защото Господ ми е свидетел, че самият аз съм посветил доста време на това благородно занимание. Но за мен риболовът беше развлечение, хоби. А за Чарли той бе истинско призвание.

От дясната страна на свещеника върху дървена поставка имаше урна. На нея висеше месингова плочка, на която беше гравирано: „Отплавал на риболов“. Вътре в урната се намираха последните земни останки на осемдесет и петгодишния шеф на Джоел — Чарли Торнкуист. Наоколо бяха сложени няколко снимки на покойния с трофеите му. Най-впечатляващата беше тази с един марлин, уловен покрай бреговете на Мексико.

Джоел все още не можеше да повярва, че старият мошеник го бе изиграл накрая след всичките си обещания да му позволи да изкупи компанията, фирмата, която Джоел бе създал едва ли не от нищото, бе завещана на дъщерята на племенника на Чарли — госпожица Летисия Торнкуист, библиотекарка в някакъв малък колеж в Средния запад.

„По дяволите! «Торнкуист Гиър» ми принадлежи по право и аз няма да позволя да попадне в ръчичките на една госпожичка, която не можеше да различи счетоводен баланс от тълковен речник!“ Вътрешностите на Джоел се присвиха от гняв. Той бе дал всичко от себе си за укрепването на компанията и за десет години почти съвсем сам я бе превърнал в авторитетен конкурент на пазара.

През последните осем месеца бе подготвял дългоочакваното си отмъщение. Но за да го осъществи докрай, му бе необходим пълен контрол върху „Торнкуист Гиър“. На всяка цена трябваше да успее да оглави компанията, а малката библиотекарка от Айова — или откъдето там беше — можеше да върви по дяволите.

— Днес сме се събрали, за да се сбогуваме с Чарли Торнкуист — продължаваше словото си свещеникът. — Това е тъжен момент. Но истината е, че ние го изпращаме в любещите ръце на Покровителя на рибарите.

„Бяхме сключили споразумение, Чарли. Аз ти вярвах. Беше ми обещал «Торнкуист». Защо трябваше да умираш, преди да сме уредили всичко?!“

Вместо да притежава „Торнкуист Гиър“ — бързо просперираща компания със седалище в Сиатъл, специализирана в производството на спортни екипировки и оборудване за летуване на къмпинг — Джоел имаше нов шеф. Дори само мисълта за това го караше да скърца със зъби. „Библиотекарка! Да работя за някаква си скапана библиотекарка!“

— През целия си съзнателен живот Чарли Торнкуист всеотдайно се бе посветил на една страст. — Свещеникът се усмихна благо на малката група опечалени. — И тази страст бе риболовът. По-точно — риболовът като начин за сливане с природата. За Чарли бе върховно удоволствие да седи на яхтата с въдица в ръка...

„Това е съвсем вярно — размишляваше Джоел. — Докато Чарли прекарваше времето си да лови риба, аз се потях с кървава пот, за да превърна «Торнкуист Гиър» от малко, невзрачно магазинче в компания — гигант — в истинска млада и гладна акула, готова да погълне първата си плячка цялата. Чарли би оценил това сравнение...“

Той отново присви очи към златистите лъчи, които се процеждаха през витражите, а после огледа преценяващо тримата на предната редица скамейки.

Благодарение на Чарли вече се бе запознал с Морган Торнкуист — професор във факултета по философия и логика при колежа „Риджмор“ в Сиатъл. Беше малко над петдесетте и бе изгубил първата си съпруга преди около пет години. Морган бе израсъл във ферма в Средния запад и това още си му личеше по набитата фигура и широките рамене.

Но нищо друго у него не издаваше фермерския му произход. С рунтавите си вежди, добре оформената посивяла, брада и академична си надутост той идеално отговаряше на общоприетите представи за колежански професор. Джоел нямаше нищо против Морган — и при двата случая, когато се бяха срещали, той се бе държал учтиво и любезно. Джоел уважаваше интелигентността, а не можеше да се отрече, че Морган Торнкуист несъмнено бе интелигентен.

Същото можеше да се каже и за сегашната му съпруга — висока, леденостудена блондинка в напреднала бременност, седнала от дясната му страна. Стефани Торнкуист във всяко отношение бе блестяща. Едва четиридесетгодишна, вече бе професор във факултета по лингвистика в същия колеж.

Чертите ѝ бяха аристократични, а тялото ѝ — стройно и елегантно дори и по време на бременността. Сребристорусата ѝ коса бе къса и пригладена — стилна прическа, който не остаряваше и не излизаше от мода. Студените ѝ сини очи излъчваха същата висока интелигентност като на съпруга ѝ.

Джоел имаше известна представа какво би могъл да очаква от тях двамата — те не представляваха за него нито директна заплаха, нито загадка.

Новият му шеф обаче беше и двете.

Той премести погледа си върху младата жена, седнала отляво на Морган Торнкуист. Все още не се бе запознал с Летисия Торнкуист и съвсем не очакваше този момент с нетърпение.

От мястото си не виждаше много добре лицето ѝ, най-вече защото тя непрекъснато подсмърчаше в една голяма носна кърпа. Госпожица Торнкуист единствена от всички присъстващи плачеше. При това го правеше с доста голямо усърдие.

Първото му впечатление от новата собственичка на „Торнкуист Гиър“ бе, че тя нямаше никаква прилика с мащехата си. Вместо да е висока, елегантна и руса, тя изглеждаше възниска, разрошена и в никакъв случай руса.

Впрочем гъстата ѝ и буйна медно кафеникава коса веднага се набиваше на очи. Летисия Торнкуист явно беше положила големи усилия да събере непокорната си грива на кок, но безрезултатно. Няколко кичура се бяха изплъзнали от златната шнола, някои висяха

покрай нежната извивка на шията ѝ, а други се спускаха непокорно над челото ѝ или се виеха надолу покрай лицето ѝ.

Веднъж Чарли бе споменал мимоходом, че Лети била на двадесет и девет години. Беше казал дори името на колежа, където работела като библиотекарка, но Джоел не си бе направил тогава труда да го запомни точно — Вълмонт или Велакот, или нещо подобно.

В този миг Летисия Торнкуист се обърна, сякаш бе усетила, че я наблюдава. Джоел не отклони погледа си, докато тя се взираше в него. Очите ѝ бяха големи и необикновени. Малките кръгли очила в рогови рамки, заедно с тъмните вежди над тях, правеха лицето ѝ да изглежда по детски невинно. Изражението му бе на малко любопитно котенце.

Летисия сбърчи носле, вероятно заинтригувана кой е той и какво прави там.

С лека изненада Джоел откри, че имаше хубави пълни устни. Забеляза също, че самото на костюма ѝ бе леко измачкано, което поне отчасти се дължеше на позаоблената ѝ фигура. Съвсем не бе дебела, а просто приятно закръглена — точно на тези места, където трябваше. В нея имаше някаква земна чувственост. Беше от онзи тип жени, които мъжете тайничко свързваха с представите си за дом, уют и деца.

Джоел простена вътрешно. Като че ли си нямаше достатъчно проблеми, а сега на всичко отгоре трябваше да измисли как да прави бизнес с подобно невинно същество със сияещи очи, на което много повече би му подходило да се суети край кухненската печка, а в краката му да се боричкат две-три хлапета.

От друга страна пък, ако Летисия Торнкуист бе наистина такава, каквато изглеждаше — наивна библиотекарка от Средния запад — би могъл да се справи с нея. Щеше да ѝ предложи същата оферта като на Чарли и при добро стечение на обстоятелствата госпожица Торнкуист щеше да подскочи от радост, защото ѝ се удаваше възможността да забогатее за няколко месеца и да се качи на самолета обратно за Канзас — или откъдето там беше.

Джоел си припомни, че Чарли му бе споменал нещо и за неотдавнашния ѝ годеж. Опита се да огледа елегантните ѝ пръсти за годежен пръстен, но Летисия Торнкуист се извърна и отново насочи вниманието си към свещеника.

— Чарли напусна този свят, докато се бе отдал на любимото си занимание — привършваше той. — Не всички от нас са толкова

привилегировани. Чарли ще липсва на семейството и на приятелите си, но те биха могли да намерят утешение в мисълта, че той изживя живота си така, както желаше.

Джоел се взря в урната.

„Ще ми липсваш, стари друже, макар да провали всичко накрая...“ — рече си мислено.

После проследи с любопитство действията на Летисия. Тя отвори черната си чанта, извади друга голяма кърпа и издуха носа си. Когато я прибра обратно, опита се да изпълне дискретно сакото на костюма си. Усилията ѝ се оказаха напразни, защото очевидно беше от жените, за които бе невъзможно да облекат изгладен костюм, без той да се измачка само след пет минути.

Тя като че ли отново усети погледа му и пак се обърна.

С внезапно обзела го похотливост Джоел се запита дали тази очилата библиотекарка имаше същото изражение на напрегнато любопитство, лежейки в кревата с някой мъж. Дори си представи изненадата ѝ, когато достигаше до оргазъм. Тази представа го накара да се усмихне — правеше го за пръв път от няколко дни насам.

— Нека помълчим минута, докато пожелаем на Чарли Торнкуист спокойно пътуване към отвъдното.

Свещеникът сведе глава и всички присъстващи го последваха.

След малко той подаде урната на Морган Торнкуист, а опечалените станаха и се упътиха по пътеката към предната част на църквата.

Джоел не изпускаше Лети от очи, която тъкмо посягаше за поредната носна кърпичка. Когато отвори чантата си, няколко от вече използваните паднаха на пода. Наведе се да ги събере между пейките и приятно закръгленото ѝ дупе разцъфна в цялата си прелест.

Точно в този момент Джоел реши, че госпожица Летисия Торнкуист ще бъде за него само едно малко неудобство, а не голям проблем.

Той импулсивно се приближи до нея.

— Разрешете да ви помогна, госпожице Торнкуист.

Бързо вдигна мокрите кърпи и ѝ ги подаде.

Летисия изненадано впери в него огромните си изумрудени очи.

— Благодаря — промърмори, като механично се опитваше да изпълне полата и сакото си.

Джоел потисна въздишката си.

— Добре ли сте? — попита я.

— Да, разбира се. Просто винаги плача на погребения.

Морган Торнкуист си проправи път към тях.

— Здравей, Джоел. Радвам се, че успя да дойдеш.

— Не бих пропуснал погребението на Чарли за нищо на света — отвърна сухо Джоел.

— Разбирам. Запозна ли се с дъщеря ми? Лети, това е Джоел Блекстоун — изпълнителният директор на „Торнкуист Гиър“.

Очите на Летисия блеснаха от любопитство и вълнение.

— Здравейте. Как сте? — подаде му десница тя.

— Добре. Дори страхотно.

Морган го погледна.

— Ще дойдеш с нас във виличката, нали? Ще изпием по едно-две питиета и ще вечеряме заедно в памет на Чарли.

— Благодаря, но бях планирал да се върна в Сиатъл още тази вечер.

Стефани също се присъедини към малката им групичка.

— Защо не останеш, Джоел? Имаме достатъчно място. Ще вечеряме и ще пийнем нещо.

„По дяволите — рече си Джоел. — Това е удобен случай да разбера каква точно заплаха представлява за мен госпожица Летисия Торнкуист.“

— Окей. Благодаря.

Лети се бе намръщила замислено.

— Значи вие сте изпълнителният директор на чичо ми?

— Точно така.

Тя изгледа неодобрително черното му яке, дънките и маратонките. Джоел усети точно мига, когато Летисия забеляза, че е и без вратовръзка.

— Бързал сте, за да стигнете навреме, нали? — попита го учтиво.

— Не — усмихна се той. — Облякох се за случая точно според вкуса на Чарли. Работя за него почти десет години и никога — нито веднъж — не съм го виждал с вратовръзка.

Морган също се засмя.

— Чарли често ни е разказвал колко си му полезен. Твърдеше, че единствено, благодарение на теб е успял да прекара последните десет

години в риболов.

— Направих всичко, което ми бе по силите, за да сваля ежедневните грижи за компанията от плещите му.

— Да, знам — кимна Морган. — И съм сигурен, че двамата с Лети ще работите много добре заедно. Вие очевидно имате да обсъждате доста неща около...

— Татко, моля те! — прекъсна го Лети. — Нито му е времето, нито пък мястото да се говори за бизнес.

— Глупости! Чичо ти Чарли едва ли би искал да изпадаме в сантименталности. А вие двамата с Джоел наистина се нуждаете от възможност да се опознаете. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Всъщност, Лети, защо не дойдеш до виличката с колата на Джоел? Тъкмо ще му покажеш пътя.

Джоел забеляза колебанието в очите ѝ, докато Лети обмисляше това предложение. Изведнъж му хрумна, че най-добрият начин да се справи с новата си шефка, е да ѝ спести неудобството да взема оспорвани решения сама.

— Добра идея — рече спокойно, хвана здраво ръката ѝ и я поведе към изхода на църквата. — Джипът ми е отзад.

— Ами... — Очите на Лети се стрелкаха бързо между баща ѝ и Джоел. — Ако си сигурен, че нямаш нищо против?

— Разбира се — кимна Морган.

Както бе и предположил Джоел, неговата решителност беше накарала Лети да му се подчини. Стискайки черната си кожена чанта, тя се остави да бъде поведена.

„Никакви усилия — помисли си той. — Ще бъде като да отнемеш бонбон от дете. Чарли се водеше също така лесно.“

— Ох! — изстена Лети. — Заболя ме ръката.

— Съжалявам — въздъхна с досада Джоел и поразхлаби хватката си.

„Чарли, стари мошенико, как можа да ми погодиш този номер?!“

Джипът прекоси малкото планинско селце и пое нагоре по пътя, който се извиваше покрай руслото на реката. Лети седеше неспокойно на седалката и оглеждаше изпитателно изпълнителния директор. Беше озадачена от напрежението, което долавяше у Джоел Блекстоун.

Разбира се, погребенията бяха съпроводени с доста отрицателни емоции, но мрачното му настроение едва ли бе породено само от

кончината на шефа му. У Джоел Блекстоун имаше някакво неовладяно нетърпение. Лети го чувстваше почти физически. То гореше в светлокафеникавите му ириса и трептеше във всеки мускул на слабото му, стегнато тяло.

Джоел гореше вътрешно, въпреки че си налагаше да се владее. Целият бе обзет от гняв. Лети осъзна това и потрепери. Гневните мъже бяха опасни.

Вероятността да избухне всеки миг се долавяше и от изопнатите черти на лицето му. То бе някак си диво — лице, което издаваше първичните инстинкти за преследване и лов. Тези инстинкти трябваше да бъдат дълбоко скрити в съвременния, цивилизован мъж, но у Джоел Блекстоун те бяха твърде близо до повърхността.

Летисия предположи, че е тридесет и шест или тридесет и седемгодишен, но нещо в него ѝ изглеждаше много по-възрастно.

Тя се разкъсваше между изпълнителното я до краен предел любопитство и почти толкова силното си чувство за предпазливост. Никога досега не бе срещала човек, с когото трябваше да бъде така бдителна. Това бе някакво примитивно усещане.

— Колко време си работил при чичо ми, господин Блекстоун? — осмели се да го попита, когато мълчанието стана потискащо.

— Почти десет години.

— Разбирам...

Тя навлажни устните си.

— Чичо се изказваше много ласкаво за теб. Твърдеше, че си притежавал остър ум и нюх към бизнеса.

— Да. Имам нюх вместо научни степени — отвърна иронично Джоел. — Той говореше много ласкаво и за теб. Била едно малко образовано същество.

Лети трепна.

— Не смятам, че чичо Чарли се впечатляваше много от научните ми занимания. Винаги се отнасяше към тях с подчертано снизхождение.

— Той се е издигнал сам и не се е замислял особено за живота във въздушните кули.

— Да разбирам ли, че същото се отнася и за теб? — положи усилие да бъде учтива тя.

— С Чарли имахме някои общи възгледи. Този е един от тях.

Лети присви устни.

— Не е съвсем така. Мисля, че ти изпитваш истинска ненавист към интелектуалните занимания, докато Чарли никога не е проявявал подобно отношение към тях.

— Така ли? — промърмори равнодушно Джоел.

— Чичо Чарли е отгледал баща ми след смъртта на дядо и баба. Издържал го е да следва. Той не презираше академичните среди.

Джоел сви рамене.

— Чарли даваше възможност на хората да правят това, което си пожелаят. Искаше единствено да го оставят на спокойствие, за да ходи на риболов, колкото е възможно по-често.

— Да, допускам, че си прав...

И с това се изчерпаха усилията ѝ да разсее напрежението с обикновен разговор.

Лети се запита каква ли бе жената, с която той поддържаше някаква връзка. Ако имаше съпруга, логично беше да я доведе на погребението.

„Която и да е приятелката му, тя сигурно е много чувствена — реши накрая. — Мъж като Джоел би искал от партньорката си да му отвръща по чисто физически начин. Разбира се, повечето мъже желаят такъв тип жени. Дори Филип, когото смятах за не толкова настоятелен, се нуждаеше от по-чувствена жена. Добре че го разбрах, докато бяхме само сгодени, а не след евентуалната ни женитба...“

— Докога възнамеряваш да останеш тук, госпожице Торнкуист?
— обади се по едно време Джоел.

— Можеш да ме наричаш Лети.

— Добре, да бъде Лети. И така, колко време?

— Все още не зная...

Като че ли привидното му самообладание го напусна за миг и Летисия усети, че той буквално изгаря от нетърпение.

— Какво значи „не зная“?!

Джоел се взираше свирепо в тесния криволичещ път пред себе си.

— Не трябва ли да се върнеш в онзи колеж, където работиш?

— Във Велакот?

— Да, във Велакот. Няма ли да се върнеш на работа?

— Не.

— Но Чарли казваше, че си работела там в библиотеката.

— Работех. В справочния отдел. Почти шест години.

Лети инстинктивно се хвана за дръжката на вратата.

— Имаш ли нещо против да намалиш малко скоростта?

— Какво? — изглежда я враждебно Джоел.

— Попитах те имаш ли нещо против да намалиш малко скоростта? — повтори предпазливо тя.

— Баща ти също е доста припрян. Хубава кола, между другото.

Лети погледна към червеното порше кабрио пред тях, което пъргаво вземаше острите завои. Морган беше свалил гюрука и Стефани бе обвила сребристорусата си коса с бял копринен шал. Бялото ѝ стоеше добре и беше в тон със студената ѝ красота.

— Поршето е на Стефани. Баща ми има BMW.

Джоел повдигна вежди.

— Ти като че ли не го одобряваш. Да нямаш нещо против хубавите коли?

— Не. Просто е някак странно мащехата ти да кара последен модел порше. Най-доброто, което аз съм имала някога, е било буик. Моля те, намали! Не се притеснявай, че ще изостанем. Зная пътя до вилата им.

Джоел поотпусна педала на газта.

— Ти си шефката.

Лети се усмихна.

— Е, така се получи. Знаеш ли, струва ми се малко смущаващо...

— Да наследяш компания с мащабите на „Торнкуист Гиър“? Да ти падне като гръм от ясно небе? Мога да те разбера. Кажи ми, Лети, имаш ли някакъв опит в областта на бизнеса?

— Не, но прочетох много книги и статии по въпроса, откакто научих, че чичо възнамерява да ми завещае „Торнкуист Гиър“.

— Книги и статии, ха-ха! Знаеш ли, че има доста голяма разлика между света на бизнеса и академичната тишина?

— Така ли?

Летисия се загледа в околния пейзаж. Здрачът се спускаше бързо. Гъстата гора вече тайнствено тъмнееше със стопяването на последните слънчеви лъчи. Тя беше привикнала с широки открити пространства и такива диви, заплашителни лесове ѝ действаха потискащо. Като Джоел Блекстоун...

— Това са съвсем различни светове — повтори Джоел натъртено.
— Не зная дали Чарли ти е споменавал, но двамата с него имахме неофициално споразумение.

— И какво бе то?

— Щях да изкупя компанията след година.

— Щеше ли?

Той я изгледа косо.

— Точно така. Виж, разбирам, че е твърде рано да говорим по този въпрос, но искам да знаеш, че все още съм готов да удържа на думата си. Ще продължа да ръководя компанията през следващата година, както съм го правил през последните десет, и ще ти изплатя всичко. Как ти се струва това?

— Отбивката е надясно.

Джоел стисна зъби.

— Благодаря за информацията.

Намали скоростта и сви вдясно от реката по един още по-тесен път между дърветата.

Постройката в края на пътя — цялата от дърво и стъкло — съвсем не беше „виличка“, а луксозна и скъпа къща.

— Можеш да паркираш зад поршето — посъветва го Лети.

— Хубаво местенце — рече той, като огледа с око на познавач фасадата на сградата. — Не знаех, че професорите получават достатъчно, за да си позволят да карат поршета и да поддържат такива дворци за уикенда.

— Баща ми е един от водещите специалисти в страната по средновековна философия, а мащехата ми е написала някои от най-значимите съвременни трудове по синтактичен и семантичен анализ.

— Е, и?

— И двамата имат блестящи аналитични умове. Това им дава предимство, когато става въпрос за инвестиции.

— Ще го имам предвид следващия път, когато се нуждая от съвет за стоковата борса — рече Джоел и скочи от джипа.

После заобиколи и понечи да ѝ отвори вратата, но тя го изпревари и слезе сама.

Лети прекрачи колебливо в светещата от чистота кухня и видя Стефани, която бе застанала до мивката.

— Мога ли да ти помогна? — предложи ѝ, макар да знаеше предварително отговора.

— Не, благодаря ти, скъпа — усмихна се студено тя. — Ще се справя сама със скаридите. Защо не отидеш при баща си и Джоел?

У Стефани винаги всичко беше под контрол. Лети се чудеше понякога какво ли трябваше да се случи, за да стопи безукорно гладката повърхност на леденото ѝ спокойствие.

— Окей, Щом като си сигурна, че не мога да направя нищо тук...

— Ще те извикам, ако се нуждая от помощта ти.

— Какво приготвяш?

— Черен сос със скариди и миди.

Лети знаеше, че Стефани нямаше да я повика, защото се страхуваше да допусне, когато и да било в педантично подредения си свят. А без съмнение, съществуваше твърде голям риск да се обърнат нещата в него наопаки.

Стефани обожаваше готвенето. Развихряше цялата си фантазия при поднасянето на какви ли не изтънчени ястия. Впрочем, тя правеше всичко със завидно майсторство и при безупречен ред.

Когато Лети влезе във всекидневната, Морган разговаряше с Джоел до френския прозорец.

— А, ето те и теб, скъпа — обърна се той към дъщеря си. — Тъкмо се канехме да отворим бутилка „Совиньон блан“ от долината Якима. Мисля, че ще ти хареса.

После поясни на Джоел.

— Лети все още не е прекарала достатъчно дълго време при нас, на Северозапад. Опитваме се да я запознаем с вкусовете тук.

— Казаха ми, че Сиатъл бил град на чревоугодници — вметна сухо Летисия.

Джоел сви рамене.

— Просто обичаме да си похапваме. И то добре.

— Това вече ми бе дадено да разбера. Добре, татко. Готова съм да опитам последното ти откритие.

Лети седна на един от диваните, тапицирани с бяла кожа, а Джоел се загледа в тъмната гора.

— Бих казал не без удоволствие, че това е изключителна находка. — Морган се приближи до малкия бар, вграден в най-отдалечения край на хола. — Нещо истински изтънчено. Много тънко. Изискано.

„Изискано“ бе дума, която професор Морган Торнкуист никога не би употребил за бутилка вино в миналото. Лети все още трябваше да привиква с промените, които наблюдаваше у баща си.

Някои бяха добри. Бе свалил излишните десетина килограма и се беше отказал от лулата си. Изглеждаше здрав и щастлив. В походката му се чувстваше нова пъргавина. Не можеше да му се отрече, че той просто разцъфтяваше тук на Северозападното крайбрежие на Тихия океан.

Лети се радваше заради него. Но доколкото това я засягаше, решението му да си създаде за втори път семейство на неговите години бе стигнало твърде далеч. Все още не ѝ се вярваше, че ще се сдобие с братче или сестриче, и то съвсем скоро.

— Готово — Морган триумфално извади корковата тапа от бутилката. — Отличен цвят, нали, Джоел? Лети, подай ми чашата си.

Летисия се изправи и поднесе винената чаша с високо столче. Той я напълни и я постави на лакираната малка масичка в стил „Арт Деко“ до дивана.

— Жалко, че Стефани не бива да пие. Тя няма да се докосне до алкохол, преди да роди. А на теб, Джоел, какво да ти наляя?

— Да ти се намира бира?

Морган се усмихна.

— Разбира се. Хладилникът ми е пълен с любимите неща на Чарли. Знаеш колко много обичаше бира.

Той повиши глас:

— Стефани, скъпа, би ли донесла на Джоел бутилка от онази хубава бира, която купихме миналия месец от новата пивоварна в Сиатъл?

Стефани се появи почти незабавно на вратата с бутилка и чаша.

— Заповядай, Джоел.

— Благодаря.

— В памет на Чарли — отпи голяма глътка Джоел.

— За Чарли.

Лети опита виното и огледа платото със зеленчуци, поставено в средата на масата.

— Какво е това? — посочи тъмночервеното пюре, заобиколено от хрупкави бисквити. — Този аромат не ми е познат.

— Мой специалитет — отвърна Стефани. — Приготвям го от изсушени на слънце домати. Харесва ли ти?

— Много интересно...

— Ако искаш, ще ти дам рецептата.

— Благодаря — отвърна официално Лети, съзнавайки, че всички я гледаха с различна степен на изумление.

— Обичаш ли стриди? — попита я Джоел прекалено любезно.

— В Индиана ги слагаме за стръв на въдиците си.

Морган се засмя.

— Всички ядат такива деликатеси тук, нали Джоел?

Джоел кимна бавно, без да откъсва очи от нейните.

— Да, така е. На всеки ъгъл можеш да си ги поръчаш. Но предполагам, че Лети предпочита говеждо.

Стефани изрази незабавно загрижеността си:

— О, скъпа Лети, ти не се храниш с подобно месо, нали? Никой не яде вече телешко и говеждо.

— Ами... в Индиана не си падаме много и по суровата риба. Четох една статия за рисковете от червейчета в нея. Те причинявали една доста неприятна болест, която била изключително трудна за лекуване.

— Глупости — рече Стефани и се отправи обратно към кухнята. — Статистически погледнато, шансовете да попаднеш на заразна риба са изключително малки, особено ако човек внимателно подбира ресторантите, които предлагат добра храна.

Морган погледна дъщеря си.

— Защо не ни кажеш какви са плановете ти сега, след като вече имаш свой бизнес?

— Честно казано, размишлявах много дълго...

Лети замълча и отпи от виното си. Буквално физически усещаше кипящото напрежение, което отново витаеше около Джоел — очевидно бе застанал нащрек. Тя осъзна с лека уплаха, че никога не бе чувствала по-болезнено присъствието на мъж до себе си. Беше твърде смущаващо.

— Хайде, Лети. Кажи ни какво мислиш? — подкани я Джоел тихо, но очите му бяха напрегнати.

— Стигнах до заключението, че трябва да направя някои промени в живота си. Наследството от чичо Чарли едва ли би могло да

се появи в по-подходящ момент. Може би това просто е пръстът на съдбата. По време на полета дотук реших, че няма да се върна във Велакот.

Морган изглеждаше изненадан, но същевременно и изключително доволен.

— Добре, много добре. Радвам се да го чуя. Ти не си човек на импулсите, скъпа. Какви са тези промени в живота ти, които са те накарали да вземеш такова почти мигновено решение?

Лети бавно сдъвка хапка бисквита, намазана с пюре от сушени домати.

— Развалих годеща си с Филип и напуснах работата си. Затова реших да се преместя в Сиатъл и да поема ръководството на „Торнкуист Гиър“.

Отекна рязък звук на счупено стъкло.

Тя погледна към Джоел, който все така си стоеше до прозореца, и установи, че бе изпуснал бутилката си с бира.

Той вдигна поглед от стъклените парчета, разпръснали се в краката му. Очите му горяха като на тигър по време на нощен лов.

— Съжалявам — каза безизразно. — Не се тревожете. Ще почистя.

ВТОРА ГЛАВА

Джоел се събуди облян в студена пот. Някои сцени от съня бяха все още твърде ярки в съзнанието му: колата, полетяла от скалата, потъваше в морето; както винаги се появяваше лицето на баща му до прозореца на шофьорското място; пръстите му се впираха в стъклото, очите му сезираха безумно; Джоел чуваше предсмъртния му вик, когато колата сякаш се стопяваше под водната повърхност; настъпваше непоносима тишина, но последните думи на баща му отекваха в главата му. „Ти си виновен за всичко! — крещеше той. — Ти си виновен!“

Джоел полежа неподвижно известно време, за да се ориентира в непривичната обстановка. Шепотът на вятъра в дърветата навън бързо го върна към действителността. Отметна завивките и седна на ръба на леглото.

Напоследък сънуваше този сън все по-често. Не му трябваше психоаналитик, за да дефинира състоянието му. След петнадесет години планът му да си отмъсти бе почти осъществен, но всички позабравени чувства се бяха съживили отново и бушуваха в него. С малко късмет този проклет кошмарен сън щеше да престане да го измъчва, когато всичко приключеше. Само още няколко седмици.

От опит знаеше, че не би могъл да заспи, докато не се разтовари поне малко от адреналина. В апартамента си в Сиатъл ми могъл да потренира със съоръженията, които държеше в една свободна стая, но за нещастие, в планинската вила на Торнкуист нямаше уреди за фитнес.

Имаше обаче достатъчно терен за тичане. Обу си джинсите и маратонките, взе една хавлиена кърпа от банята и тръгна по коридора.

Стори му се, че Лети е будна, когато мина покрай стаята ѝ, но въобще не допусна, че би могла да стане и да го последва във всекидневната. Нежният ѝ, леко изненадан глас достигна до слуха му, точно когато отключваше плъзгащата се стъклена врата.

— Къде, за Бога, отиваш? Часът е едва един след полунощ!

Джоел се обърна и съзря призрак с буйна грива и дълъг бял памучен халат. Очилата стърчаха на носа ѝ и ѝ придаваха вид на много сериозен и интелигентен призрак. Синкаво белезникавите лунни лъчи се отразяваха в кръглите им стъкла и разкриваха мрачното неодобрение на лицето ѝ.

Лети го изгледа от глава до пети, като не пропусна факта, че беше само по джинси.

— Не се тревожи. Не се измъквам със среброто на семейството — измърмори Джоел. — Излизам само да потичам.

— Да тичаш?!

Лети се бе втренчила в голите му гърди, сякаш никога не бе виждала мъж през живота си.

— Среднощ е! Сигурно се шегуваш.

— Напротив. Съвсем сериозно ти говоря.

Той отвори плъзгащата се стъклена врата и свежият въздух му подейства като студен душ, отнасящ и последните отломки от кошмара му.

— Джоел, почакай! Не можеш да излезеш навън сам по това време.

Шумът от стъпките на босите ѝ крака по дървения под го накараха да се спре.

— Какво толкова има, Лети? Просто излизам да потичам. Връщай се в леглото си и заспивай.

— Не!

Лети избърза напред и застана точно пред него.

— Не мога да ти позволя да направиш това, Джоел!

Той я изгледа с нарастващо любопитство.

— Окей. Предавам се. Защо не можеш да ми го позволиш?

Очите ѝ забележимо се разшириха.

— Защото е опасно, разбира се! Какво ти става? Да не си се побъркал? Да излезеш навън в такова пусто място по това време на нощта. Всичко може да се случи. Преди два дена четох статия за серийни убийства в една планинска област с много къмпинги.

Джоел кръстоса ръце пред гърдите си, леко развеселен.

— Уточняваше ли се мястото в статията?

— Мисля, че беше някъде в Калифорния... — отвърна колебливо тя. — Но едва ли има значение къде се е случило. Важното е, че е

опасно да тичаш сам през нощта. Има много луди на този свят.

— Мога да ги надбягам.

— А мечките? — запита невъзмутимо Лети. — Можеш ли да надбягаш мечка?

— Не знам. Не съм опитвал.

— Доста е хладно тук.

— Не е чак толкова. Като се пораздвижа, ще се стопля.

— Четох една статия за някакво ужасно същество, което обитавало тези планини — не се предаваше тя.

Джоел се засмя неволно.

— Не вярваш в Снежния човек, нали?

— Не, разбира се. Но все пак мисля, че идеята ти не е никак добра.

— Резервираността ти по въпроса е взета под внимание, госпожице Торнкуист. А сега, ако ме извиниш, излизам.

Лети докосна леко ръката му и пръстите ѝ се оказаха много нежни.

— Наистина бих желала да не го правиш. Ще се притеснявам...

Той вече губеше търпение.

— По дяволите! Не искам да те слушам повече. Връщай се в леглото си.

Лети вирна упорито брадичка.

— Няма да се върна!

Джоел въздъхна с досада.

— И какво възнамеряваш да правиш?

— Ако продължаваш да настояваш за тази глупост, ще те наблюдавам оттук. По-голямата част от пътя се вижда, а има и пълнолуние.

Той впери невярващо очи в нея.

— Ще ме чакаш?!

— Нямам голям избор, нали? Не бих могла да си легна и да заспя спокойно, знаейки, че ти тичаш навън като подвижна мишена.

Джоел се отказа да спори повече.

— Твоя си работа. Аз ще потичам.

Взе стъпалата на няколко скока, без да се обърне назад. Хладната и свежа нощ го примамваше, предлагаше му успокоение от яростта и отчаянието, което заплашваше да го погълне.

Докато се отдалечаваше с леки и плавни крачки от вилата, хвърли поглед през рамо. Успя да различи силуета на Летисия зад плъзгащата се врата. Носът ѝ като че ли бе притиснат нервно към стъклото. Поради някаква причина тя съвсем не му изглеждаше като предвзета малка библиотекарка от Средния запад в момента. По-скоро, с призрачно белия си халат и буйната разрошена грива наподобяваше някакво загадъчно нощно създание. В нея имаше някаква интригуваща, сладка и невинна чувственост, която постепенно започваше да го тревожи.

Едва ли обаче сега бе най-подходящото време за сексуални фантазии.

Опита се да се съсредоточи в бягането, но неканените мисли сами му се натрапваха. „Какво ми става? — питаше се мрачно. — В момента Лети Торнкуист е истински трън в петата ми. Не е необходимо да усложнявам и без това сложното си положение със секс. Пък и госпожица Торнкуист вероятно не одобрява секса. Не може да не е чела някоя статия, в която се изброяват безбройните опасности от него в наши дни. По дяволите, дори и аз съм чел няколко такива писания...“

Джоел тичаше с лекота по черния път, който се извиваше, следвайки коритото на реката. Когато погледна надолу от стръмния бряг на тясната и дълбока клисура, едва различи водната лента. Мина му през ума, че Чарли Торнкуист често бе идвал тук да лови риба.

Концентрира опустошителната си психическа енергия в бягането. Това бе стара тактика, която винаги прилагаше, когато напрежението му заплашваше да изригне като вулкан на повърхността.

Часовете през нощта винаги бяха най-тежките. От друга страна, тогава той виждаше нещата по-ясно. Някои идеи, които се въртяха из главата му със седмици, изведнъж се избистряха нощем. Проблеми, които му се струваха безвъзвратно заплетени през деня, често се разплитаха именно в нощните часове. Тогава като че ли бе най-работоспособен, пък и своето отмъщение бе обмислял преди пукването на зората.

„Може би фактът, че възнамерявам да използвам компанията ѝ, за да унищожа своя стар враг, ще шокира сладката и невинна госпожица Торнкуист.“

Джоел се засмя ехидно и ускори темпото. Когато реши да се връща обратно към вилата, усети, че тялото му приятно се бе изпотило. Дишането му бе дълбоко и равномерно. Нощният въздух бе попил като гъба откъслечните спомени от съня му. Мозъкът му отново можеше да работи под контрол.

„Е, добре, появи се малка пречка в плановете ми. Лети се мести в Сиатъл, за да поеме «Торнкуист Гиър». И колко ще продължи това? Само за месец ще разбере, че идеята ѝ съвсем не е гениална.“

Тя не знаеше нищо за истинския бизнес. Можеше да я изолира, да не я допуска до нищо съществено, докато напълно се объркаше и се отегчеше. Ако лично следеше внимателно всичко, присъствието ѝ едва ли щеше да му попречи. Лети бързо трябваше да проумее, че най-доброто, което можеше да стори, бе да се върне във въздушната си кула в колежа Велакот. Съвсем скоро щеше да се убеди, че не е в собствените си води. Един месец щеше да е достатъчен за решението ѝ да остави управлението в ръцете му още една година и после да му продаде компанията. Така Летисия щеше да се сдобие с много пари, а той — с „Торнкуист Гиър“.

Междувременно нямаше причини да не продължи с плана си да смачка Виктор Коупланд. Никакви причини. Лети нямаше да има ни най-малка представа какво става, а даже и да се досетеше, лесно щеше да я убеди, че това е съвсем в реда на нещата. Компании като „Торнкуист Гиър“ поглъщаха фирми от рода на „Коупланд Мърин Индъстрис“ всеки ден и после ги ликвидираха.

„Не е голяма работа, госпожице Торнкуист. Обикновен бизнес. Добре дошла в реалния свят. Може би, ако се помолиш по-мило, онзи твой годеник би те приел отново.“

Джоел се намръщи при тази мисъл. Чудеше се какъв ли мъж би приела Лети в леглото си. Годеникът, за когото бе споменала, без съмнение, беше някой отегчителен, разсеян професор по литература. Опита се да си я представи как се суети под завивките, докато си повтаря на ум бележките за лекцията на следващия ден върху романите от деветнадесети век.

„Може би Лети обича да обсъжда с него Джейн Остин или Текери, докато достига оргазъм?“

После си зададе интересния въпрос дали госпожица Торнкуист въобще бе изпитвала такова нещо — не някаква имитация на

освобождаване, а истински климакс, при който да крещи неистово, да се прилепва към мъжа, който ѝ доставя това удоволствие, и да впива малките си нокти в кожата му.

Невинният ѝ външен вид го накара да се усъмни в способността ѝ за подобно изживяване.

Когато се приближи отново до вилата, Лети я нямаше до стъклената врата. Вероятно ѝ бе писнало да го чака и бе решила да го остави на милостта на съдбата.

Джоел успокои дишането си и се изкачи по стъпалата. Бе възвърнал самоконтрола си и с малко късмет вероятно щеше да успее да поспи през останалата част от нощта.

Взе хавлиената кърпа, която бе праметнал на парапета преди кроса, отвори вратата и влезе във фойето.

Лети дремеше, свила се на едно от белите канапета, но се размърда, когато се надвеси над нея.

— О, ти се върна — отвори очи и се прозя.

— Цял-целеничък, но не благодарение на теб. Можеха да ме изнасят и да ме убият навън, а ти щеше да проспий всичко.

Тя се замисли и поклати глава.

— Може би щях да проспя убийството, но се съмнявам, че щях да пропусна изнасилването. Нещо ми подсказва, че щеше да вдигаш доста шум.

Джоел сбърчи чело, леко изненадан.

— Хей, винаги ли си толкова остроумна посред нощ?

— Не зная. Рядко съм будна по това време.

Лети се втренчи в него.

— А ти? Как издържаш?

Той сви рамене.

— Нямам нужда от много сън.

— Всеки се нуждае от здрав сън през нощта. Четох една статия някъде, че трябвало да се обърне внимание на хроническото безсъние, защото то можело да е следствие от някакъв здравословен проблем.

Джоел се засмя.

— Повярвай ми, здрав съм като бик.

— Да, но може пък да е някакъв психологически проблем. Имам предвид, че би могъл да се чувстваш отлично физически, и все пак да страдаш от някаква невроза, която ти пречи да спиш.

— Имам по-добри занимания, отколкото да си губя времето да бъда неврастеник.

Настана тишина.

Джоел я огледа съсредоточено ѝ за своя изненада, усети, че е в ерекция. Летисия бе така нежна и уязвима, както си лежеше, огряна от лунните лъчи. Халатът ѝ се бе разтворил над коленете, разголвайки част от красивите ѝ бедра.

„Това е лудост! — помисли си той. — Къде остана здравият ми разум? Трябва да се съсредоточа върху това, което ми предстои да свърша, а не да се държа като възбуден павиан!“

Но любопитството му вземаше връх. Пред него лежеше истинска загадка, а Джоел имаше навика да проучва внимателно опасното неизвестно, преди то да е избухнало право в лицето му. Опитът го бе научил да поддържа постоянна бойна готовност. Колкото повече узнаеше за Летисия Торнкуист, толкова по-надеждни щяха да са плановете му.

— Тази вечер май спомена, че не само си напуснала работата си, но си развалила и годежа си с някой си Филип — поде предпазливо.

— Доктор Филип Диксън, професор във факултета по бизнес администрация в колежа Велакот. С няколко публикации в известни списания, консултант на индустриални компании и председател на важни комитети във факултета.

Лети не го поглеждаше. Бе подпряла глава на ръката си и се взираше през прозореца с леко притворени очи.

„Значи годеникът ѝ все пак не е бил във факултета по английска литература“ — помисли си Джоел.

— Съжالياвам, че не се е получило.

— Благодаря за съболезнованията.

Той забеляза нежните извивки на гърдите ѝ, очертаващи се под тънката памучна материя.

— Може би ще промениш решението си. Ще му дадеш втори шанс или нещо подобно?

— Няма начин.

— Кой развали годежа?

— Аз.

Джоел смля тази информация. Любопитството му нарастваше. Трябваше да разбере какво би накарало Лети да развали годежа си с

човек, който изглеждаше съвършено подходящ за нея.

— Недоразумение?

— Би могло и така да се каже.

Налагаше се да тегли думите с ченгел от устата ѝ.

— Да не би да си открила, че те вълнува някой друг?

— Не.

— Да не би пък той да се е увлякъл по друга?

Лети вдигна очи към него. Бяха влажни.

— Искаш да узнаеш какво точно се случи?

Джоел усети, че най-после е победил. Овладея гласа си и изрече съвсем равнодушно:

— Ако изпитваш необходимост да говориш за това, нямам нищо против да послушам.

— Не съм разказвала на никого. Толкова е смущаващо...

Тя отново се загледа през прозореца.

— Бяхме сгодени около шест седмици. Отидох да видя Филип в кабинета му преди около десет дни. Той не ме очакваше. Почуках само веднъж и отворих вратата. Не беше сам. Беше с една хубавичка студентка, Глория...

— Доколкото разбирам, били са в деликатна ситуация.

— Филип седеше на стола си, краката му бяха разтворени, а панталонът — разкопчан. Тя бе коленичила пред него и се чуваше някакво отвратително мляскане. Всъщност... беше доста забавно.

Джоел си пое дълбоко дъх.

— По-скоро е било малко объркващо.

Раменете на Лети започнаха да се тресат. Тя закри устата си с длани и издаде приглушен звук.

Джоел се взря в нея разтревожен. Като нищо щеше да се разплаче, а той нямаше никакъв опит с плачливи жени.

— Лети, недей. Господи, съжалявам, че повдигнах този въпрос! Виж...

— Не, ти не разбираш.

Лети го погледна, но бързо отмести погледа си, преди да забележи изражението ѝ.

Изведнъж тя избухна в смях.

— О, в началото бях шокирана, но после проумях, че никога не съм виждала нищо по-абсурдно през целия си живот. Филип

изглеждаше толкова глупаво със своя... е, ти знаеш с какво...

— Член? — предположи сухо Джоел.

Лети отново избухна в смях. Кимна рязко и косата ѝ се разпиля по раменете.

— Да, точно така. Със своя член, пъхнат в нейните, искам да кажа, поставен между нейните... нейните...

— Със своя член, поставен между аленочервените ѝ устни?

— Да. Това беше най-смешното и най-невероятно нещо, което можеш да си представиш.

— Схванах картината.

— Отблъскваща е, нали?

— Зависи от гледната точка.

Лети най-после престана да се смее и рече смутено:

— Така мислиш, защото ти не си бил там.

— Радвам се, че съм го пропуснал.

— Да, трябва добре да познаваш Филип, за да разбереш колко нелепо изглеждаше. Външният му вид е толкова професорски — сака в меланж, мокасини, безупречно изгладени ризи, закопчани до горе, меки вратовръзки. Той прилича много на...

Лети внезапно замлъкна.

— Много на кого? — подкани я Джоел.

Тя махна леко с ръка.

— Нищо. Просто ми се струваше по някакъв начин, че Филип се облича и се държи като татко. Чудя се дали затова аз... Както и да е...

Джоел осъзна, че тази тема повече не можеше да се поднови.

— Ти като че ли не си била влюбена в Диксън.

— Не — въздъхна Лети. — Беше ми ужасно унижително в онзи момент, разбира се. Но когато всичко свърши, разбрах, че е било за добро. Въобразявах си, че с Филип имаме доста общи неща. Но очевидно връзката ни е била доста повърхностна. Той имаше най-досадния навик да изказва непрекъснато авторитетно мнение за всичко.

— Авторитетно?

Летисия се усмихна бледо.

— Ако гледахме филм заедно, той започваше да го анализира до смърт след това. Ако посещавахме театър, оценяваше играта на всеки актьор. Беше ми толкова неудобно да ходя с него на ресторант, защото

винаги връщаше нещо обратно в кухнята. И мнението му бе винаги решаващото. Смяташе, че след като има повече научни степени от мен, винаги е прав. Мисля, че щеше да ми омръзне само шест месеца след женитбата ни.

— Аз бих казал най-много шест седмици.

— Може и да си прав. Нещо липсваше във връзката ми с Филип. Мисля, че го знаех от самото начало, но се опитвах да не му отдавам значение. Може би се надявах, че той просто няма да го забележи.

— Какво смяташ, че е липсвало? — попита Джоел заинтригуван. Тя го изгледа втренчено.

— Не зная. Някаква искра. Страст. Тръпка. Не съм сигурна как да се изразя. Знам само, че дори и в най-дръзките си фантазии не бих могла да си представя, че коленича пред Филип Диксън, когато панталонът му е разкопчан.

— Аха.

— Струва ми се, че ако е имало частица истинска страст, бих могла поне да си го представя. Не твърдя, разбира се, че бих могла да го направя в действителност. Искам да кажа, че то е доста...

Лети отново се запъна.

— Перверзно — подсказа й услужливо Джоел.

— Да... перверзно.

Тя като че ли се успокои от подходящата дума.

— Както споменах, ако имаше истинска страст във връзката ни, бих могла поне да го видя във въображението си. Не мислиш ли и ти така?

Джоел напразно се опитваше да прогони картината, която изникна във въображението му.

— Да. Сигурно би било точно така.

„По дяволите! Както тръгнаха нещата, май ще трябва да направя още един крос, преди да заспя тази нощ...“

— Това, което проумях напоследък, Джоел — продължи импулсивно Лети, — е, че точно страстта липсва в живота ми. В кариерата ми, в миналото ми, в бъдещето... Всичко около мен като че ли се движи в някакъв строго определен коловоз. Искам да изляза от него.

— Аха, разбирам.

— Напоследък имам чувството, че съм страничен наблюдател на собствения си живот. По принцип съм доста целенасочен човек, но ми се струва, че съм загубила ориентация или нещо подобно. Трябва да преосмисля поведението си и да пренасоча усилията си. Чичо Чарли ми предостави идеалната възможност за това и няма да я пропусна. „Торнкуист Гиър“ ще промени живота ми.

Джоел се разкъсваше между еднакво силните желания — да постави члена си между аленочервените ѝ устни и да я удуши.

„Торнкуист Гиър“ бе негова.

— Лети, наистина ли си обмислила добре това? Знам, че идеята да бъдеш президент на собствената си компания вероятно ти се струва вълнуваща, но това съвсем не е лека работа. Нямах никаква представа от търговия въобще, да не говорим за бизнеса със спортно оборудване. Мога да се обзаложа даже, че никога не си отсядала в къмпинг.

Тя се намръщи леко.

— Е, и?

— Оборудването за къмпинг е едно от основните ни производствени направления. Опитваме се да задоволим всички нужди на почиващите в къмпинг. Миналата година само палатки продадохме за над милион и половина долара.

Очите ѝ заблестяха иззад кръглите лещи.

— Не мога да разбера защо трябва да съм експерт в употребата на продукта, за да го продавам. Интересувам се от мениджмънта, разрастването и създаването на процъфтяващо предприятие. Бих желала да се отдам на ръководенето на голям бизнес, а не да опъвам сама палатката си.

Джоел изруга под носа си.

— Не осъзнаваш в какво се забъркваш, госпожице! Да ръководиш разрастваща се корпорация не е игра. Дори не е най-добрият начин да се развличаш, докато преживееш кризата заради разваления си годеж!

Устните ѝ се присвиха упорито.

— Напълно съзнавам, че съм на път да направя голям завой в кариерата си, и съм готова да науча всичко, което ми е необходимо, за да постигна успех. Аз много бързо схващам, Джоел.

— Мислиш си, че можеш просто да седнеш на президентското кресло утре или вдругиден и да започнеш да ръководиш компанията?

И нещата ще потръгнат по мед и масло?

— Разбира се, че не — усмихна се Лети. — Но вече проучих доста литература по въпроса.

— О, страхотно! Проучвания, значи?

— Аз съм библиотекарка, както знаеш.

— Не ми напомняй.

— Виж, Джоел, не е необходимо да се стягаш чак толкова. Мисля, че това може би е един от проблемите ти — прекалено си напрегнат. Но както и да е. Та, прочетох няколко статии по въпроса за жените в бизнеса и всичките имаха един общ компонент, който се е оказал решителен за успеха им.

— И какъв е той?

— Наставник.

Джоел за миг застина.

— Наставник?! Исусе Христе, за какво говориш?

— Да, наставник, учител. Някой, който те взема под крилото си и ти показва правилата на играта. По този начин повечето хора се изкачват по стълбицата, водеща към деловите кръгове, Джоел. Имат наставници, които ги напътстват и обучават.

— Аз никога не съм имал наставник — процеди той.

— Разбира се, че си имал. Чичо Чарли, например. Но ти не мислиш за него по този начин, защото не си запознат със съвременната терминология.

— Глупости! Мислиш си, че Чарли ми е бил наставник? — сви юмруци Джоел. — Искаш ли да ти кажа какви ми бяха отношенията с Чарли Торнкуист? Преди десет години обикалях улиците и търсех работа. Той ме нае да ръководя малкия му магазин на Първо авеню в центъра на Сиатъл, защото искаше да ходи по-често за риба. Обясни ми как да работя с касата, как да заключвам през нощта и изчезна за две седмици.

Лети го изгледа с възхищение.

— Наистина ли? И какво стана после?

— Когато се върна, ми направи проверка и аз му казах, че според мен, трябва да разполагаме с два различни модела спални чували. Той ми рече „добре“ и замина на морски риболов. Не го видях цял месец.

— Хайде, давай нататък!

— Щом се завърна от пътешествието си, му обясних, че новите палатки се продават като топъл хляб, и че може би би трябвало да даваме ски екипировки под наем за сезона. Той ми каза да правя, каквото си искам. Аз така и направих. Създадох „Торнкуист Гиър“ такава, каквата е днес, по дяволите!

Този път Лети го изгледа и със задоволство.

— Което пък те прави съвършения учител за мен.

— Аз?! Твой учител? Да не си се побъркала?

На Джоел му се прищя да я хване за глезена и да я повлече надолу по стъпалата. „Проклет да бъда, ако започна да я уча как да ръководи моята компания!“

— Мисля, че ще бъде съвършено партньорство, Джоел.

— Аз пък мисля, че ще си взема душ и ще си лягам!

Той се обърна и прекоси с широки крачки коридора до спалнята си. Вече със сигурност знаеше, че тази нощ нямаше да мигне.

Летисия се събуди в добро настроение — нещо, което не ѝ се бе случвало от доста отдавна. Полежа неподвижно известно време, загледана през прозореца в ясното утринно небе над планината. Все още не можеше да повярва, че е разговаряла така интимно с Джоел Блекстоун през нощта, но беше доволна, че го е сторила, защото това, което бе споделила с него, беше самата истина.

Скочи от леглото и влезе в банята, облицована цялата в бяло. Чувстваше се толкова жизнена, че дори би могла да прояви малко повече търпение спрямо Стефани.

Всъщност, нямаше голям избор. Независимо дали го одобряваше или не, съвсем скоро щеше да си има братче — Матю Кристофър. Струваше ѝ се странно да се знае и името, и пола на бебето, преди то да се е родило. Но предвид възрастта, на Стефани ѝ бяха направили пълни изследвания. Освен че я бяха уверили, че бебето е здраво, тя бе научила също, че ще е и момче. Стефани бе очарована, Морган — също.

Лети не можеше да си представи нито баща си, нито Стефани да сменят напикани пелени, но се налагаше да приеме действителността такава, каквото е. Междувременно трябваше да промени и собствения си живот.

Няколко минути по-късно, облечена с панталон и свободно падаща жълтеникава блуза, слезе в просторната, блестяща от чистота кухня.

— Добро утро — рече ѝ Джоел от ъгъла.

Лети се обърна към него и мрачното му, уморено изражение я разтревожи.

— Не успя ли да поспиш поне малко? — попита го.

— Ще оживея някак — изръмжа той.

Седеше надвесен над преполовената си чаша с кафе и сякаш бе готов да я брани с нокти и зъби. Светлокафявите му очи пламтяха неспокойно.

Лети изпита чувството, че му изглежда като хлебарка, затворена в буркан. Припомни си интимните неща, които му бе разказала, и се изчерви.

— Ти наистина трябва да се опиташ да откриеш причината за безсънието си.

— Знам какво причини безсънието ми нощес.

— Оу!

Усилието да измисли някакъв по-интелигентен отговор бе ѝ спестено от Стефани, която се появи тъкмо в този момент. Изглеждаше безкрайно студена с широката си рокля на бели и черни карета. Гримът ѝ беше безупречен.

— Добро утро. О, Джоел, виждам, че си намерил кафе машината. Обикновено аз правя кафето. Но след като вече е готово, можеш да си налееш и ти, Лети.

— Благодаря.

Лети си взе чаша, съзнавайки, че въпреки любезния си тон, Стефани бе подразнена от факта, че Джоел се е осмелил да нахлуе в кухнята ѝ. Лети понечи да ѝ каже нещо успокоително, но не ѝ хрумна нищо. Стефани сякаш бе от чужда планета и помежду им нямаше дори една тъничка нишка, която да ги свърже.

— Искаш ли да ти наляя и на теб, Стефани?

— Категорично не — отговори ледено мащехата ѝ. — Не употребявам никакъв кофеин по време на бременността. Ще си направя плодов сок.

— Да, разбира се... Плодов сок.

Лети се почувства като пълна глупачка. С ъгълчето на окото си забеляза, че Джоел я гледаше иронично. Постара се да не се впечатлява от това.

— Нещо не е наред ли? — попита я той, когато направи гримаса.

— Мисля, че кафето е прегоряло. Да приготвя ли ново?

— Аз ще приготвя, ако е необходимо — побърза да се намеси Стефани.

— Не е прегоряло. Просто е по-препечено. Лети вероятно не е свикнала на този аромат. Тук обичаме кафето ни да има такъв вкус, нали, Стефани?

— Да, разбира се — усмихна се снизходително Стефани. — Ще свикнеш, Лети.

Морган се появи на прага.

— Добро утро на всички.

— Добро утро — отвърнаха му в хор и Стефани се зае да приготвя закуска с обичайната си поза, пораждаща страхопочитание.

Лети тъкмо се питаше дали поне ще ѝ позволи да сложи масата, когато белият телефон на стената иззвъня.

Стефани затвори вратата на хладилника и вдигна слушалката.

— Ало? Лети ли? Да, тук е. Един момент, моля.

Лети я погледна разтревожена.

— Кой е? — прошепна тя.

— Представи се за Филип Диксън — отговори тихо Стефани.

Лети протегна ръка, сякаш искаше да се предпази от слушалката.

— Кажу ми, че не съм тук. Излязла съм на разходка или нещо подобно. Моля те, наистина не желая да разговарям с него!

Джоел стана.

— Аз ще се оправя.

Той пое слушалката от Стефани.

— Обажда се Джоел Блекстоун — изпълнителният директор на госпожица Торнкуист. Какво мога да направя за теб, Диксън?

Всички го гледаха изумени. В кухнята настъпи абсолютна тишина, преди да заговори отново.

— Не, страхувам се, че е невъзможно, Диксън. Въпрос на имидж. Сигурен съм, че разбираш. Госпожица Торнкуист сега е президент на „Торнкуист Гиър“. При нейното положение тя не може да разговаря с едно копеле, което е достатъчно тъпо, за да бъде хванато с напъхана

патка в устата на някаква си студентка, опитваща се да изсмуче дипломата си от нея.

Джоел затвори телефона, без да дочака отговор, и се върна на мястото си. Той като че ли не съзнаваше стъписването на присъстващите. Седна и взе чашата си с кафе.

Лети се окашля и най-после възвърна способността си да говори.

— „Копеле“? „Патка“? Какво стана с „деликатната ситуация“, в която „членът“ бе поставен между „алените й устни“?

— Нали каза, че искаш да ти бъда наставник? Това ни поставя в положението на учител и ученик, така ли е?

— Е, да... Така е.

— Тогава слушай и внимавай, защото определено няма да повторя същото. Това бе урок номер едно. Нарича се: „Как да избегнеш нежелани телефонни разговори.“

— Мисля, че ще е по-добре да си водя записки.

ТРЕТА ГЛАВА

— Извини ме — рече Лети, влизайки в дневната. — Нямах намерение да те прекъсвам.

Стефани вдигна очи. Бе седнала с кръстосани крака на пода и бе поставила ръцете си върху коленете — явно медитираше. Следобедното слънце огряваше цялото помещение.

— Всичко е наред. Вече свърших. Медитирам по половин час всеки следобед. Полезно е за Матю Кристофър.

— Разбирам... Как се чувстваш?

— Много добре, благодаря. Ходих при моята лекарка миналата седмица за редовната месечна проверка. Каза, че всичко било напълно нормално.

— Сигурно е успокояващо да чуеш това.

Стефани кимна.

— Тя е отличен лекар. Един от най-добрите акушер-гинеколози в щата. Има две специалности, разбира се.

— О, така ли!

— Направи ми всички възможни изследвания. Няма никакви проблеми или аномалии.

— Чудесно.

— Двамата с Морган обиколихме родилния център в болницата, която избрахме. Оборудването е първокласно. Подготвени са напълно да реагират при всички възможни усложнения.

— Значи няма да родиш Матю Кристофър вкъщи с помощта на акушерка?

Лети съжали мигновено за малката си шега.

Стефани изглеждаше ужасена.

— Мили Боже, не! Бебето ми ще получи най-добрите и най-съвременните грижи.

Морган влезе в стаята с чаша кафе в ръка.

— Свърши ли с медитацията, скъпа?

— Да.

Стефани позволи на съпруга си да ѝ помогне да се изправи на крака.

— Три часът е, време за следобедната ми порция протеин.

Морган погледна към дъщеря си.

— Защо не излезем да се поразходим, докато Стефани похапне?

Лети се усмихна, зарадвана, че има повод да излезе от къщата. Педантичността на Стефани започваше да ѝ се отразява зле.

— С удоволствие.

За пръв път ѝ се удаваше възможност да остане насаме с баща си, откакто бе пристигнала за погребението на чичо Чарли. Беше наистина добре да останат само двамата поне за малко. Напоследък я спохождаха доста спомени за живота им, преди баща ѝ да предприеме това съдбоносно пътуване до Сиатъл преди две години.

Бе поканен да присъства на някаква конференция по проблемите на логиката, използвана в лингвистиката. Лети бе доволна, че той беше приел поканата. Тревожеше я фактът, че след смъртта на майка ѝ бързо се превръщаше в старец. Огънят бе изчезнал в него.

Огънят определено бе възпламенен отново в Сиатъл. Лети се зарадва на възродения му ентузиазъм, но остана стъписана, узнавайки, че е дал съгласието си, когато получил предложение за работа в колежа „Риджмор“.

Три месеца по-късно тя бе още по-силно поразена, когато при един телефонен разговор научи за плановете му да се ожени повторно.

А сега очакваше и бебе.

На Лети щеше да ѝ е много по-лесно, ако можеше да намери някакъв общ език със Стефани. Но мащехата ѝ се държеше дистанцирано и високомерно като кралица на амазонките. Нямаше абсолютно никаква прилика с майка ѝ, която бе свършена съпруга на професор.

Мери Торнкуист беше сърдечна, открита и очарователна жена. Не бе защитила докторат, не бе написала внушителни трудове, но притежаваше уменията да създава уют в дома си. Знаеше също как да се справи с Морган, когато той ставаше твърде предвзет и надут. Къщата им се огласяше от много смях.

— Харесва ли ти „Риджмор“? — попита Лети, когато тръгнаха по пътя, по който Джоел бе тичал през нощта.

— Да, определено. Програмата ми не е натоварена с лекции. Разполагам с много свободно време, за да пиша — отвърна баща ѝ. — Съжалявам, че Диксън се оказа негодник. Но се радвам, че си го открила, преди да се омъжиш за него.

— Аз също.

Морган направи пауза.

— Наистина ли си влязла в кабинета му и си го заварила с чле...

— Не го казвай, моля те!

— С неговия... знаеш какво... в устата на някаква студентка? — поправи се той.

Лети усети как бузите ѝ стават аленочервени.

— Да, и бих искала да не бях доверила тази малка пикантна информация на Джоел Блекстоун. Не зная какво ми стана нощес.

— Може би просто си имала необходимост да поговориш. Като те познавам, вероятно не си казала това на никого във Велакот.

— Не, това не е нещо, което човек би желал да обсъжда с колегите си. Господ знае защо избрах точно Джоел за мой изповедник. Предполагам, че бях просто изморена. Беше посред нощ и здравият ми разум като че ли бе заспал. Във всеки случай, получих добър урок.

— Какъв урок?

Тя се смръщи.

— Знаеш за какво става дума. Още не ми се вярва, че Джоел каза това на Филип по телефона тази сутрин. През нощта, когато направих тази фатална грешка да излея душата си пред него, господин Блекстоун се държа като истински джентълмен, който напълно ме разбира. Нямах представа, че може да е толкова циничен.

Морган се засмя.

— Тактиките му могат да ти се сторят възгуби, но нещо ми подсказва, че те са доста ефективни. Чарли винаги е твърдял, че това, което „Торнкуист Гиър“ представлява днес, се дължало на Джоел.

— Не подлагам на съмнение способностите на Джоел като изпълнителен директор. Сигурна съм, че е много добър. И възнамерявам да науча от него всичко, което успея.

— Всичко?

Лети кимна ентусиазирано.

— Всичко. Той ще ми бъде наставник, докато се науча как да ръководя „Торнкуист Гиър“.

— Това би трябвало да е интересно.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което казах.

Гъстите вежди на Морган се събраха замислено.

— Интересно... Блекстоун май не прилича на никого от мъжете, които познаваш. Той не е от тези, които хвърчат из облаците. Не се занимава с теория, а със суровата реалност.

— Съзнавам го много добре.

— Сериозно се съмнявам, че е бил обучаван в добри маниери — добави сухо Морган.

Лети се усмихна малко кисело.

— Сигурна съм, че си прав.

— Не води играта според учебниците. Той е по-скоро човек, който сам създава правилата.

Тя се разтревожи.

— Да не се опитваш да ми намекнеш, че не е етичен в бизнес сделките си?

— Не. Просто те предупреждавам, че представите му за честна игра вероятно ще се различават значително от твоите.

— Ако открия, че е некоректен или непочтен, ще го уволня незабавно.

— Това би могло да е доста трудно.

— Татко, той работи за мен, не забравяй. Мога да се отърва от него по всяко време.

— Не разчитай на това, скъпа.

— Аз съм собственичка на „Торнкуист Гиър“, за Бога! — сопна се Летисия. — Мога да правя, каквото си пожелаеш.

Морган се засмя.

— Говориш като истински президент на фирма.

Тя се нацупи обидено.

— Да не се съмняваш, че няма да се науча да се оправям с компанията? Няколко години съм ръководила хора като завеждащ справочния отдел.

— Не са много приликите между „Торнкуист Гиър“ и справочния отдел на библиотеката във Велакот. Лети, ти си изключително умна. Можеш да правиш, каквото си пожелаеш. Винаги съм ти казвал това и държа на думите си. Искам единствено да те предупредя, че никога

досега не си срещала човек като Блекстоун. Внимавай много с него, докато не си сигурна, че знаеш какво правиш.

Лети се поуспокои.

— Окей.

— Като цяло — продължи Морган, — радвам се, че си решила да започнеш отначало. Нуждаеш се от значителна промяна в живота си, скъпа, дори по-голяма от тази, която аз направих. Дори само фактът, че се местиш в Сиатъл, ще те извади от еднообразието, ще ти предостави нови възможности, ще отвори нов свят за теб. Ако не ти допадне да ръководиш „Торнкуист Гиър“, можеш да я продадеш на Блекстоун след година. Междувременно опитът, който ще натрупаш, ще ти бъде полезен. Просто бъди внимателна.

— С теб е хубаво да се разговаря. Промените, които аз правя, са нищожни в сравнение с твоите, татко... — Лети прехапа устни. — Все още не мога да повярвам, че ще имам братче.

Морган сбърчи чело.

— Знаех, че ще стигнем до този въпрос рано или късно. Ти все още не си изживяла шока от женитбата ми със Стефани, нали?

— Това не е вярно. Привикнах с тази мисъл — отвърна тя, като подбираше внимателно думите си. — Но ще ти призная, че от време на време ми се струва странно. Всичко се случи толкова бързо.

— На моята възраст не бих могъл да пиля много време — рече ѝ нежно Морган.

— Ти си само на петдесет и три.

— Стефани ме кара да се чувствам на тридесет.

Лети въздъхна.

— Предполагам, че това обяснява всичко, нали?

— Да, скъпа, така е.

— Тя е толкова различна от мама...

— Лети, майка ти беше чудесна жена и аз я обичах почти цели тридесет години. Но нея вече я няма и аз зная, че тя би искала да съм щастлив отново.

— Да, но с жена като Стефани...

Лети замлъкна, ужасена, че е отишла твърде далеч.

Морган я изгледа строго с изумруденозелените си очи.

— Стефани е моя съпруга! Скоро ще стане и майка на сина ми. Не мога да те принудя да си истински привързана към мащехата си, но

ще настоявам да се отнасяш към нея с уважение.

Тя се сконфузи.

— Съжалявам, татко. Знаеш, че никога не бих била груба към Стефани. Опитвам се да я възприемам като част от семейството заради теб.

— Тя е член на семейството.

Лети вирна брадичка.

— Знаеш ли какъв е истинският ми проблем с нея?

— Мислиш си, че се опитва да заеме мястото на майка ти?

— Не, съвсем не е това. Истината е, че тя ме плаши.

Морган трепна изненадано.

— Плаши те?! Какво се опитваш да кажеш?

— Трудно е да се обясни — отвърна тихо Лети и ужасно ѝ се прииска въобще да не бе подемала този разговор. — Тя е само с единадесет години по-голяма от мен.

— Няма да ми изнасяш лекция, че съм се оженил за жена, която намиращ твърде млада за мен, нали?

Лети поклати глава. Стефани наистина беше твърде млада за баща ѝ, но нямаше смисъл да му го натяква.

— Не, опитвам се да ти кажа, че макар да е само с няколко години по-възрастна от мен, тя ме кара да се чувствам някак простовата.

— Простовата?

— Може би това не е най-подходящата дума. Без светски маниери. Недодялана. Татко, кара ме да се чувствам като провинциалистка от някое затънтено градче. Сега разбираш ли?

Лицето на Морган се поотпусна.

— Мисля, че да. Ако това ще те успокои, и аз се чувствах така в началото. Но под лъскавата ѝ външност се крие очарователна, искрена личност. Искам да опозная истинската Стефани. Искам двете да се сприятелите.

— Опитвам се, татко.

— Тогава опитай по-усърдно.

— И как би трябвало да го направя?

— Ще те помоля за една услуга, Лети. Стефани се е записала в някакви курсове, в които се обсъжда бременността и ранното детство.

Ще ти бъда особено благодарен, ако я придружаваш на някои от тях. Така ще прекарвате повече време заедно.

— Молиш ме да посещавам бебешки уроци?!

— Направи го заради мен, Лети. И заради Матю Кристофър.

Два дни по-късно Лети седеше до Стефани в една зала, пълна с бременни жени. Лекторът, професор Харолд Бланчфорд, бе специалист в областта на феталното развитие и лекцията му бе доста интересна. Стойката на Стефани бе прекалено изправена, а вниманието ѝ — изцяло насочено към беседата. Дори най-акуратно си водеше записки.

— Съществуват достатъчно доказателства — говореше професор Бланчфорд, — че през третото тримесечие от бременността плодът чува и реагира при слухово стимулиране. Има също и много данни, които подкрепят факта, че новородените проявяват силно предпочитание към гласовете на майките си. Това повдига интересния въпрос за вероятността, новороденото да реагира на гласа на майка си поради простата причина, че то го е слушало няколко седмици преди да се роди. Слушало е и запомняло.

Лети се чувстваше неловко, заобиколена от толкова бременни жени. Това обкръжение я караше да се замисля по въпроса, който от известно време насам се опитваше да прогони от съзнанието си. Беше ѝ трудно обаче да продължава да се самозаблуждава, че някой ден и тя ще има собствено семейство. Рано или късно трябваше да приеме тревожните факти по отношение на перспективата ѝ за женитба и раждане на деца. Последният ѝ провал с Филип пък я навеждаше на мисълта, че може би досега не бе успяла да се отдаде истински на някой мъж.

— Изследванията на новородените, на които майките са им чели приказки, още докато са били в утробата им, доказват, че детето е в състояние да запомни приказката след раждането си. Резултатите от тези изследвания не подлежат на опровергаване.

Лети се наведе и прошепна на Стефани:

— Защо не опиташ с готварската книга, преди да се роди Матю Кристофър? Ще стане майстор готвач. Помисли си само, ще има невероятни умения, преди още да проходи. Ще натрупаме истинско състояние с него, като го показваме пред публика.

Химикалката на Стефани не престана да се движи и тя дори не вдигна очи от тефтера си.

— Моля те, пази тишина, Лети. Опитвам се да се концентрирам!

— Извинявай...

Лети се сви неловко в стола си и се загледа в професор Бланчфорд. Нещо ѝ подсказваше, че следобедът щеше да е много дълъг. Беше доволна, че започваше работа в „Торнкуист Гиър“ на другия ден. Поне щеше да има извинение да избегне тези следобедни часове със Стефани.

За нещастие, оставаха всички вечерни лекции, за които мащехата ѝ се бе записала.

— Сега — продължи с леко променена интонация професор Бланчфорд, — вие без съмнение бихте преценили внимателно какво ще четете на бебетата си, докато са все още в утробата. Трябва да се има предвид, че паметта вече функционира дори в тази ранна фаза от развитието и вие сте тези, които ще решите какво искате вашето бебе да си спомня след раждането.

— Говори така, за да увеличава напрежението на горките майки — измърмори Лети. — Като че ли не им е достатъчно.

— Лети, моля те! — сопна ѝ се Стефани.

Тя млъкна.

За нейна радост, след петнадесет минути лекцията свърши. Лети изчака Стефани да си купи книгата и видеозаписите на професор Бланчфорд. Без съмнение, изкарваха се доста пари от тези бебешки уроци.

— Какво мислиш за това? — попита Стефани, отправяйки се към колата си.

— Много внушителни изследвания — отвърна Лети. — Ще четеш ли на Матю Кристофър?

— Определено. Мисля да започна с Шекспир.

— Обзалагам се, че би предпочел някой трилър.

Стефани съвсем не изглеждаше възхитена.

— Ще опитам и с музика. Моцарт или Вивалди вероятно са най-подходящи.

Лети успя да се въздържи да ѝ предложи хеви метъл.

— Ще бъде интересно да се види дали ще си тананика при раждането — измърмори тя под носа си.

Стефани не чу забележката ѝ.

— Нямам търпение да разкажа на Морган колко добре мина днес курсът — рече тя, седна зад волана на червеното си порше и запали двигателя. — Сигурна съм, че ще бъде доволен.

Лети се настани на седалката до нея и внимателно закопча предпазния колан.

— Предполагам.

— Баща ти е щастлив като мен самата от тази бременност.

— Да...

Лети отчаяно търсеше тема за някакъв интелегентен разговор, но мозъкът ѝ беше блокирал.

— Да, той наистина изглежда трогнат.

— Аз съм изключително щастлива, че срещнах Морган.

Лети кимна, взирайки се пред себе си. „Колко хубаво би било да можех да управлявам такава бърза спортна кола с майсторството на Стефани!“ — помисли си замечтано.

— Напълно ли си сигурна, че нещата между теб и този Филип Диксън са приключили? — сепна я гласът на мащехата ѝ.

— Да.

— Не те обвинявам. Разведох се с първия си съпруг, защото открих, че има връзка със секретарката си. Още тогава осъзнах, че не бих искала да бъде баща на детето ми. Бракът трябва да се основава на взаимно доверие.

— Съгласна съм.

— Морган е толкова различен от Грейсън — продължи Стефани.
— Разбрах в минутата, в която го срещнах, че той ще бъде превъзходен баща.

— Това ли е причината, поради която се омъжи за него?

Още щом думите се изплъзнаха от устата ѝ, Лети се ужаси и затвори очи.

— Съжалявам... Не биваше да казвам това.

— Всичко е наред.

Стефани бе по-скоро развеселена, отколкото обидена.

— Ако трябва да съм напълно откровена, фактът, че Морган бе добър материал за баща, бе много по-важен за мен от всичко останало. Поне в началото. Но сега, след като го познавам по-добре, разбрах, че той има редица чудесни качества.

Лети стисна ръце в скута си и я погледна, но не успя да разгадае изражението ѝ зад тъмните очила.

— Стефани, знам, че нямам право да ти задавам такъв въпрос, но ти наистина ли обичаш татко?

— Разбира се.

Стефани се усмихна ведро и спря на паркинга пред един супермаркет.

— Но не бих се изненадала, ако твоята представа за обич е различна от моята. Надявам се, нямаш нищо против да се отбия тук за минута. Свършило ни се е обезмасленото сирене.

— Не, нямам нищо против.

Късно вечерта Лети лежеше в леглото си и слушаше приглушените гласове, които долитаха в спалнята ѝ през отворения прозорец. Баща ѝ и Стефани все още седяха на остъклената веранда с изглед към града и залива Елиът.

— Мислиш ли, че тя ще остане в Сиатъл, Морган?

— Не знам. Но има нужда от промяна. Най-лошото нещо, което би могла да направи, е да се върне във Велакот.

— Може би си прав. Съжалявам я. Струва ми се малко объркана, ако разбираш какво искам да кажа. Може би развалянето на годежа ѝ я притеснява повече, отколкото желае да си признае.

— Тя е силна. Ще се оправи доста бързо. Хубаво е, че си толкова загрижена за нея, Стефани.

— Летисия ти е дъщеря. Естествено е да съм загрижена.

Настъпи кратко мълчание и после Стефани добави:

— Мисля, че тя не приема напълно или поне не разбира нашата връзка все още.

— Дай и време.

След кратка пауза Стефани смени темата.

— Лекцията днес беше чудесна. Утре ще започна нова слухова практика с Матю Кристофър.

Морган се засмя.

— Не след дълго ще можеш да говориш направо очи в очи с него.

— Остават още два месеца.

Лети долови надежда и задоволство в гласа на Стефани, но откри и нещо друго — някакво напрежение. Като че ли се страхуваше. Но в това нямаше никаква логика, защото мащехата ѝ бе най-уравновесената и най-добре владеещата се жена, която някога бе срещала.

— Ще трябва да проверя какво става с онова италианско бебешко легло, което поръчахме — рече Морган. — Би трябвало вече да е пристигнало.

— Телефонирах на художника, който рисува завеските, които ще висят над леглото. Каза ми, че били почти готови.

Лети послуша тихия им разговор още известно време и накрая се почувства като гостенка в къщата на собствения си баща.

Май бе време да си потърси апартамент.

Утре щеше да седне в президентското кресло на „Торнкуист Гиър“. При тази мисъл я обхвана еуфория. Очакваше я нов живот.

Джоел изучаваше компютърната разпечатка върху бюрото си. Всичко изглеждаше убедително. Малките птички бяха строени в редица, очакваха го само да натисне спусъка. „Коупланд Мърин Индъстрис“ бе мъртва и готова да се вмирише.

Би трябвало да изпитва по-голямо задоволство. Прекалено дълго беше чакал, за да унищожи Виктор Коупланд — цели петнадесет години. Но след един месец всичко щеше да приключи.

Кой знае защо обаче, днес се чувстваше неспокоен. Стана и отиде до прозореца. Проблемът му бе неизбежното появяване на Лети Торнкуист. Тя щеше да дойде тук утре, за да заеме мястото си в президентския кабинет на компанията.

„Президентски кабинет“ звучеше някак смешно, защото това помещение почти не се използваше. Като президент на компанията Чарли бе прекарал доста оскъдно време зад бюрото си, и то само колкото да подготви такъмите си за поредния риболов.

Четири етажа по-долу в търговския салон на централния клон на „Торнкуист Гиър“ кипеше усилена работа. Лятната кампания за отсядане на къмпинг бе приключила, но сега идваше ред на ски сезона. Започваше усилената продажба на обувки за ски.

Преди десет години „Торнкуист Гиър“ бе представлявала само едно малко магазинче на Първо авеню. Днес компанията държеше четири етажа с офиси, както и складове в източната част на града и в Портланд.

Първите два етажа бяха за продажба на дребно, а на горните два се намираха счетоводството и функционалните отдели.

Джоел се загледа в един самолет, прелитащ над залива Елиът. Водната повърхност бе стоманеносива. Синоптиците пак бяха прогнозирали валежи на дъжд. Доста хора напускаха Сиатъл, защото не можеха да свикнат с вечно забуленото в облаци небе и безкрайната мъгла.

Джоел се запита дали лошото време би му погнало да убеди Лети да му продаде компанията. Не бе изключена обаче и вероятността тя да намери дъжда за доста романтичен.

По вътрешната уредба прозвуча плътният и делови глас на секретарката му:

— Господин Блекстоун, търсят ви на втора линия. Манфорд от отдела за маркетинг. Казва, че е важно.

Джоел натисна бутона на интеркома.

— Благодаря, госпожо Седжуик. Ще му се обадя. Между другото, госпожо Седжуик...

— Да, господин Блекстоун?

— Как върви подреждането на кабинета за госпожица Торнкуист?

— Ще бъде готов до утре, сър. Намерих и подходящ секретар. Артър Бигли от счетоводството.

Госпожа Седжуик направи многозначителна пауза.

— Вярвам, че той е точно това, което искахте. И е развълнуван от внезапното и неочаквано повишение.

— Добре. Бихте ли ми го изпратила тук за няколко минути? Искам да го запозная лично с новите му задължения.

— Разбира се, господин Блекстоун.

Джоел натисна друг бутон.

— Тук е Блекстоун. Какъв е проблемът, Кал?

— Трябва да вземем някои решения за новата рекламна кампания, преди да сключим договора с агенцията. Не мога да

задържам нещата повече, иначе ще изпуснем срока. Трябва да одобриш договора, Джоел.

— Добре. Нека да го прегледам още веднъж през уикенда. Насрочи среща за понеделник сутринта.

— Ясно. — Кал се изкашля. — Да включа ли и госпожица Торнкуист?

— Не е необходимо да я притесняваме с подобни неща през първата ѝ седмица тук — отвърна безизразно Джоел. — Ще ѝ бъде достатъчно дори само да се запознае с компанията като цяло.

— Разбира се. Тогава — в понеделник сутринта. Ще уточня часа със секретарката ти.

Джоел изключи уредбата и започна да върти безцелно една химикалка между пръстите си. Обикновено бе много по-решителен, отколкото по въпроса за новата рекламна кампания. Бедата беше в това, че знаеше какво точно искаше да постигне, но съвсем не бе сигурен как да го осъществи.

През последните десет години бе изграждал „Торнкуист Гиър“, използвайки традиционни подходи към пазара. Разбираше хората от северозападните райони на Тихия океан, семейството му живееше в щата Вашингтон от три поколения и той инстинктивно усещаше как трябва да реагира на конюнктурата.

С новата кампания обаче рискуваше. Идеята му бе да атакува хората, които съвсем бегло познаваха великолепната природа около тях. С притока на заселници в Орегон и Вашингтон се оформяше нов пазар за компании като „Торнкуист Гиър“. Според Джоел, прицелна точка на рекламната кампания трябваше да бъдат основно хората, които искаха да се чувстват като истински жители на Северозапада, но не знаеха как точно да го постигнат. Той възнамеряваше да ги научи с новата продукция на компанията, наречена „Вземи раницата и заминавай“. Но все още не бе съвсем наясно как да привлече вниманието на този нов пазар. Малкият му отдел по маркетинг бе излязъл с няколко идеи, но не му бе допаднала нито една от тях. А времето напредваше и трябваше да вземе окончателното решение.

Отиде отново до прозореца. Напоследък му се бяха струпали много проблеми: смъртта на Чарли, появата на Лети Торнкуист, новата рекламна кампания, планираното унищожаване на „Коупланд Мърин Индъстрис“ и така нататък.

Извъняването на вътрешната уредба отново прекъсна не особено радостните му мисли.

— Артър Бигли е тук, сър.

— Изпратете ми го, госпожо Седжуик.

След малко на вратата се почука и един млад мъж с късо подстригана коса и очила с метални рамки влезе в кабинета.

— Искал сте да ме инструктирате за новата ми длъжност, господин Блекстоун? — рече Артър и оправи вратовръзката си с нервните си пръсти.

Джоел се облегна назад в стола си.

— Седни, Бигли. Ти ще работиш за госпожица Торнкуист, когато пристигне утре.

— Да, сър. Много съм развълнуван, сър. Това е чудесно повишение за мен, сър, и съм ви много благодарен.

Джоел се усмихна снизходително.

— Радвам се да го чуя. А сега най-важното нещо, което трябва да знаеш на новата си длъжност, е, че не искам госпожица Торнкуист да бъде тревожена с дребни ежедневни проблеми. Ясно ли е?

— Надявам се, сър. — Изражението на Артър бе доста скептично. — И как точно трябва да я предпазвам?

— Ще информираш госпожа Седжуик за всичко, което става в кабинета на госпожица Торнкуист. А госпожа Седжуик ще информира мен. Аз ще преценявам положението и ще се намеся, когато е необходимо. Такава ще бъде последователността на действията ти, Бигли. Мислиш ли, че можеш да спазваш тези прости инструкции?

— Да, сър. Абсолютно, сър.

— Много добре. Искам да зная всичко, което става в кабинета на президентката. Ще се консултираш с мен, преди да свързваш госпожица Торнкуист по телефона, и ще ме уведомяваш за всички посетители. Ще бъдеш инструктиран как да се справяш с тези задачи.

— Да, сър.

— Госпожа Седжуик ще ти даде допълнителни инструкции за всекидневните ти задължения. Вече можеш да си вървиш.

— Да, сър.

Артър се изправи на крака и понечи да се обърне кръгом, но токът на обувката му се закачи в килима и той загуби равновесие.

Протегна ръка да се хване за нещо, стисна облегалката на стола и столът се преобърна.

— Мисля, че си най-подходящият за госпожица Торнкуист — измърмори под носа си Джоел, когато Артър Бигли се изправи от пода и изчезна като фурия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Две седмици по-късно Джоел застана пред новия кабинет, определен за президентката на „Торнкуист Гиър“. Междинната врата бе широко отворена и той от пръв поглед установи, че Лети не беше вътре.

Изгледа зловещо Артър Бигли, който седеше зад бюрото си в приемната по бяла риза и вратовръзка и пишеше припряно нещо на машината. Той видимо потрепери, когато усети присъствието на изпълнителния си директор, и вдигна притеснено глава. Джоел забеляза, че секретарят не носеше вече очилата си с метални рамки и мигаше прекалено често. Вероятно бе решил да пробва с контактни лещи.

— Къде е госпожица Торнкуист, Бигли? Останах с впечатлението, че е в офиса си.

Нервното мигане на Артър се учести неимоверно. Явно се считаше отговорен, че Лети не е там, където би трябвало да бъде.

— В заседателната зала на третия етаж, господин Блекстоун...

— Днес няма насрочено заседание, Бигли!

Търпението на Джоел напоследък бе на изчерпване и Артър напълно го съзнаваше, както и останалите от персонала. Изминалите две седмици не бяха лесни за никого, с изключение може би на Летисия Торнкуист. Новата президентка на „Торнкуист Гиър“ се развличаше много пълноценно.

— Да, сър... Знам, сър. Но тя каза, че имала някакъв специален проект за този следобед.

— Какъв специален проект?!

Артър Бигли замръзна на стола си, мигайки на парцали.

— Нямам представа, сър. Не каза нищо повече...

Джоел изруга мислено. „Не можеш да изтръгнеш информация от пън! Впрочем, на него едва ли му е известно нещо.“

— По дяволите! — повтори гласно ругатнята си. — Сам ще проверя какво прави.

— Да, сър — отдъхна си малко Артър. — О, щях да забравя, сър! Този Филип Диксън се обажда още два пъти. Информирах госпожа Седжуик.

— Предаде ли му, каквото ти наредих?

— Да, господин Блекстоун — рискува да се усмихне Бигли. — Казах му, че госпожица Торнкуист не може да се обади по телефона.

— И не си споменавал за това пред госпожица Торнкуист?

— Не, сър. Абсолютно, не. Вие ми наредихте да не я притеснявам с тези обаждания и аз се старая да изпълнявам стриктно инструкциите ви.

— Много добре, Бигли. Госпожица Торнкуист има достатъчно проблеми през последните дни, за да я притесняват и досадници по телефона. Справяш се добре, Бигли. Продължавай така.

— Да, сър. Благодаря, сър.

Артър като че ли всеки миг щеше да припадне от облекчение. Той посегна да вземе нов лист хартия и започна да го поставя на машината, но изведнъж рязко подскочи като ужилен.

— О, не!

Джоел се намръщи.

— Какво има, по дяволите, Бигли?

— Нищо, сър... Контактната ми леща току-що падна, сър. Ще я намеря веднага, сър.

Артър коленичи и започна да опипва предпазливо пътеката.

Доволен, че контролирането на президентския офис бе ефективно, Джоел тръгна по коридора към стълбището. Никога не използваше асансьора. Трябваше да го чака цяла вечност, докато пристигне. Или поне така му се струваше.

Започна да се спуска по стъпалата. При представата какво ще завари в заседателната зала, лицето му придоби мрачно изражение.

През последните две седмици Лети се бе оказала енергична и непредсказуема. Беше се амбицирала да научи едва ли не всичко за „Торнкуист Гиър“. Прекарваше по дванадесет часа на ден в сградата, обикаляйки складовете, отделите, като не пропускаше да се отбие и в счетоводството.

Преди три дни я бе заварил да пробва новите якета. Джоел се подсмихна при спомена за тази сцена. Дебелото, обемно яке буквално поглъщаше дребната ѝ фигура, допълнителната вата над и без това

приятно закръглените ѝ задни части и бедра правеше невероятни неща с тялото ѝ. Приличаше на малък пухкав гълъб с настръхнала от студа перушина.

Той едва не се беше засмял гласно, но не го бе направил, защото Лети най-делово му бе заявила, че „Торнкуист Гиър“ трябвало да прибави към колекцията си и якета с по-малък размер.

— Те са великолепни за жени високи един и осемдесет, но за такива като мен са твърде големи и...

— Ще поговорим за това по-късно, госпожице Торнкуист — бе я прекъснал Джоел, преди управителят на етажа да успее да изрази мнението си по въпроса.

Тя бе кимнала, но не изглеждаше никак примирена.

— Искам да поговорим и за цветовата гама. Погледнете тези якета. Редици и редици с еднообразно синьо, скучно зелено и матово червено. Не е твърде очароващо.

Констатацията ѝ го бе разтревожила.

— Тези цветове случайно се наричат „кобалт“, „каки“ и „бордо“. Това са най-популярните цветове за якета.

— Все пак мисля, че бихме могли да обсъдим жълтото, яркочервеното и тюркоазното — бе издекламираше Лети ентусиазирано. — Поне при дамските якета. Жените обичат ярките багри.

Управителят бе започнал да кима в знак на съгласие.

— Смятам, че трябва да поговорим по този въпрос друг път, госпожице Торнкуист — бе казал Джоел прекалено учтиво, стискайки зъби.

— Разбира се. Просто ще си отбележа.

Лети бе извадила химикалка и бе надраска няколко думи в един бележник, с който никога не се разделяше.

Джоел бе издал строги разпореждания, към госпожица Торнкуист всички да се отнасят с уважението, дължимо ѝ като президент и собственик на компанията, но не и да я притесняват с дреболии. За нещастие, Лети притежаваше способността да измъква всякаква информацията от хората. Миналата сряда бе влязъл в офиса ѝ и я бе заварил, заровена в данните от продажбите през миналото тримесечие. Бе останал стъписан, разбирайки, че тя задава въпроси наляво и надясно, и че до обяд имаше смущаващо пълна представа за

финансовото състояние на компанията. Само по една щастлива случайност не бе попаднала на информация за предстоящото ликвидиране на „Коупланд Мърин Индъстрис“.

Джоел бе отишъл в счетоводния отдел още същия следобед и бе настоял за по-строг контрол върху всички данни от компютъра, изисквани от кабинета на президента. Бе се разпоредил отсега нататък първо да се изпрацат на него.

Рано или късно щеше да си разчисти сметките с „Коупланд Мърин Индъстрис“. Разбира се, след като предприемеше окончателните ходове, нямаше начин ликвидирането да се запази в тайна. Трябваше да има на разположение логично обяснение. Нещо от сорта, че това е единственото правилно действие при създалата се ситуация.

Джоел добре съзнаваше нарастващото си увлечение по Лети Торнкуист и то го плашеше. Желанието му да бъде негова ставаше все по-силно и по-силно. И той съвсем не бе наясно защо.

Онова, което бе почувствал през нощта в планинската вила на баща ѝ, не беше само мимолетно еротично привличане, породено от освежителния крос, лунната светлина и разтворения ѝ халат. Джоел все още я желаше.

Опитваше се да си внуши, че просто е срещнал жена, толкова различна от всички други жени, които познаваше. Но не беше само по детски наивният ѝ ентузиазъм или необикновеното, постоянно приповдигнато настроение, нито живото изражение, което компенсираше липсата на класическа красота на лицето ѝ — друго го теглеше към нея. Лети бе сладка, дори чаровна по свой собствен начин. Събуждаше желание у него да ѝ бъде покровител — нещо, което бе нелепо при сегашните обстоятелства. Като че ли по-скоро той се нуждаеше бъде предпазван. Докато „Торнкуист Гиър“ бе нейна собственост, Лети беше опасна.

За нещастие, тази мисъл съвсем не потискаше желанието, което го обземаше винаги, щом я видеше.

Вратата на голямата заседателна зала беше леко откряната и Джоел дочу гласа ѝ, когато се приближи.

— Това не може да е вярно! Прочети го отново, Кал!

В отговор прозвуча баритонът на Кал Манфорд:

— Поставете скобата в частта „В“ на металния прът номер три.

— Но това е абсурдно! Не пасва. Сигурен ли си?

— Така е написано, госпожице Торнкуист.

— Кой е писал тази инструкция, между другото?

Кал направи пауза — като че ли обмисляше нещо.

— Вероятно някой от конструкторския отдел.

Джоел надникна в залата и стана свидетел на доста необичайна сцена. Една от новите палатки, произведени по спецификация на „Торнкуист Гиър“ от новата серия, бе разпъната частично и Лети се бе мушнала в нея. Виждаше се само единият ѝ малък и красив прасец във фин найлонов чорап.

Завеждащият маркетинга, Кал Манфорд, стоеше наблизко с инструкциите в ръка. Изглеждаше объркан и безпомощен. Манфорд приближаваше петдесетте, имаше леко прошарена коса и добре оформено бирено коремче. Заради това коремче човек рядко можеше да го види без сако, но сега той беше само по риза. Очевидно напрежението да помага на Лети при разпъването на палатката бе надделяло над суетата му. Джоел забеляза, че Кал дори се бе изпотил под мишниците и гледаше доста вторачено крака на Лети, вместо да чете инструкциите.

— Добре — обади се тя от застрашително наклонената палатка. — Ако това е типичен пример как са написани инструкциите, ще настоявам всичките да бъдат преработени основно. Никой аматьор не би могъл да разпъне тази палатка за по-малко от два часа, но дори и да го направи, не съм сигурна, че тя няма да се събори.

— Ще споделя проблема с господин Блекстоун, ако желаете — изрече притеснено Кал. — Той лично одобри новия модел.

— Няма значение. Аз ще разговарям с него за това. А сега да продължим. Прочети по-нататък.

Джоел се подпря о рамката на вратата и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Забравете следващата инструкция. Ще трябва да започнете отново. Не сте поставили хоризонталния прът правилно.

В палатката и около нея настъпи суматоха.

— За какво говориш? Това ти ли си, господин Блекстоун?

В началото настояването на Лети да се спазват официалните обръщения му се бе сторило смешно. Сега започваше да го дразни.

— Да, аз съм, госпожице Торнкуист.

— Тъкмо помагах на госпожица Торнкуист да изпробва една от новите палатки... — смънка Кал.

— Виждам. И чух, че има проблем с инструкциите.

Палатката се изду от едната страна, докато Лети смени позата си.

— Господин Манфорд ми каза, че този нов модел бил предназначен за начинаещи. Попитах го дали е изпробван с някой новак и той отвърна, че не бил. Затова си помислих, че бих могла аз да направя експеримента.

— Разбирам — рече иронично Джоел.

— Исках да проверя доколко бих могла да се справя сама, като следвам инструкциите. Най-добре е да запишем проблемите, които се появиха.

Тя отново смени позата си и кракът ѝ изчезна.

— Хайде, излез, госпожице Торнкуист. Ще ти покажа как се разпъва палатка, ако наистина искаш да се научиш.

— Не, не, не! Точно в това е въпросът. След като аз не мога да приложа тези инструкции, това означава, че имаме голям проблем с новия модел. Не разбираш ли?

Джоел усети как за миг само по бузите му се разля топлина от притеснение, което бързо отстъпи място на гнева. Имиджът му на изпълнителен директор би пострадал от забележки на президента пред по-низшия персонал.

— Ако излезеш от тази палатка, госпожице Торнкуист — изрече монотонно, — ще прегледам тези инструкции лично с теб. Детайл по детайл, ако желаеш. Можем да проверим дали има големи проблеми. Ако наистина е така, ще се погрижим да бъдат отстранени. Нали така, Манфорд?

Кал се изкашля и преглътна.

— Да, сър.

В този момент един от олюляващите се алуминиеви пръти падна и се дочу вик от вътрешността на палатката, когато тя цялата рухна:

— О, Боже Господи! Джоел, направи нещо! Махни това от мен!

„Значи дотук с официалните обръщения в офиса.“

Джоел остана загледан в пулсиращата жълта синтетична материя. Лети бе притисната под нея и се мятеше като уловена в мрежа риба.

Кал Манфорд беше ужасен и шокиран от този обрат на нещата.

— Госпожице Торнкуист?! Добре ли сте, госпожице Торнкуист?
— осмели се да попита той.

— Не, не съм добре, по дяволите!

Джоел пристъпи напред.

— Манфорд, подай ми инструкциите. Ще помогна лично на госпожица Торнкуист да довърши експеримента си.

— Да, сър.

Кал бързо пхна брошурата в ръката му и се усмихна нервно.

— Ако нямате повече нужда от мен, ще се върна в кабинета си.

— Да — кимна Джоел и се приведе към подскачащата палатка.

Изправи няколко рейки, повдигна единия край на леката материя и Лети изпълзя отвътре на четири крака с килнати на носа ѝ очила и с разрошена грива. Непокорните къдрици висяха пред лицето ѝ. Полата на консервативно сивия ѝ костюм бе по-измачкана от обикновено, беше се вдигнала високо над коленете ѝ, а копринената ѝ блуза в прасковен цвят се бе измъкнала от нея.

Джоел зърна ивицата гола кожа на талията ѝ и бе доста притеснен от почти мигновената си възбуда.

За няколко секунди той почти бе забравил колко е ядосан на новата си шефка. Хвана я за ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Добре ли си?

— Да, разбира се. Благодаря ти, Джоел... исках да кажа господин Блекстоун.

— В момента няма кой да те чуе, ако се обръщаш към мен по име.

— Не трябва да ни става навик, докато сме в офиса.

Лети си оправи очилата и запаса блузата в полата си.

— Тези инструкции са истинска катастрофа. Абсолютно неразбираеми са за новациите.

— Това е най-простата палатка в целия ни асортимент.

— Но няма нищо просто в разпъването ѝ. Дори не мога да си представя как ще я разпъна при силен вятър или пороен дъжд. Всички усилия ще бъдат напълно безполезни.

Джоел успя да се овладее.

— Хайде да отидем в твоя кабинет и да ти разясня инструкциите.

— Май не ме разбра. Тази нова серия е предназначена за начинаещи, нали?

— Да.

— Аз съм и начинаеща, и интелигентна, и имам желание. Но въпреки всичко, не мога да се справя сама. Това обяснява нещата.

— Така ли? — вдигна вежди той.

— Разбира се. Тези глупави инструкции трябва да бъдат преработени. Или може би основната конструкция на палатката е лоша?

Джоел притаи дъх.

— Подготвили сме вече първата партида от тези проклети палатки. В склада са. Ще бъдат по рафтовете на магазините само след два месеца, когато започнем новата рекламна кампания. Няма нищо нередно в конструкцията им!

Летисия се намръщи и отстъпи крачка назад.

— Не е нужно да повишаваш глас.

— Не повишавам глас.

Тя му се усмихна успокояващо, което пък още повече го разгневи.

— Добре, да отидем в кабинета ми и да прегледаме инструкциите заедно. Ще ти покажа къде срещнах затруднения. Ако конструкцията на палатката е добра, значи тогава проблемът е в инструкциите.

— Исусе Христе! — измърмори под носа си Джоел.

Последното нещо, което можеше да си позволи, бе да загуби самоконтрол.

— Джоел... исках да кажа, господин Блекстоун? — Изумруденозелените очи на Лети се бяха разширили загрижено. — Да не би нещо да не е наред?

— Не. Всичко е наред. Хайде да идем в кабинета ти.

— Това е просто една брошурка — рече бодро тя. — Съвсем няма да е трудно да се коригира. Трябва само да коригираме текстовете, които не са написани добре, и да ги отпечатаме отново.

— Благодаря за съвета. Ще го имам предвид.

Той я хвана за ръката и я поведе към вратата.

— Почакай. Обувките ми. И сакото...

Лети се отскубна от него и бързо се върна, като не забрави да вземе и неизменния си бележник.

— Сега вече съм готова.

Джоел отново я хвана за ръката и тръгнаха по коридора.

— Знаеш ли, Лети, тези инструкции са написани от специалисти.

— Може би точно в това е проблемът. Но не се тревожи. Това е област, в която бих могла да съм полезна. Бях библиотекарка, нали помниш?

— Твърде добре. Мисля си за истинската ти кариера доста често.

— Моята предишна кариера — поправи го тя. — Във всеки случай, едно от нещата, в които съм много добра, е да откривам, да анализирам и обобщавам информация. Ще извикам някого от конструкторите и... О, по стълбището ли ще се качим?

— Да.

— Добре. Та, ще извикам един от конструкторите на палатката и ще го накарам да ми обясни какво точно са искали да постигнат с този модел.

— Аз мога да ти кажа какво точно са искали да постигнат конструкторите с този модел. И ще бъда щастлив да го направя, веднага щом стигнем в кабинета ти.

Джоел рязко отвори тапицираната с кожа врата.

Артър, явно успял да намери и си постави изгубената контактна леща, ги погледна. Очите му се стрелнаха от Джоел към Лети. Когато огледа по-добре новата си шефка, зениците му се разшириха от изненада.

— Госпожице Торнкуист? Добре ли сте? Да не се е случило нещо?

— Една палатка падна върху мен — отговори тя. — Не се безпокой за мен. Предполагам, че това е просто един от рисковете на професията. Някакви съобщения, Артър?

— Да, госпожице. Обади се господин Роузмонт и каза да ви предам, че новият ви апартамент е готов. Можете да вземете ключовете още днес.

Лети се усмихна със задоволство.

— Чудесно. Готова съм незабавно да се преместя. — Тя тръгна към вътрешния кабинет. — Ела, господин Блекстоун, нека да порботим върху тези инструкции.

Джоел стисна зъби. Не бе свикнал да получава заповеди от никого, а още по-малко пък от една досадна, непредсказуема библиотекарка, която си въобразяваше, че може да управлява

„Торнкуист Гиър“. Той мина с едри крачки покрай бюрото на Артър, усещайки любопитния му поглед. Изражението на секретаря му напомни за това на Манфорд преди няколко минути. В очите му бе изписан същият въпрос: „Кой издава заповедите тук?!“

Джоел знаеше, че ако бързо не върнеше нещата на предишните им места, сред персонала щеше да започне брожение.

Затвори с трясък вратата на кабинета и отиде до прозореца. Лети седна в креслото си и разтвори инструкциите.

— Нека да започнем отначало — каза тя и бързо прелисти страниците.

— Да, мисля, че така ще е най-добре.

Джоел се приближи и подпря длани върху полираното ѝ бюро.

— Госпожице Торнкуист, мисля, че не разбираш твърде добре управленческата структура в „Торнкуист Гиър“.

Тя вдигна глава, отметна косата си назад и го изгледа глуповато.

— Не разбирам ли?

— Нека да ти обясня дума по дума. Това е корпорация. Не зная как се ръководят нещата в академична библиотека, но тук изпълнителният директор е отговорен за всичко.

— Известно ми е, че задълженията на изпълнителния директор са да се занимава с текущите проблеми и да взема решения.

— Добре. Радвам се, че поне това си схванала. Сега слушай по-нататък. От решаващо значение е президентът на компанията да не подронва авторитета на изпълнителния си директор в присъствието на други членове на персонала. Трябва да изглежда, че той му има пълно доверие. Това ясно ли ти е?

Лети започна да го гледа притеснено.

— Разбира се. Да не се опитваш да ми кажеш, че подценявам мястото ти тук в „Торнкуист Гиър“?

— Не още, но и това може да стане, ако продължаваш да се отнасяш с мен като със скъпо платен асистент. Аз не съм статист, госпожице Торнкуист. Предполага се, че аз съм човекът, който ръководи тази компания.

— О, Боже! Никога не съм искала да се отнасям с теб като с асистент.

Джоел забеляза изпълнените ѝ с вина очи и едва успя да потисне усмивката си на задоволство. Така бе много по-добре.

— Хората започват да се питат кой е ръководителят тук. Този въпрос никога не бива да възниква. Разбираш ли това, госпожице Торнкуист?

— Да. Да, естествено — отвърна съвсем хрисимо Лети.

Джоел вдигна ръцете си от бюрото ѝ.

— Това е твоята компания — изрече мрачно. — Ти имаш правото да научиш толкова много или толкова малко за нея, колкото пожелаеш. Но ако започнеш постоянно да се противопоставяш на решенията ми или да критикуваш действията ми пред другите, всички ще имаме големи неприятности. Хората ще усетят, че на върха има борба за власт, така, както акулите подуват кръвта във водата.

— Но тук няма борба за власт — започна да нервничи тя. — Аз напълно осъзнавам факта, че ти ръководиш компанията и си се справил отлично през изминалите десет години.

— Благодаря. Тогава направи и на двама ни услуга и не се намесвай в ежедневните решения. Само ще объркаш хората и ще ги накараш да се усъмнят в авторитета ми. Разбираш ли това, госпожице Торнкуист?

— Да.

Джоел се размекна, когато забеляза неподправеното извинително изражение в очите ѝ. Усмихна ѝ се окуражително.

— Сега, след като двамата се разбрахме по този въпрос, какво ще кажеш да прегледаме инструкциите?

Лети кимна бързо.

— Добре. Ще ти обясня къде срещнах първия проблем.

Отначало Джоел я слушаше разсеяно. „Думите ми ѝ подействаха — мислеше си той. — Започвам да я командвам, без да губя контрол върху ситуацията. Но трябва да действам предпазливо. Чарли веднъж ми бе споменал, че Летисия Торнкуист била малко образовано същество.“

Час по-късно Лети се облегна назад и протегна ръце високо над главата си. При това движение блузата ѝ пак се измъкна от полата ѝ и отново заинтригува изпълнителния директор.

— И така, какво мислиш за идеите ми, Джоел?

Джоел барабанеше с пръсти по бюрото, съсредоточен върху инструкциите. Инстинктът му за бизнес воюваше в момента с необходимостта да държи Лети по-далече от компанията.

Бизнес инстинктът му победи. Беше принуден да признае, че забележките ѝ са основателни. „По дяволите, трябваше да направя това изпитание на новата палатка и инструкциите с един-двама аматьори!“

— Добре, виждам къде бихме имали известни проблеми с ръководството за ползване...

Изведнъж му хрумна интересна мисъл.

— Какво ще кажеш, ако ти го преработиш?

Тя буквално затрептя от ентузиазъм.

— Идеята не е лоша!

— Тъкмо ще използваш таланта си.

Джоел също беше доволен, защото това щеше да ангажира вниманието ѝ и поне за известно време Лети нямаше да му създава главоболия.

— Господин Блекстоун...

Тя се изкашля, погледна към вратата, за да се убеди, че е затворена, и сниши глас:

— Искам да кажа, Джоел.

— Слушам те.

— Просто се питах... — Лети чукна с химикалката си по бюрото. — Знаеш ли, че се местя в новия си апартамент?

— Да, чух. Поздравления.

Джоел обърна следващата страница.

— Ами, чудех се дали не би искал да дойдеш да пийнем по нещо и да хапнем заедно утре вечер. Както се казва, да осветим новото ми жилище.

Той рязко вдигна глава.

— Какво?

Лети се изчерви.

— Ами... едно питие. Няколко ордъовъра. Вечеря може би? Виж, ако си зает, напълно ще те разбера.

— Не. Не съм зает утре вечер.

Джоел усети, че вътрешностите му се стягат и затвори упътването много внимателно.

— Аз ще донеса шампанското.

Поканата да отпразнуват с Джоел настаняването в новия ѝ апартамент не бе моментно хрумване. Лети беше мислила за това дни наред, но почти се бе отказала, когато той ѝ бе прочел вежливо правилника за субординацията във фирмата.

Дори и сега потръпна, припомняйки си заплашителния му вид, докато отваряше фурната, за да провери лазанята. Бе покрусена, осъзнавайки, че макар и съвсем неволно, беше го настъпила по болното му място.

Джоел бе ръководил всичко в продължение на десет години. Без съмнение, изпитваше собственически чувства към „Торнкуист Гиър“ и имаше пълното право да се чувства така. А Лети добре разбираше, че е необходима здрава ръка за управлението на такава голяма компания.

Но все пак, тя притежаваше фирмата. Имаше законно основание да се запознае с производството ѝ. Това бе нейна отговорност.

Извънмяването на телефона прекъсна кулинарните ѝ занимания. Затвори фурната и сграбчи слушалката. Сърцето ѝ се сви, като си помисли, че Джоел, ще ѝ се извини в последната минута с претекста, че е възпрепятстван да дойде.

— Ало...

— Лети, ти ли си?

Нямаше начин да се сбърка този добре обработен мъжки глас.

Тя се намръщи.

— Да. Да, аз съм, Филип.

— Крайно време беше — отбеляза бившият ѝ годеник. — Опитвам се да те открия дни наред. Знаеш ли, че секретарят ти отказва да ме свърже с теб? Проверявам редовно в „Телефонни услуги“ вече цяла седмица. Знаех си, че рано или късно ще си наемеш апартамент със собствен телефон. Какво става там? Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре. Какво искаш, Филип? И какво намекаш с това, че секретарят ми отказвал да те свърже?

— Искам да поговоря с теб, скъпа. Опитвам се да те намеря, още откакто изчезна. Звъних дори във вилата на баща ти, но един доста груб тип, който се представи като Блекстоун, ми затвори телефона. Знаеш ли за това? Дори имаше наглостта да твърди, че бил твоят изпълнителен директор.

— Такъв е.

— Тогава е по-добре да помислиш как да се отървеш от него. Дори и след онзи единствен кратък разговор бих се обзаложил, че той не е най-подходящият човек, който би желала да работи за теб в „Торнкуист Гиър“. Доста е простоват. Лети, скъпа, какво става? Казаха ми, че си напуснала работата си тук във Велакот без предупреждение.

— Да, така е.

— Любима, това съвсем не е в стила ти. Ти никога не си правила нищо прибързано.

Гласът на Филип стана по-мек.

— Заради нас е, нали? Лети, трябва да ми повярваш, че ужасно съжалявам за случилото се в кабинета ми през онзи кошмарен ден. Уверявам те, то не означаваше нищо. Абсолютно нищо!

— За мен обаче означава много.

— Скъпа, тя беше просто една студентка. Нищо сериозно.

— Напротив, Филип. Твърде е сериозно.

— Лети, не бих искал да казвам това, но се страхувам, че трябва.

Лети потръпна от досада, защото Филип очевидно изпаднаше в настроение да ѝ чете лекции.

— И какво трябва да ми кажеш?

— Тази злощастна случка в кабинета ми никога не би я имало, ако нашата връзка бе нормална.

Думите му я ужилиха.

— Не знаех, че намираш годежа ни за ненормален!

Но с чувство на вина Лети призна пред себе си, че наистина бе ненормален, и тя беше тази, която бе направила отношенията им такива. Годержът им беше продължил само месец и половина и през последните две седмици Лети се бе отдръпнала емоционално. Никога не бе отдавала твърде голямо значение за чисто физическата страна на нещата.

На пръв поглед Филип притежаваше всички онези качества, които Лети си представяше, че съпругът ѝ трябваше да има. Външният му вид бе впечатляващо добър — висок, стегнат, със златиста коса. Но по-важното бе, че той принадлежеше на нейния свят. Имаха много общи интереси или поне така си мислеше тя. Филип беше интелигентен, образован и изглежда бе готов да поеме задълженията на съпруг.

Бе започнал да я притиска да правят секс още в минутата, когато ѝ бе сложил годежния пръстен. Преди това Лети го бе отблъсквала заради дълбоко вкорененото си старомодно схващане, че се нуждае от истинско законно обвързване, но след като бе получила доказателство за това, нямаше причини повече да го държи далеч от леглото си. Фактът обаче, че си търсеше предлог да избегне секса с него, би трябвало красноречиво да ѝ говори и да ѝ послужи като предупреждение.

Няколкото кратки и с нищо незапомнящи се сексуални изживявания с Филип Диксън бяха потвърдили тайните ѝ опасения. Оскъдният ѝ сексуален опит преди него я бе накарал да се замисли дали не бе наистина напълно фригидна, но продължаваше да се самоуспокоява, че това е просто, защото не бе намерила подходящия мъж.

След любенето си с Филип обаче Лети бе принудена да приеме фактите такива, каквито са. Вероятността, че не е чувствена жена, бе твърде голяма.

На двадесет и девет години тя бе достатъчно зряла и добре образована, за да знае, че някои жени просто не са в състояние да достигнат лесно до оргазъм. Някои дори никога не го бяха изживявали. Според една статия, броят на жените, които никога не са изпитали истински климакс, бе шокиращо голям.

Преди Филип си бе внушавала, че би могла да живее съвсем нормално, приемайки този неприятен факт. Той съвсем не означаваше, че не би могла да има сравнително щастлив брак и деца.

След годежа си с Филип обаче, бе започнала да се съмнява в благополучния изход от този свой проблем. След като не бе успяла да се преструва достатъчно добре в леглото, за да заблуди Филип, че всичко е наред, вероятно не би могла да го направи и с друг.

Никой не беше по-егоцентричен от Филип, а дори и той бе забелязал студенината ѝ. Когато за пръв път му се бе отдала, бе била достатъчно голям реалист, за да не очаква някакво чудо, но се надяваше, че между тях ще се породи по-голяма близост, и връзката им ще стане по-здрава.

Тази вечер проумя, че най-ярките ѝ спомени от тези нещастни опити в леглото с Филип бяха неговото неравномерно дишане и

приглушените му стонове. Напомняше ѝ за едно добре познато домашно животно, което грухтеше до хранилката си.

От друга страна, му беше просто благодарна, че не бе продължил твърде дълго любовния акт.

В действителност годежът ѝ бе приключил много преди да влезе в кабинета му и да завари Глория с пениса му в устата си.

— Филип, не зная защо се обаждаш, но наистина бих желала да затвориш. Заета съм.

— Имахме проблеми с взаимоотношенията си — отвърна той, като пренебрегна протеста ѝ с типичната си арогантност. — Трябваше да се справим с тях заедно. Аз трябваше да ти помогна да ги преодолееш по разумен, подобаващ на зрели хора начин. Размишлявах много върху нашето положение и стигнах до заключението, че имаш нужда от професионална помощ, скъпа.

— Професионална помощ?

— Терапия — обясни ѝ по-меко Филип.

— Не мисля, че сеансите при психоаналитик биха ми помогнали много, Филип.

— Глупости! Точно това ти е необходимо, за да преодолееш фригидността си и неспособността си да достигнеш климакс.

Лети усети, че кипва от обида и гняв.

— Филип, моля те!

— Аз с удоволствие бих присъствал на терапевтичните ти сеанси. Както казах, ние сме двойка. Трябва да се изправим срещу проблемите заедно. Предполагам, че до известна степен вината е и моя за това положение. Трябваше да настоявам за тази терапия още в самото начало, когато за пръв път осъзнах, че се нуждаеш от помощ. Вместо това, глупаво позволих, собственото ми безсилие да ме доведе до онзи неприятен инцидент.

— Ще затворя, Филип!

— От отчаяние потърсих утеха там, където можех да я намеря.

— Сбогом, Филип!

— Лети, в известен смисъл аз го направих заради нас двамата.

— Интересно обяснение, Филип. И очакваш, че ще ти повярвам?

— Не затваряй телефона!

— Защо?

— Казах ти, че трябва да поговорим.

— Не желая да разговаряме за нашата връзка, Филип. Твърде е потискащо.

— Разбирам те. Ще започнем бавно. Съзнавам, че си много напрегната в момента заради наследството си. Приятелката ти Кони от справочния отдел ми разказа за чичо ти и компанията му. От нея научих и за намерението ти да я ръководиш лично. Това е доста голяма отговорност, Лети!

— Да, така е. Надявам се да използвам новите си отговорности като форма на сублимация. По-евтино е от терапията — заяви Лети и тракна слушалката.

Сбърчи чело, припомняйки си думите на Филип, че секретарят ѝ отказвал да го свързва с нея. Би трябвало да е станала някаква грешка, но проблемът можеше спокойно да почака, пък и Джоел трябваше да пристигне всеки момент.

И действително, точно в този миг се позвъни на входа.

Лети бързо излезе от кухнята, прекоси коридора, отвори вратата и застана лице в лице с Джоел, който държеше бутилка шампанско.

— Не ми мирише на риба — каза ѝ той.

Лети се усмихна с облекчение. Всичко щеше да бъде наред — той беше тук и вече не ѝ бе сърдит. Изведнъж обаче се почувства необяснимо замаяна и нервна.

— Не е риба, а нещо, за което използвах зелен желатин и бакла. Човек може да направи най-невероятните неща със зелен желатин. Прибави тиквички и получаваш десерт. Прибави малко от онова сирене с мирис на бекон — и ето ти ордьовър. Няма нищо невъзможно, когато започнеш да боравиш със зелен желатин.

Очите на Джоел се присвиха.

— Вярвам, че се шегуваш, госпожице Торнкуист.

— И аз вярвам, че е така, господин Блекстоун. Това, което в действителност се намира във фурната, е лазаня, приготвена с чудесен пресен спанак, който намерих на пазара на връщане към къщи.

— Звучи страхотно. Защо не вляза и да отворя тази бутилка шампанско? — предложи внимателно той.

Лети чак сега осъзна, че му бе препречила пътя, и отстъпи встрани.

— Моля, заповядай.

— Хубаво жилище — констатира Джоел, като бързо огледа апартамента ѝ с изглед към залива Елиът.

— Благодаря — отвърна Лети и изведнъж новият ѝ дом, който ѝ бе изглеждал толкова просторен днес следобед, сякаш се смали.

Тя се отправи към кухнята и пътъом подхвърли:

— Все още разопаковам нещата си, но след два дни ще се подреда напълно. Вече имам и телефон.

— Дъждът притеснява ли те?

Джоел я последва и постави шампанското на кухненския плот.

— Тук доста често вали напоследък.

— Не, не ме притеснява.

Лети отвори вратата на фурната и се наведе, за да погледне лазанята.

— Обичам дъжда.

Джоел се изсмя тихо зад нея, като че ли това бе някаква шега, която само той разбираше.

— Имах предчувствието, че ще кажеш точно това.

Бутилката издаде силен пукот, когато той я отвори.

— Да ти се намират чаши?

— Ето — подаде му Лети две високи кристални чаши, които взе от най-близкия шкаф.

Джоел ги напълни и ѝ поднесе едната, без да откъсва очи от нейните. Тя потръпна от неукротимата енергия в погледа му.

— Знаеш ли — рече замислено Джоел, докосвайки пръстите ѝ. — Ако имам капчица здрав разум, не бих започнал това.

Той наведе глава и потърка леко и възбуждащо устните ѝ със своите.

— И без това нещата са твърде сложни.

Лети зяпна от изненада. Бе я целунал, и то някак си съвсем естествено. Спусна клепки, страхувайки от това, което би открила в очите му. Енергията в тях не бе само неукротима, но и много възбуждаща.

Може би на тази енергия се дължаха приятните тръпки, които прободоха корема ѝ в най-долната му част.

Лети осъзнаваше, че се държи странно. Мъж като Джоел би очаквал много повече от жена като нея, а тя не можеше да му даде кой знае колко. Трябваше да прояви поне малко здрав разум.

— Прав си. Нещата са сложни — рече тихо. — Ако мислиш, че ще е по-добре да не поддържаме никакви контакти извън служебните, обещавам ти, че ще те разбере. Знам, че идеята ми не беше много добра. Дори не бях сигурна дали ще дойдеш тази вечер.

— Лети...

— Надявам се, че не си приел поканата, само защото си се почувствал задължен, след като аз съм шефката, и така нататък. Искам да кажа, че те смятам за приятел, а също и за колега, но не бих искала да се чувстваш длъжен да се срещаш с шефката си...

Джоел я накара да замълчи, като просто постави пръсти върху устните ѝ.

— Лети, занимавала ли си се някога с жонгльорство?

— Не.

— Тогава и двамата трябва да се надяваме, че знам какво правя.

Той махна пръста си от устните ѝ и я целуна отново — този път силно и дълбоко.

ПЕТА ГЛАВА

Лети остави чашата си с шампанско върху плота с треперещи пръсти. Пое си дълбоко дъх, обви ръце около врата на Джоел и отвърна на целувката му.

Силно и дълбоко.

Беше великолепно. Не бе изпитвала нещо подобно досега. Почувства се омаяна, без вериги, свободна. През тялото ѝ премина някаква непозната енергия — чиста, истинска страст.

Стъклата на очилата ѝ се замъглиха. Това никога не ѝ се бе случвало, когато Филип я целуваше. Никога не се бе случвало, когато друг мъж я беше целувал.

— Проклет да съм — изрече Джоел с хриптящ глас. — Точно от това се страхувах.

Лети направи крачка назад към плота, но той пристъпи, обхвана тила ѝ и се надвеси над нея. Изненада я топлината му, предала се и на тяло ѝ. Сякаш го обливаха вълни от гореща лава.

Простена, когато усети, че кракът на Джоел се плъзга между нейните. Той повдигна коляното си бавно нагоре. Тази интимност замъгли съзнанието ѝ, накара я да загуби ориентация къде се намира.

Меките ѝ вълнени панталони не се оказаха сигурна защита срещу топлината на бедрото му. Тя преминаваше през тях и изгаряше утробата ѝ. Лети имаше чувството, че Джоел я бе разсъблякъл съвсем гола.

Той прокара пръста си по брадичката ѝ, като че ли възнамеряваше да извае лицето ѝ. Бедрото му стана още по-настоятелно и я принуди да разтвори по-широко краката си. Лети се вкопчи в раменете му, а когато езикът му се плъзна в устата ѝ, обзе я паника.

— Боже Господи, Джоел... Джоел, почакай! Спри!

Задъхвайки се, тя с усилие успя да извие главата си встрани. Отвори очи и се загледа в него през изкривените си и запотени очила.

Сякаш гледаше в огнена пещ.

Всичко ставаше толкова бързо. Съзнаваше, че сама бе сложила началото с поканата си за вечеря, но не бе очаквала нещата да се развият с такава скорост. Трябваше да се овладее. Трябваше ѝ време да се успокои, да вижда отново през очилата си.

— Лети?

— Лазанята... — усмихна се несигурно тя, все още не успяла да успокои дишането си. — Готова е. Трябва да я извадя от фурната. Сега...

— Разбира се. Не бива вечерята ни да изгори.

Джоел я пусна и сведе очи, за да прикрие пламналия си поглед. Като ги вдигна отново, огънят в тях бе потушен.

Лети едва не припадна, когато той махна ръката си от шията ѝ. Беше ужасно развълнувана. Имаше чувството, че бе избягнала истинската катастрофа само на милиметри, но като че ли част от нея бе останала разочарована, че не се е стигнало до тази „катастрофа“.

„Имаме много време пред себе си — мислеше си, докато вземаше салфетки от едно чекмедже. — Ако наистина е било писано да се случи, ще се случи. Не е необходимо да изнасилваме нещата...“

Вече можеше отново да вижда ясно през очилата си.

— Лети?

— Да? — отвърна и се зае да вади лазанята от фурната.

— Мисля, че ще ми хареса да ти бъда учител.

Лети остави рязко тавата и се обърна към Джоел. Той я наблюдаваше напрегнато и това едновременно я плашеше и очароваше.

— Искам да си изясним едно нещо, Джоел...

— Остави ме да позная.

Устните му се присвиха в ъгълчетата.

— Не искаш да прибързваме, вярно ли е?

Лети се засмя с облекчение.

— Вярно. Не бях сигурна какво изпитваш ти. Не бях сигурна дали и ти се интересуваш от мен така, както аз от теб. Питам се дали въображението ми не се е развихрило прекалено много.

— Сега вече знаеш, нали?

Тя потърси очите му.

— Да зная ли?

— Интересувам се. И то много.

Лети си пое дълбоко дъх и събра кураж.

— Аз също... Но там, откъдето идвам, правят нещата малко по-бавно.

Джоел се засмя.

— Ти не си вече в Канзас.

— Не съм от Канзас! От Индиана съм.

Той вдигна ръка.

— Окей. Ще се опитам да го запомня.

— Мисля, че има още нещо, което би трябвало да запомниш.

— Целият съм в слух.

— Никога не съм била привърженичка на авантюрите за една нощ или на краткотрайните връзки.

— Нито пък аз. Те са твърде несигурно и опасно занимание.

Лети съсредоточено си играеше със салфетката.

— Ако ние... ако ти и аз започнем нещо, искам то да е защото и двамата вярваме, че имаме общо бъдеще. Джоел, това е толкова странно... Разбираш ли какво се опитвам да кажа?

— Да, много добре те разбирам, Лети. Искаш да узнаеш дали намеренията ми са почтени. Малко е рано да ми задаваш такъв въпрос, не мислиш ли?

Тя се намръщи от ироничната нотка в гласа му.

— Твърде рано е за доста неща!

— Мислех, че си дошла тук, за да търсиш страст и приключения.

— Може би си прав, но някак си не бях подготвена да ги намеря толкова бързо — призна Лети.

Джоел се засмя и ѝ подаде отново чашата с шампанско.

— Не се тревожи, ще правим всичко по твоя график. В края на краищата, ти си шефът.

Тази мисъл поуспокои изострените ѝ нерви. „Аз съм шефът — повтори си Лети. — Аз започнах това и аз ще го контролирам. Трябва да съм по-предпазлива. Времето ще покаже дали той е истинският мъж.“

— За нас и за „Торнкуист Гиър“ — поднесе чашата към устните си.

— Правилно. За теб, за мен и за „Торнкуист Гиър“.

Тя го изпрати рано тази вечер и Джоел си тръгна с неохота, но и без да се съпротивлява. Когато си легна, Лети се усмихваше. Остана да

лежи дълго будна, загледана в дъжда, шибашц по прозорците на спалнята ѝ.

Всичко щеше да се нареди чудесно тук в Сиатъл. Беше постъпила добре, като се бе преместила. Щеше да намери всичко, което липсваше в живота ѝ в Индиана.

Сутринта Лети седеше на бюрото си и се взираше неவிждащо пред себе си. Мислите ѝ се въртяха около телефонния разговор с Филип.

Нещо, което ѝ бе казал, я притесняваше — по-точно, че неуспешно се е опитвал да се свърже с нея няколко пъти.

Реши, че е време да изясни поведението на секретаря си, и натисна бутона на вътрешната уредба.

— Артър, би ли дошъл за момент, моля?

— Да, госпожице Торнкуист.

Вратата се отвори след секунди и Артър Бигли бързо влезе в кабинета ѝ, като нервно оправяше вратовръзката си и мигаше на парцали.

— Какво има, госпожице Торнкуист? Нещо не е ли наред?

— Моля те, седни, Артър. Искам да поговоря с теб.

Очите на Артър се разшириха и той потъна в най-близкия стол. В едната си ръка стискаше бележник, а в другата — химикалка.

— Моля ви, госпожице Торнкуист, няма да ме върнете в счетоводството отново, нали? Зная, че ме повишиха в тази длъжност твърде бързо. Предупредих господин Блекстоун, че не притежавам всички умения, които вие бихте очаквала да имам, но той ми каза, че всичко ще е наред. И аз се старая много. Честна дума, наистина се старая!

Лети му се усмихна окуражително.

— Вярвам ти, Артър. Нямам никакви оплаквания от уменията ти.

— Благодаря. Това е истинско успокоение. Помислих си, че сте вбесена от мен или нещо подобно.

— Не съм сърдита, но имам два въпроса. Първо, обаждал ли се е някой си Филип Диксън?

Лицето на секретаря ѝ светна.

— Да, госпожице. Няколко пъти. И аз му отговарях така, както господин Блекстоун ми нареди. Обясних на господин Диксън, че не желаете да бъдете притеснявана.

— Разбирам.

Лети почука с маникюра си по бюрото и мисълта ѝ заработи на бързи обороти.

— Давал ли ти е господин Блекстоун някакви други изрични заповеди как да вършиш работата си?

Артър отново изглеждаше притеснен. Мигането му се учести невероятно.

— Да, но аз спазвам точно инструкциите му, когато ми изброи задълженията на новата ми длъжност, госпожице Торнкуист. Заклевам се! Когато се съмнявам как да постъпя, винаги се консултирам с госпожа Седжуик.

— Какво точно ти каза господин Блекстоун да правиш?

— Да прехвърлям всички желаещи да се срещнат с вас към неговия офис. Каза, че той ще се занимавал с тях, докато вие се запознаете с обстановката в „Торнкуист Гиър“. Каза ми също да уведомявам секретарката му, ако възникнат някакви проблеми. В допълнение ми даде да разбере ясно, че желае да бъде информиран за всичко, което става във вашия кабинет.

— Наистина ли? Колко предвидливо от негова страна...

Лети мрачно си припомни „лекцията“ на Джоел за значението, персоналът да знаел кой ръководи компанията. Очевидно бе сторил всичко възможно да постигне целта си.

— Направил ли съм нещо нередно, госпожице Торнкуист?

— Не, Артър. Изпълнявал си заповедите на господин Блекстоун много добре — насили се да се усмихне тя. — Но вече няма да е необходимо да ме предпазваш от такива обикновени неща, като телефонни обаждания и въпроси от страна на персонала. Почти се запознах с обстановката. Можеш да считаш заповедите на господин Блекстоун за отменени.

— Какво означава това? — Артър я изгледа предпазливо. — Отменени?

— Това означава, че вече не са в сила.

Той се изкашля дискретно.

— А господин Блекстоун знае ли?

— Аз лично ще го информирам. Всъщност, ще го направя незабавно.

Артър като че ли не бе напълно успокоен от това обещание.

— Добре. Бихте ли могла да кажете също и на госпожа Седжуик?

— Госпожа Седжуик?

— Тя е много властна жена — обясни неловко Бигли. — Искях да съм сигурен, че е разбрала, че не трябва вече да одобрява всичко.

— Ще обясня нещата на госпожа Седжуик — увери го Лети.

Артър си отдъхна малко повече.

— А тези телефонни обаждания от страна на господин Диксън?

— Съобщавай ми, когато професор Диксън ме търси, и аз сама ще реша дали имам време да разговарям с него.

— Да, госпожице.

Секретарят се изправи, като продължаваше да мига често-често.

— Това ли е всичко?

— Засега, Артър.

Лети се облегна на стола си и го изчака да излезе. После взе една разпечатка от компютъра, поставена на бюрото ѝ. Не бе искала точно тази информация. Очевидно бе прикрепена по невнимание към данните, които бе успяла да вземе от един от операторите в счетоводството. Разучи внимателно цифрите на листа, преди да стане.

Пъхнала разпечатката под мишница, тя излезе от кабинета си и отиде право в „леговището“ на Джоел.

— Господин Блекстоун тук ли е, госпожо Седжуик?

Госпожа Седжуик — внушителният дракон, охраняващ кабинета на Джоел, я погледна. Беше жена с доста едро телосложение и неопределена възраст, а прошарената ѝ коса бе с неизменно бухнали къдри.

— В кабинета си е, госпожице Торнкуист. Ще му съобщя, че сте тук.

— Направете го.

Госпожа Седжуик натисна бутона пред себе си.

— Госпожица Торнкуист иска да ви види, господин Блекстоун.

— Нека да влезе — прозвуча баритонът на Джоел.

— Благодаря, госпожо Седжуик.

Лети се спря с ръка върху дръжката на бравата.

— О, между другото...

— Да, госпожице Торнкуист?

— Артър Бигли вече е напълно обучен и двамата с него започваме да работим като екип. Няма да се нуждае повече от помощта ви и вие не трябва да се притеснявате за действията му. Ясно ли се изразих, госпожо Седжуик?

Секретарката присви неодобрително устни.

— Не разбирам, госпожице Торнкуист. Артър е съвсем нов и ми бе наредено да го инструктирам детайлно.

— Забравете за това. Отсега нататък Артър ще бъде инструктиран лично от мен.

Без да изчака отговор, Лети отвори вратата на вътрешния кабинет и влезе при Джоел.

Той откъсна очи от папката, лежаща сред хаоса на бюрото му. Бе облечен както обикновено. Лети нямаше нищо против навика му да идва на работа с маратонки, дънки и риза с дълги ръкави и разкопчана яка, но в този момент небрежното му одеяние я подразни.

— Добро утро, господин Блекстоун.

Той се усмихна бавно, с чувствен поглед — съвсем преднамерено и неприкрито.

— Изглеждате добре тази сутрин, госпожице президент. Харесва ми този костюм.

— Благодаря.

Лети машинално се опита да поизпъне блузата си, която се бе насъбрала под сакото. Осъзна какво прави и спря. Не трябваше да допусне да се почувства поласкана от изражението на очите му. Въпросът бе сериозен. Не биваше да пренебрегне вероятността, интересът му към нея да не е съвсем искрен. Може би снощи просто бе опитвал почвата, за да открие дали би могъл да я манипулира със секс.

„Какво ме накара да повярвам дори за миг, че действително го привличам?“ — мина ѝ през ума.

Седна срещу него и изобрази усмивката, която обикновено запазваше за най-неприятните си посетители на библиотеката във Велакот.

— А какво ще кажеш за „интелигентна“? Изглеждам ли достатъчно интелигентна тази сутрин, господин Блекстоун?

Джоел присви очи.

— Съмнявам се, че можеш да изглеждаш по друг начин.

— Колко галантно. А би ли казал, че изглеждам достатъчно компетентна, за да се справя с отегчителните дреболии в живота? Изглеждам ли способна да се занимавам с такива незначителни неща, като телефонни обаждания или срещи, например? Мислиш ли, че бих успяла да стигна навреме за делова среща, ако положа максимални усилия? Ако някой си направеше труда да ме информира предварително?

Джоел остави настрана химикалката, с която пишеше забележките си, и се облегна назад.

— Добре, предавам се. Каква игра играем?

— Добър въпрос. — Тя се усмихна с ледено одобрение. — Имам впечатлението, че ти си измислил играта. И зная със сигурност, че досега спазвахме твоите правила.

— Днес си в лошо настроение, Лети. Защо не спреш с тези загадки и да ми кажеш какъв е проблемът. Да не си разстроена заради снощи? Защото, ако е така, нямаш никакво основание. Мисля, че се споразумяхме.

— Аз също мисля така.

Лети хвърли разпечатката на бюрото му.

— Говорих с бившия си годеник снощи.

— Диксън ти се е обадил?

— Точно така. Вкъщи. Можеш да си представиш изненадата ми, когато узнах, че напразно се е опитвал да се свърже с мен няколко пъти тук в „Торнкуист Гиър“. Очевидно моят секретар е бил инструктиран да не ме свързва.

Джоел невъзмутимо сви рамене.

— Аз наредих на Бигли да те предпазва от обажданията му.

— Дал си му и още някои инструкции. Инструкции, които ефективно ме държат настрана от нещата в компанията.

— Ти си въвн от нещата. Може да си собственичка на „Торнкуист“, но не я ръководиш ти. Изглежда не си схванала съвсем добре тази разлика. Вчера ти обясних, че персоналът трябва ясно да знае кой издава заповедите.

— Ти очевидно си се постарал да го изясниш на всички, нали?

— Лети, правиш страхотна лазаня и мисля, че си неустойимо секси, но не ти ръководиш тази компания. Аз я ръководя. Тук нещата стават, както кажа аз, или изобщо не стават!

„Неустоймо секси?“ Лети игнорира тази фраза, решавайки да я обмисли по-късно.

— Вчера ти казах, че напълно оценявам факта, че си изпълнителен директор. Но ти продължаваш да забравяш, че „Торнкуист Гиър“ е моя!

— Повярвай ми, не съм забравил това нито за минута.

— Настоявам да бъда в течение на нещата. Настоявам, секретарят ми поне да получава заповеди единствено от мен и от никой друг. Настоявам да ми се позволи да вземам сама решения с кого да разговарям и настоявам да бъда включвана във важните срещи. Престани да си мислиш, че добрият стар чичо Чарли все още е собственик тук. Защото той вече не е. Компанията е моя!

Джоел се приведе напред с пламнали от гняв очи.

— По дяволите, Лети...

— Госпожица Торнкуист в офиса, ако обичаш!

— По дяволите, госпожице Торнкуист, ако Чарли все още бе тук, точно сега щеше да урежда документите да ми продаде „Торнкуист Гиър“. Днес. Такъв беше планът. Така трябваше да стане. „Торнкуист“ трябваше да е моя.

— Да, но не е твоя. Моя е!

— Не допускаш ли, че дяволски добре зная това?

Лети усети, че пръстите ѝ треперят. Цялата яростно напрегната енергия, която бе усетила при първата си среща с Джоел, сега отново започваше да пламти у него.

— Виж, не обичам конфронтациите. Не искам да споря с теб.

— Тогава не го прави. Върни се в кабинета си и коригирай упътването за палатките. Остави ме да ръководя „Торнкуист Гиър“!

— Искам да работим заедно.

— Така и ще бъде, стига да не се изпречваш на пътя ми и да ме оставиш да си гледам работата.

Тя си пое дъх.

— Ти не ме искаш тук въобще, нали?

— Казах ти какво искам. Искам да ми продадеш компанията.

— Не съм готова да направя това.

— Разбирам. Искаш да използваш „Торнкуист Гиър“, за да намериш себе си, нали?

Джоел стана и отиде до прозореца.

— Искаш да използваш компанията, която съм създал с неуморен труд през последните десет години, за да се забавляваш. Искаш да намериш страст и приключения. Искаш да се развличаш с моята компания.

Лети бе ужасена.

— Джоел, това не е вярно!

— Вярно е, по дяволите! Не си прави труда да го отричаш. И двамата знаем, че си решила да поемеш „Торнкуист Гиър“, защото си се отегчила от живота си в Индиана.

Тя почувства, че ѝ прилошава.

— Джоел, трябва да те попитам нещо.

— Давай направо. Ти си шефът.

Лети потръпна от жестокия му сарказъм, но навлажни устните си и си наложи да зададе въпроса, на който отчаяно се нуждаеше да чуе отговора.

— Трябва да зная причината защо дойде снощи на вечеря... Дали ме целуна, защото държиш на някаква връзка между нас, или защото си мислиш, че можеш да ме манипулираш чрез секса?

— Господи! — измърмори той и се обърна.

— Трябва да зная, Джоел. Не е ли това още една тактика за постигане на контрол, както да изолираш кабинета ми и даваш нареждания на моя секретар? Защото, ако е тъй, мога да ти спестя доста неприятности, като ти кажа, че от това няма да излезе нищо!

— Така ли? — подхвърли ледено през рамо Джоел.

— Да, така е. Питай Филип.

Лети се изправи, страхувайки се, че ще избухне в сълзи, а не искаше да изгуби контрол над чувствата си пред него.

Джоел се извъртя и я улови за ръката точно когато тя се отправи към вратата.

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

— Няма значение... — смънка Лети, съжалявайки, че не си бе държала устата затворена.

— Госпожице, няма да излезеш оттук, докато не ми обясниш значението на думите си!

Лети вдигна глава, забеляза изражението му и му повярва. Намести очилата на носа си и го изгледа свирепо. Бузите ѝ пламтяха.

— Имах предвид именно това, което казах. Не съм податлива точно на този подход. Сексът не е в списъка на предпочитаните от мен неща...

Този път лицето му изобразяваше недоверие.

— И очакваш да ти повярвам след онази целувка снощи?

— Не казвам, че не се интересувам напълно — информира го тя вдървено. — Но за да съм съвършено ясна, намирам го за доста прехвален. Накратко, няма да стигнеш доникъде в кариерата си, ако спиш със своята шефка, господин Блекстоун. Просто си мислех, че трябва да го знаеш!

— Благодаря за предупреждението. Ще го запомня.

— Направи го.

Лети вече се чувстваше по-добре, беше по-силна и определено нямаше да се разплаче.

— Мисля си още, че ти трябва да знаеш следното: нещата ще се ръководят малко по-различно тук.

— Така ли?

— Да!

Тя изправи рамене и се освободи от ръката му. Върна се до бюрото и взе разпечатката, която бе донесла със себе си.

— Отсега нататък искам да съм вътре в нещата. И като начало, можеш да ми обясниш защо „Торнкуист Гиър“ притежава петдесет и един процента от една почти фалирала компания, наречена „Коупланд Мърин Индъстрис“.

ШЕСТА ГЛАВА

Той наистина мразеше този град. Не бе съзнавал колко много го мрази до тази вечер.

Беше напуснал Еко Коув преди петнадесет години и за пръв път оттогава го посещаваше сега. Съдейки по това, което бе забелязал, докато минаваше с колата през центъра, малко неща се бяха променили.

Еко Коув все още бе личната империя край брега на океана на Виктор Коупланд.

Джоел внимателно завърза възела на вратовръзката си, заслушан във вятъра навън. Чуваше и стъпките на Лети в съседната стая. Вероятно се гиздеше с някой от костюмите си за делови срещи с вградено автоматично устройство за мачкане.

Заслугата той да се намира в тази проклета мотелска стая точно тази вечер и да се облича за вечеря с Виктор Коупланд бе изцяло нейна. Предпазителят на бомбата със закъснител, която се наричаше Летисия, бе свален.

Джоел съзнаваше, че трябва да се потруди доста усърдно тя да не избухне в ръцете му. Направи гримаса, като си припомни сцената в своя кабинет.

— Защо „Торнкуист Гиър“ притежава петдесет и един процент от някаква си компания, наречена „Коупланд Марин Индъстрис“? — бе поискала да узнае.

Беше очаквал този въпрос. Неизбежно бе сделката да излезе на повърхността и също така неизбежно — Лети да полюбопитства за нея. Но любопитството ѝ не знаеше граници.

Проблемът обаче бе, че Джоел не бе очаквал този въпрос тъкмо онази сутрин преди два дни. Беше му го задала след всички онези глупости да не давал нареждания на секретаря ѝ и да не си мислел, че би могъл да я контролира със секс.

Мозъкът му все още обмисляше интересната перспектива за последното, когато тя бе хвърлила малката бомба за „Коупланд

Мърин“.

Джоел се бе хванал за предварително подготвения си отговор.

— „Коупланд“ е малка компания, специализирана в оборудване на яхти и ремонт на плавателни съдове. Занимават се с двигатели на яхти, ремонт на палубите, преоборудване. Такива неща. Имат док на брега край Еко Коув.

— И защо ние притежаваме контролния пакет?

Той бе подбрал думите си внимателно.

— Компанията има финансови затруднения от известно време. Преди една година потърсиха „Торнкуист“ за евентуално изкупуване. Нуждаеха се от пари в брой, а в замяна изявиха желание да ни продадат петдесет и един процент от компанията.

— И вие се съгласихте на тази сделка? Просто така? Но „Коупланд Мърин“ няма нищо общо със спортните стоки.

— Чарли не смяташе така. Познаваш чичо си. Приемаше с ентузиазъм всичко, което имаше нещо общо с риболова. Той сключи сделката, въпреки моето противопоставяне. Беше един от малкото пъти през последните десет години, когато надделя над мен...

Това беше опашата лъжа. Чарли не бе имал представа за нищо, а и въобще не се бе интересувал. Беше подписал, каквото Джоел му бе поднесъл да подпише.

Лети се бе намръщила.

— Но „Коупланд“ все още е в затруднение, според числата тук.

— За нещастие, да. Всъщност, те са дори още по-зле от миналата година, когато ни потърсиха.

— И какво ще правим?

— При тези обстоятелства можем да направим само едно нещо. Да я ликвидираме.

— Да я ликвидираме? Това не е ли доста драстично? Чела съм няколко статии за такъв подход. Много хора ще останат без работа.

— Обикновено следствие — бе казал хладно Джоел. — Бизнесът си е бизнес.

— „Коупланд Мърин“ знаят ли за намеренията ни да ликвидираме акциите им?

— Не. Коупланд все още не е уведомен. Когато настъпи подходящият момент, ще го информирам какво става.

Джоел бе планирал лично да стори това. Искаше да види лицето на стария Виктор Коупланд, когато разбере кой всъщност стои зад „Торнкуист Гиър“ и каква съдба му е подготвил.

Държеше да го гледа право в очите, когато Коупланд откриеше, че малката му империя щеше да бъде погълната и унищожена.

Това, което Джоел не бе предвидил в плана си, беше реакцията на Лети по въпроса. Вчера сутринта, след като очевидно бе разсъждавала цяла нощ, тя бе влязла в кабинета му и бе изявила желание да огледа „Коупланд Мърин Индъстрис“, преди да вземе окончателно решение за ликвидирането ѝ.

Тъй като Джоел не бе успял достатъчно бързо да измисли как да я спре, тя след секунди бе наредила на секретаря си да се свърже с Виктор Коупланд и да го уведоми, че новият президент на „Торнкуист Гиър“ е на път за Еко Коув, за да проучи положението.

На Джоел не му оставаше нищо друго, освен да възложи на госпожа Седжуик да резервира две стаи в мотела.

Беше убедил Лети, че трябва да я придружи и да пътуват заедно. По време на двучасовото им пътуване се бе впуснал да ѝ говори в най-големи подробности за грубата действителност в света на бизнеса. Внимателно ѝ бе обяснил, че „Торнкуист Гиър“ не може да пилее добри пари, за да спасява лоши дългове, и че „Коупланд Мърин“ трябва да се ликвидира.

Съвсем не бе сигурен обаче дали Лети обръщаше достатъчно внимание на лекцията му. Погледът ѝ бе бил доста разсеян и отнесен. Като че ли бе потънала в някакви дълбоки мисли.

Поканата за вечеря с Виктор Коупланд бе предадена на Лети преди час, когато тъкмо се бяха настанили в мотела.

— И ти можеш да дойдеш, Джоел — великодушно бе казала тя. — Надявам се, че си носиш сако и вратовръзка. Все пак това е делова вечеря.

„По дяволите! Нямам нищо против да бъде с вратовръзка, когато съобщя на Виктор Коупланд, че всичко е свършило.“

Джоел оправи яката на ризата и взе сакото си от леглото. Беше се поизмачкало на задната седалка в джипа, но бе готов да се обзаложи, че в него ще изглежда много по-малко омачкан от Лети. Преметна го през рамото и почука силно на вратата ѝ.

— Минутка само — извика тя.

Вратата се отвори не след дълго и Лети се появи в рамката ѝ. Джоел прикри мрачната си усмивка. Вълненият ѝ костюм изглеждаше така, като че ли бе спала с него. Косата ѝ бе прибрана в обичайния ѝ стил и буйните къдри вече се опитваха да се освободят от шнолата.

Джоел ѝ бе ядосан и се чувстваше напрегнат от последния развой на събитията, но изпита неустойимото желание да я прегърне и притисне към себе си. Очевидно трябваше да продължи да си напомня колко опасна бе тази жена.

Лети оправи очилата на носа си и му кимна одобрително.

— Изглеждаш много добре.

— Какво си мислеше, че ще облека? Дънки?

— От одеянията, с които идваш на работа, не бях съвсем сигурна как ще се появиш на официална делова вечеря.

Тя се обърна и си обу обувки с високи токчета.

— Готов ли си? Трябва да сме в ресторанта след двадесет минути.

— Не се тревожи. Той е от другата страна на пристанището. Ще стигнем там за десет минути пеш.

Лети засия.

— Чудесно. Бих искала да видя повече от града. Да усетя атмосферата му.

— Защо?

Тя го изгледа със загадъчно изражение в очите.

— Просто искам, това е всичко.

— Както желаш.

Сега пък Лети се усмихна прекалено сладко.

— Така и ще направя. В края на краищата, аз съм шефът, нали?

— Ти си шефът — съгласи се Джоел. — Само не забравяй, че тук са заложили много пари. Не прави никакви прибързани изявления, окей?

— Казах ти, че искам само да се срещна с Коупланд и да поговоря с него лично, преди „Торнкуист Гиър“ да вземе окончателно решение за ликвидация.

— Окончателното решение вече е взето. Твърде е късно да се промени нещо. Обясних ти го пътя дотук. Прегледахме всички числа заедно. Остава единствено да уведомим Коупланд, че няма да удължим срока на заема му и няма да инвестираме повече пари в компанията му.

— Добре, но за Бога, не му го казвай по време на вечерята.

— Съгласен. Мога да почакам.

Но едва ли можеше да се изчака. В мига, когато Виктор Коупланд зърнеше Джоел в компанията на Летисия, щеше да разбере, че за него всичко е свършено.

Лети с интерес оглеждаше светлините на пристанището в Еко Коув, докато двамата с Джоел вървяха край брега. На кея бяха завързани само няколко ярко боядисани частни яхти. По-голямата част от останалите плавателни съдове очевидно бяха предназначени за риболов, с който си изкарваха прехраната местните хора.

Тя сбърчи нос, вдъхвайки дълбоко въздуха, наситен с мирис на риба.

— Значи това е Еко Коув? — наруши тягостното мълчание, настъпило помежду им, откакто бяха излезли от мотела.

— Да.

— Градът не е много голям.

— Не, не е голям.

— „Коупланд Индъстрис“ сигурно е едно от най-големите предприятия.

— Най-голямата компания в града.

Лети се замисли.

— Тогава „Коупланд“ е и най-големият работодател в града.

Джоел й хвърли непроницаем поглед.

— Да.

Лети не каза нищо повече. Не разбираше какво става с него. Като че ли се бе променил този следобед, докато минаваха през града.

Сега тя по-силно от всякога усещаше дълбокото му вътрешно напрежение. То като че ли нарастваше, набъбваше и го изпъваше целия. Хрумна й мисълта, че нощес можеше да му се наложи пак да тича.

Но в Еко Коув май нямаше място за кросови бягания.

Пет минути по-късно Джоел отвори вратата на ресторанта. На покрива му имаше голяма неонова риба и най-голямото достойнство на заведението бе морският му изглед. В каменната камина близо до входа пламтеше буен огън.

Лети се усмихна на управителката.

— Масата на Торнкуист. Вярвам, че господин Виктор Коупланд ни очаква.

Управителката — силно гримирана жена около четиридесетте — носеше рокля поне един номер по-тясна за пицната ѝ фигура. Сламенорусата ѝ коса бе изкуствено накъдрена. Тя погледна бегло Лети и насочи вниманието си към Джоел.

— Господин Коупланд каза, че очаква само един гост — обясни учтиво, като продължаваше да се взира в него.

— Настъпи промяна в последния момент. Надявам се, това няма да бъде проблем — рече Лети с леко раздражение.

Управителката явно не можеше да откъсне очите си от Джоел. От своя страна той не прояви никакъв интерес към нея и оглеждаше затъмнения салон отдясно.

— О, разбира се. Разбира се. Никакъв проблем.

Пицната управителка взе още едно меню от помощната маса.

— Ще накарам сервитьора да сложи допълнително още един стол.

Тя отново впери очи в Джоел.

— Извинете ме, сър. Познавам ли ви отнякъде? Изглеждате ми ужасно познат.

— Блекстоун — произнесе спокойно той. — Казвам се Джоел Блекстоун.

Зениците ѝ се разшириха от изненада.

— Проклета да съм! Знаех си, че си ти, Джоел! Аз съм Марси Стовал. Помниш ли ме? Работех в закусвалнята до гимназията, когато беше ученик.

— Спомням си.

— Какво, за Бога, правиш отново тук... — Марси замълча рязко и след малко продължи възбудено: — Значи си тук с госпожица Торнкуист? И ще вечеряш заедно с Коупланд тази вечер?

Джоел се усмихна хладно.

— Така изглежда.

— Това ще бъде интересно — изрече задъхано Марси и отново погледна към Лети. — Насам, моля. Последвайте ме.

Лети пък хвърли на Джоел гневен и същевременно смутен поглед.

— Какво става тук? — прошепна тя.

— Преди години живеех в Еко Коув. Предполагам, че съм забравил да ти спомена.

— А аз предполагам, че си го направил нарочно — просъска Лети. — Какво за Бога...

Но беше твърде късно да го пече още на шиш. Марси спря до една маса за шест човека с прибори само за четирима. Двама мъже и една жена вече бяха седнали там.

По-възрастният мъж доминираше на масата с огромния си ръст. Беше мъж канара с равни части мускули и тлъстини. Сивият костюм бе силно изпънат на масивните му рамене и широките гърди. Очите му бяха бледи и почти се губеха сред червендалестото, с увиснали челюсти лице.

Когато Лети се приближи, той се изправи на крака, усмихна се любезно и ѝ протегна длан с големината на лопата.

— Госпожица Торнкуист? Виктор Коупланд. Съжалявам за смъртта на Чарли Торнкуист. Никога не сме се срещали лично, но въртахме бизнес заедно.

— Благодаря — изрече Лети, като за миг загуби пръстите си в мечешката му лапа. — Познавате ли изпълнителният ми директор Джоел Блекстоун?

— Срещали сме се — обади се Джоел, излизайки иззад гърба ѝ.

Лети някак си не се изненада от стъписаното изражение на Коупланд и това на хубавата жена до него, когато се взряха в Джоел. Другият мъж на масата просто кимна — съвсем нормален поздрав между двама непознати.

— Исусе Христе! — промълви Коупланд с присвити очи. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Джоел!

Жената като че ли бе видяла призрак.

— Мили Боже! Какво става тук?!

— Бизнес — отвърна Джоел и помогна на Лети да се настани на стола.

Той се усмихна студено, сядайки до нея.

— Нищо лично. Просто бизнес. Как си, Даян?

Мъжът с пясъчнорусата коса от другата страна на Даян заговори тихо:

— Извинете ме. Мисля, че не свършихме с представянето. — Той се обърна към Лети. — Кейс Ескът. Това е съпругата ми Даян. Даян е дъщеря на Виктор, в случай че не знаете.

— Разбирам. Как сте?

Лети се усмихна на привлекателната жена, но тя се бе втренчила в Джоел.

Кейс отново се обади тихо:

— Надявам се, че нямате нищо против присъствието ни. Виктор смяташе, че и ние трябва да дойдем, тъй като всички сме заинтересувани от „Коупланд Мърин“ по един или друг начин. Ако това е проблем, просто кажете.

— Разбира се, че не е — отвърна искрено Лети, защото Кейс ѝ бе харесал веднага.

Ескът бе към средата на тридесетте, с приятна външност и открито интелигентно лице. Напомняше ѝ за някои от по-младите преподаватели във Велакот. Имаше същото изражение на очите, което подсказваше, че едва сега започваше да разбира колко стръмна е стълбицата към успеха, но е готов да се изкачи по нея на всяка цена.

Даян Ескът се усмихна хладно.

— Съжалявам. Но беше истинска изненада да видя Джоел след толкова време. Как сте, госпожице Торнкуист?

— Добре, благодаря.

Даян бе около тридесет една или двегодишна, с млечнобяла кожа и гарвановочерна коса. Очите ѝ бяха големи и тъмни. Естественият контраст на лицето ѝ бе подчертан с умело поставените сенки и руж. Но гримът не скриваше напрегнатия ѝ, нещастен поглед, който сякаш слагаше маска над красивите ѝ черти.

Правеше впечатление яркото ѝ червило.

„Хубави алени устни...“

Ироничните думи изплуваха в съзнанието на Лети без видима причина. Тя ги потисна незабавно заедно със смущаващата представа за пениса на един изпълнителен директор, поставен между тези алени устни.

Но макар и да прогони картината, Лети знаеше, че инстинктът ѝ не я мамеше — Джоел и Даян сигурно бяха били някога нещо повече от обикновени приятели.

— Нямахме представа, че Джоел работи в „Торнкуист Гиър“.

Мрачните очи на Даян бяха изпълнени с насмешка, когато се обърна към Виктор Коупланд.

— Нали, татко?

— Не — отсече рязко Коупланд. — Нямахме.

Той гледаше право към Лети, пренебрегвайки Джоел.

— Имате ли нещо против да ни обясните какво става тук, госпожице Торнкуист? Бяхме сключили сделка с чичо ви. Нещата вървяха наистина добре. Бих искал да зная какви са намеренията ви сега, когато сте наследила компанията му.

Лети хвърли поглед на Джоел. Приличаше на лъв в очакване на най-подходящия момент да разкъса гърлото на газелата.

Тя бързо взе решение.

— Не бих искала да се впускам в подробности тази вечер, господин Коупланд — рече спокойно. — И двамата знаем, че „Коупланд“ има проблеми, но съм по-склонна да ги обсъдим утре, след като обиколя дока ви и се запозная с работата.

Виктор изсумтя.

— Искате да огледате наоколо? Сега вижте тук, госпожице Торнкуист...

— Моля, наричайте ме Лети.

Той кимна доволен от разрешението ѝ за по-голяма близост.

— Да, разбира се. Сега въпросът, Лети, е, че се нуждая от още малко време и още малко пари. Бих могъл да изправа компанията на крака, ако имам по малко и от двете. Бих могъл да я стабилизирам за една година. Погледнахте ли данните от миналото тримесечие? Определено са подобри от предишното.

— Но все още сме на червено, татко.

Даян се усмихна презрително и надменно, без да откъсва очи от Джоел.

— И се обзалагам, че Джоел го знае. Нали, Джоел?

— Това не е тайна — обади се Джоел. — Данните от миналото тримесечие изглеждат малко по-добри от предшестващото, само заради сезонната промяна в работата. Ще спаднат рязко отново следващото тримесечие.

— По дяволите, какво си мислиш, че знаеш за моя бизнес?! — процеди Коупланд.

— Като изпълнителен директор на Чарли, част от работата ми бе да следя „Коупланд Мърин“. Аз подготвих първоначалната сделка, разбира се, разработих подробностите и следя нещата оттогава.

Усмивката на Джоел бе ледена.

— Затворили сме тук много пари и притежаваме петдесет и един процента от компанията.

Лети се опита да го накара да замълчи с поглед, а после се усмихна многозначително.

— Казах, че бих предпочела да обсъдим подробностите утре. Ясно ли се изразих?

Гневът на хищника, временно лишен от законната му плячка, се появи за миг в зениците на Джоел. Но в следващата секунда Лети констатира, че той отново се владееше до съвършенство.

— Разбира се, шефе. Както кажеш.

Лети си премълча и отвори листа с менюто.

— Харесва ми това „Разбира се, шефе. Както кажеш“ — обади се Даян. — О, Боже, фантастично е!

Тя завъртя чашата в ръката си и отпи голяма глътка.

— Кажи ми нещо, Лети. Как се чувстваш като шеф на собствената си компания?

— Харесва ми — отговори Лети с вежлива усмивка.

— Сигурно е истинско удоволствие да издаваш заповеди на някого като Джоел — отбеляза Даян с гърлен смях. — Зная точно какво бих го накарала да направи, ако работеше за мен.

Лети не трябваше да поглежда към Джоел, за да усети реакцията му. Гневът му рикошира в нея на талази.

— Мисля, че каза достатъчно, Даян — намеси се Кейс.

Красивата му жена се усмихна очарователно.

— Кейс, скъпи, дори не съм започнала.

— Млъкни, Даян! Пи прекалено много!

Виктор изгледа свирепо дъщеря си и се обърна отново към Лети.

— Какво ще кажеш, да ти поръчаме нещо за пиене, Лети?

— Бих искала чаша бяло вино, моля.

— Донесете й шардоне — нареди Джоел на сервитьорката, която тъкмо минаваше наблизо, — а за мен бутилка бира.

С ъгълчето на окото си Лети забеляза, че Даян повдигна изящната си вежда, докато го наблюдаваше как прави поръчката.

— Сега ти си единственият собственик на „Торнкуист Гиър“ — рече ѝ Виктор, когато питиетата бяха сервирани. — Голяма отговорност за крехките рамене на една жена.

— Така казват...

Лети потисна реакцията си от покровителствения тон на Коупланд и погледна бегло към Джоел.

— Някои хора смятат, че сама си навличам беля.

Кейс я изгледа с неприкрит интерес.

— С какво си се занимавала, преди да наследиш „Торнкуист“?

— Бях библиотекарка в един колеж в Индиана.

Даян се задави с виното, което току-що бе отпила.

— Библиотекарка?! Става все по-добре и по-добре. Чудесно! Някаква си библиотекарка ще разкъса „Коупланд Мърин“ на парчета.

Очите ѝ се присвиха, а усмивката ѝ стана злобна.

— С помощта, разбира се, на един мръсен, бездарен негодник, който не може да държи джинсите си закопчани.

Тя се усмихна очарователно на баща си.

— Не описа ли точно така Джоел преди петнадесет години, татко?

Лети не беше единствената, онемяла за миг от арогантността на красавицата, но Джоел като че ли се забавляваше.

Кейс гледаше жена си така, сякаш не я бе виждал никога преди.

— За Бога, Даян! Какво става с теб тази вечер?

Лицето на Виктор бе на червени петна.

— Изведи я оттук, Ескът. Изведи я оттук веднага!

Кейс се изправи и посегна да я хване за ръката.

— Няма да е нужно.

Лети вече бе станала.

— Мисля, че можем да отложим разговора си до утре сутринта. Ще ти се обадя в офиса в девет часа, ако не възразяваш, Виктор.

Коупланд се опита да проконтролира ситуацията.

— Виж, съжалявам за това. Дъщеря ми изживява тежък период напоследък. Депресия или нещо подобно, така казва лекарят. Мислех, че ще ѝ се отрази добре да излезе тази вечер, но очевидно съм сбъркал. Нека Ескът да я отведе вкъщи и да се отървем от Блекстоун. Не виждам никаква причина двамата с теб да не вечеряме заедно.

— Няма да отида никъде! — заяви Даян, като отпи нова голяма глътка вино. — Не бих пропуснала това шоу за нищо на света.

— Страхувам се, че ще трябва да го пропуснеш, госпожо Ескът!

Лети оправи очилата на носа си и праметна чантата си през рамо.

— Като президент на „Торнкуист Гиър“ не мога да позволя моите служители да бъдат обиждани на публично място. Имидж, нали знаете. Сигурна съм, че ме разбирате. Да вървим, Джоел.

— Зад теб съм, шефе.

Джоел отпи от бирата, остави чашата си на масата, стана и се усмихна без никакво чувство за хумор на тримата си вече бивши събеседници.

— Довиждане на всички. Беше истинско удоволствие за мен. Няма нищо по-хубаво от това, да се върнеш в родния си град и да подновиш старите си познанства. Приятна вечеря.

Лети долавяше покорната му походка зад себе си, докато прекосяваха ресторанта, и не се обърна. Когато излязоха навън в хладната нощ, Джоел тръгна редом с нея в пълно мълчание. Въздухът около него почти пращеше от енергията му.

Лети пъкна ръце дълбоко в джобовете на сакото си. Имаше чувството, че върви през минно поле.

— Искаш ли да ми кажеш за какво бе всичко това?

— Стари приятели — отвърна спокойно той.

— Кой? Коупланд?

— Да.

Лети застана точно пред него и го принуди да се спре.

— По дяволите, Джоел, какво става тук?!

Очите му блестяха в тъмнината.

— Не е нещо особено, шефе. Просто бизнес. Вземаме „Коупланд Мърин“ и ликвидираме компанията. Елементарно.

Никога през живота си Лети не бе изпитвала по-силно желание да удари плесница на мъж. Едва се въздържа.

— Ще ми кажеш ли за какво е всичко това?! — повтори напрегнато.

— Нали видя цифрите. Знаеш за какво е. Просто бизнес, Лети.

— Не е просто бизнес. Съвсем очевидно е, че каквото и да се разиграва тук, то е съвсем лично. Обясни ми го!

— Не виждам защо трябва да го правя. Лично е за мен, не и за теб и за твоята компания. Ти трябва да се тревожиш само за деловата страна на нещата, шефе. А що се отнася до „Коупланд Мърин“, всички решения вече са взети. Положението е ясно — тя е мъртва. Единствената възможност е да се ликвидира.

Джоел отново тръгна и Лети бе принудена да отскочи встрани.

— Джоел, почакай малко! Искам да получа отговор.

— А аз искам да вечерям. Умирам от глад. Имаше едно старо ресторантче на две преки оттук. Хайде да видим дали е още там.

Тя понечи да протестира, но осъзна, че ще е безполезно, и се отказа. Застигна го и заситни до него на високите си токчета.

След стотина метра Джоел спря и кимна към една неонова реклама.

— Да, трябваше да се досетя. Едновременното ресторантче вече е заведение за бърза закуска. Хайде, шефе, можеш да купиш нещо.

— Да, благодаря за честта, която ми оказваш — измърмори Лети и отвори чантата си.

— Така е по-честно — рече Джоел, като поръча две порции пържени картофи и два сандвича с риба. — Нали ти ме лиши от вечерята, която Виктор Коупланд щеше да плати.

— Съмнявам се, че някой щеше да яде с удоволствие в такава „задушевна“ атмосфера.

— Аз например. И то много.

— Не виждам как. Не и след думите на госпожа Ескът. Наистина ли Виктор Коупланд е казал всичко това за теб?

— Много повече от това. По дяволите! Всичко отдавна е забравено. Аз наистина съм човек, способен да прощава.

Лети го изгледа косо.

— Джоел, искам да ти кажа нещо. Не си добър артист, затова не се опитвай да ме накараш да мисля, че каквото и да се е случило тук преди петнадесет години, то е отдавна забравено.

— Казах ти вече, ти не трябва да се тревожиш. Не те засяга.

Джоел отхапа голямо парче от сандвича си.

— Искаше да дойдем в Еко Коув и ето ни тук. Но няма смисъл от това усилие. Пълна загуба на време и пари. Ако имаше малко разум, би решила, че можем да се върнем в Сиатъл още утре сутринта.

— Планирах да прекарам два дни тук. Знаеш го.

— В Сиатъл ни чака компания, която трябва да ръководим.

— Може да оцелее без нас два дни.

Лети си даваше сметка, че нямаше смисъл да спори с него. Беше твърде малко вероятно, да ѝ се довери точно сега, когато целият пулсираше от гняв.

Няколко часа по-късно я събуди някакъв шум, идващ от стаята на Джоел.

Взе очилата си от нощното шкафче, сложи си ги и погледна към часовника — беше един след полунощ. Отметна завивките си и стана. После пристъпи тихо до междинната врата и се прилепи о нея.

Изглежда Джоел се обличаше, защото дочу характерния звук при вдигането на ципа. Почука колебливо.

— Джоел? Какво правиш?

Вратата се отвори и той застана в рамката ѝ само по дънки.

— Защо си станала? — изглежда я сърдито.

— О, Господи! Ще тичаш, нали?

— Да. Връщай се в леглото си, Лети.

— Джоел, един часът е, а покрай този мотел няма частен път. Не бих допуснала изпълнителният директор на „Торнкуист Гиър“ да се стрелка нагоре-надолу по главната улица на Еко Коув по това време на нощта. Всеки, който те види, ще помисли, че си луд. А полицаите може и да те арестуват.

— Не се тревожи за това, Лети.

— Помисли за имиджа на компанията! — настояваше тя. — Помисли за собствения си имидж като представител на „Торнкуист Гиър“.

— Правилно. Имидж. Това е наистина голям довод. Повярвай ми, Лети, порядъчните хора в Еко Коув едва ли биха си помислили нещо по-лошо за мен сега, отколкото преди петнадесет години, когато напуснах града. Хайде, лягай си.

— Не!

Лети мина покрай него и влезе в стаята му. Дългата ѝ бяла нощница разкри голите ѝ глезени.

— Трябва да поговорим!

— Как ли пък не!

Джоел я хвана за раменете и я притисна към себе си.

— Джоел!

Той я целуна силно и когато вдигна глава, очите му пламтяха заплашително.

— Ако не искаш да тичам по главната улица на Еко Коув тази нощ, тогава измисли някакъв друг начин да изразходвам част от енергията си. Някакви идеи?

Лети го погледна стъписано през замъглените си очила, после докосна устните си с пръсти, а след това пък голите му гърди.

— Не... В действителност, нямам други предложения.

— Е, аз пък имам.

Той доближи отново устните си до нейните.

Изведнъж ѝ стана много трудно да диша равномерно.

— О, Джоел, съвсем не съм сигурна, че искаш да направиш това...

— Аз пък съм сигурен — отвърна Джоел и я целуна.

Гневът му бързо отстъпваше място на истинска страст.

Целувката му съвсем не бе груба този път — беше дълга и възбуждащо обещаваща.

— Наистина съм сигурен.

Лети бавно обви с ръце врата му и поклати глава.

— Няма да стане, нали знаеш. Не можеш да ме манипулираш по този начин.

— Имам по-добър план.

— И какъв е той?

— Защо не опиташ ти да ме манипулираш със секс?

Мисълта да упражнява такава чувствена власт над Джоел или над когото и да било друго бе така нелепа, че тя избухна в истеричен смях. И за неин най-голям ужас, не беше в състояние да се спре.

Но Джоел знаеше как да го направи и побърза да покрие устата ѝ със своята.

СЕДМА ГЛАВА

Когато се отдръпна, дишането му бе тежко. Лети отвори очи и го погледна през изкривените си и запотени очила. Виждаше лицето му замъглено, а нейното бе пламнало.

— Джоел...

— Нека да опитаме без това.

Той внимателно свали очилата ѝ и ги сложи на шкафчето. После обхвана с длани бузите ѝ и отново се зае устните ѝ.

Лети констатира, че вкусът на устата му бе приятен. Не беше влажна и лигава като на Филип. Тя въздъхна тихо и се вкопчи в раменете му. Топлината на широкия му гръден кош бе също много приятна.

— Да приема ли, че не си категорично против идеята да ме прелъстиш? — попита Джоел близо до устните ѝ.

— Да... Искам да кажа... не. Не съм категорично против.

Лети отвори клепки и не ѝ бяха необходими очила, за да види искрящия плам в зениците му.

— Просто не исках да останеш с грешни представи.

— Знам. Разбрах намека ти.

Той прекара бавно пръстите си през буйната ѝ, гъста коса.

— Не мога да те манипулирам със секс.

— Точно така.

— И защо не? — присви устни Джоел.

— Защо не ли?

Лети се намръщи, осъзнавайки, че му дължи някакво обяснение.

— Предполагам, защото не съм особено чувствена жена, ако разбираш какво се опитвам да кажа.

— Не обичаш секса?

— Харесва ми да ме целуват и да ме прегръщат...

Тя потръпна, когато топлите му длани се плъзнаха нагоре към раменете ѝ.

— Харесвам усещането за близост. Но мисля, че останалото е малко преувеличено. Не съм единствената, нали знаеш — добави, сякаш за да се защити. — Четох една статия... всъщност, няколко статии, в които се твърдеше, че много жени се чувствали по този начин.

Джоел кимна със сериозно изражение.

— Аха. Статии. Нека да видим дали съм разбрал правилно. Ти не си падаш твърде много по секса, затова не мога да го използвам, за да те манипулирам. А мисълта, че ти би могла да ме манипулираш по този начин, те накара да избухнеш в смях.

Лети се усмихна малко смутено.

— Ами... това е наистина забавно. Съмнявам се, че някой би могъл да те манипулира със секс или с каквото и да било друго.

— Мислиш си, че съм толкова корав?

— Мисля, че си много корав — призна искрено тя.

— Защо не опиташ? — подкани я Джоел.

Тя го изгледа колебливо.

— Какво?

— Да ме манипулираш със секс.

Ръцете му стиснаха по-здраво раменете ѝ.

— Ти си шефът тук, нали?

Лети облиза устните си.

— Да.

— Тогава защо не пробваш да си поиграеш на шеф тази нощ и ще видим какво ще стане?

— Не разбирам...

— Просто е.

Джоел допря устните си до нейните и после леко гризна ухото ѝ.

— Ти ще даваш заповедите, госпожице президент. А аз ще ги изпълнявам като добър, почитителен, добре обучен служител.

Устата ѝ съвсем пресъхна.

— Трябва да ти давам нареждания? За това?

— Казвай ми точно какво искаш и как искаш да бъде направено.

Джоел целуна връхчето на носа ѝ.

— Моята единствена цел е да ти доставя удоволствие.

Обляха я горещи вълни.

— Джоел, това е потресаващо! Ако идеята ти да ме възбудиш е такава, по-добре я забрави.

— Никога не съм бил по-сериозен през целия си живот. Кажи ми какво искаш да направя, Лети.

Тя се загледа в голите му гърди, отбягвайки да срещне очите му.

— Как бих могла да ти говоря подобни неща?

— Не знаеш ли какво харесваш и какво не харесваш?

— Не съвсем... — промълви Лети.

— Би трябвало да си прочела няколко статии по въпроса.

Тя изстена тихо и отпусна чело на твърдото му рамо.

— Е, да... чела съм няколко статии по въпроса. Цели книги по-точно...

— Така и предположих. След като си библиотекарка.

Ръката му се размърда леко в косата ѝ.

— Боже Господи, Джоел, това вече е прекалено!

— Имаше ли нещо в тези статии или книги, което ти се стори особено интересно?

Лети усети, че губи дар слово. Не можеше да повярва, че всичко това се случваше с нея.

— Дай ми пример за нещо, което ти се е сторило особено очарователно.

Джоел прокара пръста си покрай деколтето на нощницата ѝ.

Лети се вкопчи в плещите му и си пое дълбоко дъх.

— Целуни ме...

— Къде? Тук?

Той я целуна по бузата, точно под окото.

— Не. По устата. Както го направи преди минута.

— Каквото кажеш, шефе.

Джоел долепи устните си до нейните. Целуна я бавно, лекичко. Не използваше сила и като че ли не искаше нищо в замяна.

— По-силно... — прошепна Лети и се надигна на пръсти.

— Слушам, шефе.

Той услужливо задълбочи целувката и устните му се раздвижиха малко по-грубо върху нейните. Лети се надигна още по-високо на пръсти, за да застане под по-добър ъгъл. Сложи ръката си на тила му и го притисна към себе си.

— А сега какво? — прошепна подканващо Джоел до устните ѝ.
— Кажи ми, Лети.

— Отвори устата си — задъхано му нареди тя, ставайки все по-смела.

Джоел изпълни нарежданията ѝ. Лети разтвори устните си в очакване да усети езика му.

Нищо не се случи обаче.

Тя предпазливо прекара върха на своя по долната му устна. Джоел изстена и я прегърна по-здраво. През тялото ѝ премина истински пожар, когато осъзна, че го бе накарала да реагира така.

— Сега направи... същото с мен — успя да изрече.

— Да направя какво?

— Разбра ме добре. Това, което току-що направих с теб.

Лети заби нокти в тила му.

— Направи го!

— Нямах проблеми, шефе.

Тя престана да диша, когато усети топлият му език да се плъзга по устните ѝ, да я предизвиква. Не ѝ бе достатъчно. Стисна го по-силно.

— Вътре! — нареди му нетърпеливо.

Езикът му послушно се вмъкна в устата ѝ. Лети го докосна със своя и бе изумена от усещането за истинска интимност. Цялата потрепери.

— Хареса ти това, нали, шефе?

Гласът на Джоел бе тих и дрезгав.

— Да... Да. Много.

— Добре.

Лети с ентузиазъм се зае да изучава всички нюанси на истинската целувка. Пък и Джоел изглежда бе готов да ѝ се подчинява безкрайно. Тя опря чело на гърдите му, чувствайки, че влажната топлина, изпълваща устата ѝ, започваше да се разлива към долната част на корема ѝ.

След още минута или две успя да се отдръпне достатъчно от него, за да може да говори.

— Джоел...

— Да? Сега какво, шефе?

— Докосни ме...

Той замръзна за миг.

— Къде?

— Моите...

Лети се поколеба, загубвайки смелост в последната секунда.

— Талията ми. Сложи си ръцете на талията ми.

— Добре. На талията ти.

Пръстите му се настаняха точно над бедрата ѝ и я стиснаха нежно.

— Така ли?

— Може би малко по-нагоре...

— Не си ли сигурна?

— Опитай — прошепна тя отчаяно.

— Каквото кажеш, шефе.

Дланите му потеглиха успоредно нагоре и се спряха точно под гърдите ѝ.

— Сега какво?

Лети бързо прехвърли на ум статиите и книгите, които бе чела по въпроса за секса. Припомни си един особено интересен материал за ерогенните зони.

— Връхчето на гърдта ми — рече тихичко.

— Какво да го направя?

— Докосни го.

— Така ли?

Палецът му го обходи през нощницата.

— О, Боже, да! Точно така. Направи го отново.

Джоел го направи още веднъж.

— А другото?

— Да, моля те. И него също...

— С удоволствие.

Той леко потри и връхчето на другата ѝ гърд.

Не беше достатъчно. Съвсем не ѝ беше достатъчно.

— Свали ми нощницата...

В мига, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ, Лети бе ужасена. Не можеше да повярва, че е дала такова нареждане.

Но беше твърде късно да го отмени. Джоел вече я разкопчаваше. Лети затвори очи и застана съвсем неподвижно, докато той смъкна нощницата ѝ и я остави да падне в краката ѝ.

— Боже Господи... — промълви само.

— Как се справям досега, шефе?

— Боже Господи — повтори тя, без да отворя очи.

Мисълта, че стои съвсем гола пред Джоел, ѝ дойде прекалено много. Притисна се към него, страхувайки се, че ще припадне, ако не се хване за нещо.

— Направи същото като онази вечер в апартамента ми.

— Какво направих тогава?

— Онова с крака си... Между моите...

— О, да. Спомних си. Хареса ли ти тогава?

— Хареса ми — задъхано изрече Лети. — Направи го... моля те...

— Окей, шефе.

Джоел я притисна към стената и с едната си ръка обхвана тила ѝ. Босият му крак се плъзна между нейните и ги принуди да се разтворят.

Лети стисна клепки, когато усети коляното му да се движи нагоре. Дънковият плат бе възбуждащо груб върху голата кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ.

Беше неописуемо.

Бе твърде еротично, за да се изрази с думи.

Влажната топлина в нея започна да се движи като поток от лава. Ноктите ѝ се впиха в раменете му, главата ѝ се отпусна назад към стената.

И тогава той беше там — или по-скоро, коляното му — то се притискаше към меката набъбнала плът под корема ѝ, повдигна я на пръсти и после я отлепи от пода. За миг я обзе паника. Почувства се ужасно уязвима.

— Джоел...

— Промени ли решението си?

Кракът му започна да се отпуска леко надолу.

— Не... не, не съм. Направи го отново, моля те!

Джоел ѝ помогна още веднъж да усети топлината на крака му.

Беше най-невероятното еротично нещо, което Лети бе изпитвала.

— Боже Господи... — мълвеше, без да съзнава, че речникът ѝ ставаше изключително беден.

— Нещо друго, шефе? — целуна я той по гърлото.

— Леглото... — простена Лети.

— Какво точно?

— Искам да легна. Ще полудея! Трябва да съм си изгубила ума. Сложи ме на леглото...

Джоел безмълвно я спусна на пода, после я взе на ръце като малко дете и я положи нежно върху поизмачканите чаршафи.

Когато се опита да се отдръпне, Лети отвори очи и се впи като пиявица в него.

— Не, почакай... Ела тук.

Той се усмихна едва забележимо.

— Да разбирам ли, че не съм свободен още?

— Не, не си. Искам да опитаме някои други неща — облиза устни Лети.

— Защо ли не съм изненадан?

Джоел легна на хълбок до нея, подпря глава на ръка си и започна да потрива с крак бедрата ѝ.

— И какво друго научи в тези статии и книги, което искаш да опитаме сега?

— Докосни ме...

— Тук ли?

Пръстите му се разходиха около зърната ѝ.

— Имаш красиви гърди, Лети.

— Благодаря...

Тя едва си поемаше дъх и не знаеше как да отговори на подобен комплимент. Филип никога не ѝ бе казвал, че има красиви гърди. Чувстваше се цялата красива.

— По-надолу, моля те.

— Хмм...

Езикът му също премина по пътя на пръстите.

Лети преглътна, за да събере кураж. Бе стигнала вече твърде далеч, за да може да се спре. Пък и много я интересуваше дали щеше да се получи.

— Спусни ръката си по-надолу.

— Тук?

Дланта му се задържа върху корема ѝ — тежка и топла.

— По-надолу... — нареди му тя, изпитвайки отчаяна необходимост да бъде докосната женствеността ѝ.

Пръстите му се плъзнаха през триъгълника от медноруси косъмчета, докато откриха влажната вдлъбнатинка между бедрата ѝ.

— Тук?

— Да...

Лети лежеше вцепенена от чувствения шок на ласката му. Едва изрече следващата си команда:

— Малко по-високо, моля те.

— Така?

Пръстът на Джоел се движеше нагоре мъчително бавно и изведнъж докосна една частица от тялото ѝ, за която Лети бе чела много през последните няколко години. Една частица, която като че ли никога досега не бе функционирала според описанията.

Имаше чувството, че ще излети през покрива.

— Да. Точно там. Точно там...

— Как предпочиташ — кръгови движения или дълго и бавно галене напред-назад?

— Не знам. Опитай и двете...

Лети дишаше толкова учестено и накъсано, като че ли бе участвала в маратонско бягане.

— Кръгове.

Пръстите на Джоел се движеха леко.

— Боже Господи!

— Напред-назад.

Джоел смени начина на галене.

— Боже Господи!

— Кое искаш, шефе?

— Не знам... И двете. Просто не спирай.

— Както кажеш, шефе.

Лети безпаметно се отдаде на невероятните усещания, които бързо набъбваха в нея. От време на време Джоел питаше за допълнителни инструкции. Тя му ги даваше нетърпеливо, експериментирайки различни начини, докато откри тези, които като че ли бяха предназначени специално за нейното тяло.

— Джоел, толкова е хубаво. Не мога да повярвам!

— Аз също — промълви той.

Пръстите му бяха влажни и лепкави. Прошепна ѝ още нещо, но Лети не го разбра.

— Какво? — попита тя.

— Нищо, скъпа. Искаш ли да пробваш нещо друго?

— Не знам. Това май е достатъчно хубаво. По-хубаво от всичко, което съм изживявала досега. Чудесно е, Джоел. Не мисля, че бих могла да издържа нещо повече.

Лети се изви в дъга над леглото, притискайки ханша си към пръстите му. Единият от тях се плъзна вътре в нея.

— Джоеел! — изтръгна се от гърлото ѝ.

— Все още съм тук, скъпи шефе. Никъде няма да ходя. Сигурна ли си, че не искаш да опиташ нищо друго? Никакви други команди ли няма да ми дадеш тази нощ?

Имаше още нещо, което бе твърде любопитна да узнае, но за нищо на света не би го помолила да го направи. Поне не първия път. Не и докато не го опознаеше по-добре.

— Добре съм, Джоел. Всичко е прекрасно. О, Господи!

— Чела ли си някога статии за това?

Той я целуна по корема, а после Лети усети дъха му съвсем близо до къдравите косъмчета, които покриваха най-интимната част от тялото ѝ.

— Джоел!

— Чела ли си?

— Да. Да, чела съм нещо, но не бих могла да те помоля да го направиш.

— Ти си тази, която издаваш заповедите тази нощ, забрави ли? Трябва да си по-твърда.

— Боже Господи, Джоел, това едва ли е нещо, което жената нарежда на мъжа да направи.

— Опитай.

Лети не издържаше повече. Дъхът му бе така топъл, а пръстите му така ласкави.

— Добре, направи го.

— Веднага, шефе.

И тогава устните му ѝ доставиха най-интимната, най-еротичната, най-страстната милувка, която Лети някога бе изпитвала.

За един миг — болезнено дълъг — тя остана без дъх.

Беше ѝ прекалено много.

— Боже Господи, Джоел! — изкрещя обезумяла, когато всичко в нея се разпръсна на хиляди малки късчета.

Като че ли целият свят се начупи на късове. Щом чувственият ѝ ураган отшумя, тя се отпусна като безжизнена кукла.

Искаше ѝ се да се смее. Беше и на границата да избухне в сълзи. Нямаше сили да направи нито едното, нито другото, затова просто затвори очи и се унесе.

След известно време усети, че Джоел се изтяга до нея и я покрива със завивките. Обърна се на една страна и се сгуши до гърдите му напълно изцедена.

Някак подсъзнателно проумя, че той бе все още с дънки.

— Джоел?

— Спи, Лети.

— Филип смята, че се нуждая от терапия.

— Каква терапия?

— За тези неща. Нали се сещаш... Да стана по-чувствена.

— Госпожичке, ако ти беше по-пламенна тази нощ, сигурно щяхме да подпалим проклетия мотел. Сега, заспивай.

Лети се отпусна блажено. После със закъснение осъзна какво означаваше фактът, че Джоел е все още с дънки.

— Джоел, ти не...

— Да — изръмжа той. — Направих го. Ще призная, че последния път, когато направих това в панталоните си, бях на шестнадесет години. По дяволите! Аз съм просто мъж, а ти си истински динамит.

Лети се усмихна. Изведнъж се почувства така доволна и сигурна в себе си, както никога досега. Главозамайващо, чисто женско усещане се прокрадна у нея.

— Наистина ли мислиш така?

— Зная го. Мога да ти го докажа с изгорените си пръсти.

Джоел замълча. После се раздвижи леко и я притегли по-близо до себе си.

— Лети...

— Хмм?

— Не съм ти благодарил за това, което направи тази вечер.

Тя се прозя.

— За какво говориш?

— За това, как си тръгна от Виктор Коупланд, защото не понесе да обиждат изпълнителния ти директор на публично място.

— О, това ли...

— Да, това. Благодаря. Съмнявам се, че някой някога е напуснал масата на Коупланд така. А що се отнася до мен, никой никога не се е опитвал да ме защитава така.

— Благодарно задължение — изрече високопарно Лети. После започна да се смее.

Джоел я стисна предупредително.

— Млъквай и заспивай, шефе!

Този път тя го послуша.

Сутринта я събуди звънът на телефона до главата ѝ. Протегна ръка към слушалката, без да отваря очи.

— Ало?

Чу се сигналът „свободно“.

— Грешно избран номер — измърмори Джоел и зарови лице във възглавницата.

Беше се опянал по корем до нея и заемаше три четвърти от леглото.

Когато прозвуча нов телефонен звън, Лети проумя какво ставаше.

— Звъни в моята стая.

— Остави го да си звъни — посъветва я Джоел.

Но Лети вече бе станала. Премига, когато се погледна в огледалото и установи, че е съвсем гола.

Телефонът пък иззвъня.

Лети си намери очилата. После грабна нощницата си от пода и я нахлузи през глава на път за стаята си.

— Ало?

— Добро утро, Лети. Виктор Коупланд се обажда. Надявам се, че не е твърде рано?

— Не...

Тя седна на ръба на леглото си и се опита да се разсъни.

— Не, добре е. Какво мога да направя за теб?

— Бих искал да ти поръчам закуска, ако не възразяваш. Държа да се извиня за поведението на дъщеря си снощи.

— Не е необходимо. Наистина не е.

— Моля те. — Виктор въздъхна тежко в слушалката. — Виж, и двамата знаем, че прекалено много неща са заложени тук. За да съм напълно ясен, не мисля, че бих могъл да говоря за бизнес с теб, докато Блекстоун се е подпрял на рамото ти. В случай че не знаеш все още, той ме мрази до смърт.

— Но, господин Коупланд...

— Наричай ме Виктор, моля те. Трябва да говоря с теб, Лети. Ти си президент на „Торнкуист Гиър“, а аз ръководя „Коупланд Мърин“. Нека да правим бизнес заедно като две нормални разумни човешки същества. Поне това ми дължиш, не мислиш ли?

Лети забеляза, че Джоел бе изпълнил с едрото си тяло рамката на междинната врата. Беше все още по дънки. Лицето му изглеждаше сурово на бледата утринна светлина. Тя се увери, че Коупланд бе прав поне за едно нещо: щеше да бъде трудно да се говори за нормален бизнес, когато Джоел бе наблизо.

— Добре, Виктор. Ще закуся заедно с теб... след четиридесет минути. Става ли?

— Чудесно. Има кафене на една пряка от мотела ти. Ще те чакам там. — Виктор направи пауза. — Благодаря ти, Лети. Оценявам жеста ти.

— Довиждане, Виктор — отвърна Лети и затвори апарата.

— Този кучи син си мисли, че може да те омае, и да го извадиш от тинята — рече тихо Джоел.

— Искане само да поговорим.

— Глупости.

— Трябва да му дам възможност да представи своята гледна точка за положението, преди да взема окончателно решение, Джоел.

— Окончателното решение вече е взето и ти не дължиш абсолютно нищо на Коупланд. Не се срещай с него за закуска, Лети.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Ще го чуя какво има да ми каже. Справедливо е. Затова дойдох тук. Ако бях на неговото място, също бих желала да поговоря.

— Ще дойда с теб.

— Съжалявам, но не мисля, че идеята ти е твърде добра, Джоел. Страхувам се, че присъствието ти ще ми попречи да придобия ясна картина за положението.

— Вече видя баланса за тримесечието. Картината е достатъчно ясна и ти го знаеш много добре.

Лети вирна упорито брадичка, питайки се къде ли бе отлетяла пламенната ѝ, неудържима страст от изминалата нощ.

— Ще разговарям с него, Джоел!

Изведнъж настъпи заплашителна тишина.

— Както желаш, шефе! — рече Джоел, обърна се и затвори вратата след себе си.

Лети едва устоя на импулса си да влезе в стаята му и да се хвърли в неговите обятия. Искаше ѝ се да му се извини. Искаше да го помоли да ѝ обясни кашата в Еко Коув, за да го разбере и да застане на негова страна. Искаше да го умолява да я притисне близо до себе си, да я докосва така, както го бе правил през нощта.

Вгледа се в огледалото. Очите ѝ се разшириха, като осъзна накъде се бяха понесли мислите ѝ. Не биваше да позволява на Джоел Блекстоун чрез секс да я спечели на своя страна в комбинациите, които си изплиташе. Не биваше да е толкова податлива на мъжкия му чар и трябваше ясно да му покаже, че чувствената нощ не бе променила нищо в деловите им отношения.

Бавно се отпрати към банята.

„И какво от това, че ми беше хубаво? И какво от това, че беше страхотно? И какво от това, ако се чувствам нов човек тази сутрин? Аз издавах заповедите нощес. Джоел просто ги изпълняваше... По дяволите! Кого се опитвам да зальгвам?“

Лети изстена и влезе под живителната струя на душа.

След четиридесет минути седеше на една уединена маса срещу Виктор Коупланд. Кафенето бе пълно по това време на деня, но Коупланд бе предупредил сервитьорката, че иска спокойствие и тя беше побързала да му го осигури.

— Предполагам вече си разбрала, че с Блекстоун се познаваме отдавна — рече навъсено Виктор.

— Да, останах с такова впечатление — отвърна Лети.

— Ще ти призная, че познанството ни не би могло да се нарече приятно. Той работеше при мен на дока, както знаеш.

— Не, не знаех.

— Той и баща му.

Виктор поклати глава, сякаш да опресни стар спомен.

— Ханк Блекстоун работи при мен през целия си съзнателен живот, докато не се напи една нощ и падна с колата си от някаква скала извън града.

Лети жадно погълна тази информация.

— Бащата на Джоел е мъртъв?

— Да. От петнадесет години.

— Разбирам...

— Харесвах Ханк. Добър човек. Старателен работник. Трудеше се честно, за да изкара парите си. За жалост, синът му не притежаваше същите качества. Джоел винаги е търсел лесните начини, разбираш какво искам да кажа, нали?

Лети си помисли за десетте години упорит труд, през които Джоел бе превърнал малкото магазинче на чичо ѝ в процъфтяваща компания.

— Не, не съвсем. Но това няма значение. Не се интересувам от мнението ти за Джоел.

Виктор я погледна обидено.

— Просто исках да разбереш причината за лошите ни чувства. Старият Ханк бе стабилен, почтен човек, но синът му си търсеше белята от самото начало. Питай всеки, който си го спомня с лошо. Гарантирам ти, че са доста хора.

— Господин Коупланд, ние сме тук, за да говорим за бизнес, нали?

Той присви очи.

— Въпросът е, че трябва да разбереш защо двамата с Джоел не можем никога да правим бизнес заедно. Той търси отмъщение, Лети. Ясно е и просто.

— Отмъщение?

— Да. Поне така ми се струва. Разбрах го веднага, щом го видях снощи в ресторанта. Сега, след като Чарли Торнкуист почина, Блекстоун иска да използва поста си, за да се опита да ликвидира

„Коупланд Мърин Индъстрис“. Нещо повече, за него няма значение, че като ликвидира компанията ми, ще унищожи почти целия град.

— Мислиш, че ще се случи това, ако се закрие докът?

Виктор я изглежда колебливо, навярно питайки се дали бе уцелил слабото ѝ място.

— Зная го. По дяволите, Еко Коув дори не би съществувал без „Коупланд Мърин“ и това е факт. Питай, когото искаш. Целият град ще загине, ако компанията ми бъде закрыта.

Лети се страхуваше точно от това.

— Може би е по-добре да ми кажеш защо Джоел иска да унищожи компанията ти — попита, след като отпи от кафето си.

Очите на Коупланд блеснаха от задоволство.

— Надявах се, че след снощната случка си се досетила сама.

— Страхувам се, че не съм.

— Казах ти вече, че Джоел Блекстоун беше тип, който винаги търсеше лесния начин. Преди петнадесет години този негодник...

Лети вдигна предупредително ръка.

— Моля те, подбирай изразите си, когато касаят моя служител!

Виктор я изглежда враждебно.

— Преди петнадесет години Джоел Блекстоун реши, че може да подреди хубавичко живота си, като се ожени за дъщеря ми Даян.

Лети пък го изглежда със свито сърце.

— Разбирам...

Виктор мрачно продължи:

— Мислеше си, че ако ми стане зет, аз автоматично ще му преотстъпя компанията си и той ще опъва краката си на моето бюро до края на живота си.

Лети остави чашата си с кафе на масата, преди да се е изплъзнала от треперещите ѝ пръсти. Но гласът ѝ бе съвсем спокоен, когато заговори:

— Да разбирам ли, че не си одобрил брака им?

— По дяволите, Блекстоун знаеше, че никога не бих се съгласил да напъхам дъщеря си в ръцете на човек като него. Той не ставаше за нищо и създаваше само неприятности. Затова я прельсти.

Очите на Виктор проблеснаха от отдавна спотаяван гняв и лицето му потъмня още повече.

— Този кучи син се осмели да прелъсти Даян. Съжалявам, Лети, но той беше точно такъв. Вероятно си е въобразявал, че ако тя забременее, аз ще склоня да се оженят. Улових ги заедно на местопрестъплението.

— И какво стана тогава? — попита предпазливо Лети.

Коупланд сви рамене.

— Направих това, което всеки баща би направил при тези обстоятелства. Казах му, че ако докосне момичето ми отново, ще взема пушката си и ще му видя сметката. Казах му да се маха от града.

— И Джоел си отиде просто така?

Коупланд въздъхна тежко.

— Не, не беше толкова просто. На следващия ден се появи в офиса ми. Отправи ми страхотни заплахи. Опита се и да ме бие. Наложих се двама от моите хора да го изхвърлят навън. После напусна града. Не съм го виждал оттогава. До снощи. Това е.

— Сигурно е било голям удар за теб да разбереш, че точно той е подготвил ликвидирането на компанията ти.

— Страхотен шок, Лети. Страхотен шок.

Виктор я погледна някак странно.

— Искаш ли да знаеш кое е най-лошото?

— Кое?

— След като Даян се омъжи за този сантиментален глупак Ескът преди три години, започнах да се чудя дали не направих грешка, като прогоних Блекстоун преди петнадесет. Той поне имаше кураж. Трябва да му се признае това.

Лети спря пред малката тухлена сграда, покрай която бе минала на път за кафенето. Над входа имаше мраморна табела с надпис: „Обществена библиотека на Ехо Коув“.

Тя се качи по стъпалата и отвори вратата. Вътре мигновено се почувства като у дома си.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита я приятна жена на средна възраст, когато Лети се приближи до бюрото ѝ.

— Имате ли теченията на местния вестник?

— Разбира се. Изпращаме броевете да бъдат микрофилмирани на всеки шест месеца. От кои дати искате да видите?

— Искам просто да ги попрехвърля.

— Заповядайте тогава.

Жената излезе иззад бюрото си и я поведе към апарата за четене на микрофилми в ъгъла.

— Филмите се съхраняват по години в тези чекмеджета. Ето, ползвайте ги.

— Благодаря — рече Лети и отвори едно от чекмеджетата.

Библиотекарката се изкашля дискретно.

— Вие сте госпожица Торнкуист, нали? И сте в града с Джоел Блекстоун?

Лети вдигна изненадано вежди.

— Новините май много бързо се разчуват тук!

Библиотекарката се усмихна печално.

— Ами, така е в малките градове. Аз съм Анджи Тейлър. Двамата със съпруга ми вечеряхме снощи в ресторанта, когато вие пристигнахте. Трябва да кажа, че рядко се вижда някой да си тръгне току-така от масата на Виктор Коупланд. Мога да ви уверя, че той не остана никак доволен.

— Беше неловко положение за всички ни — рече тихо Лети.

— Не съм сигурна. Джоел Блекстоун изглеждаше доволен от себе си. Но не е тайна, че той мрази Коупланд. Вижте, знам, че това не е моя работа, но съпругът ми си изкарва прехраната на дока, а и сме прекарвали по-голямата част от живота си в този град. Вярно ли е, че Коупланд е изпаднал във финансови затруднения?

— Страхувам се, че не бих могла да обсъждам този въпрос с вас, госпожо Тейлър.

Анджи въздъхна.

— Допусках, че е така — поклати глава тя. — Всички, които бяхме в ресторанта, усетихме, че се задават неприятности, когато видяхме Блекстоун. Има една-единствена причина да се върне в града — да си отмъсти на Виктор Коупланд.

— Познавахте ли добре Джоел? — попита внимателно Лети.

— Не. Мисля, че никой не го познаваше добре. Той винаги беше много затворен, дори като тийнейджър. Когато започнах да работя тук, беше още ученик в гимназията.

— Посещаваше ли често библиотеката?

Анджи кимна.

— Прекарваше много време в читалнята, след като майка му почина. Баща му се пропи след смъртта ѝ. Не успя да преживее мъката си. Смъртта ѝ бе тежък удар и за Джоел. Трябваше сам да се справи със скръбта си. Започна да работи при Коупланд през онова лято. А в свободното си време се заравяше в книгите.

— Сигурно тази библиотека е била много важна за него.

— И аз мисля така. Прекарваше наистина доста време тук.

Анджи отново се усмихна печално.

— Не виждам как градът би успял да поддържа библиотеката отворена дълго, ако „Коупланд Мърин“ фалира. Но ще бъде истински срам, ако тя бъде затворена. Джоел не е единственият, който е имал нужда от нея.

Половин час по-късно Лети откри това, което търсеше, на микрофилма. Не беше твърде много. Няколко кратки изречения, в които се съобщаваше, че Харолд Блекстоун, известен като Ханк, е загинал предишната вечер при катастрофа с кола извън града. Единственият му наследник бил синът му Джоел.

ОСМА ГЛАВА

Джоел крачеше насам-натам из хотелската стая като затворен в клетка тигър. „По-скоро, като затворена патка — помисли си той. — Само идиот с патешки мозък може да се забърка в подобна каша! Тя е динамит. Губя контрол върху проклетия динамит!“

Всеки път, когато стигаше до прозореца и тръгваше към другия край на стаята, се налагаше да мине покрай леглото. Камериерката все още не се бе появила и видът на измачканите чаршафи направо го подлудяваше, събуждайки сладостни спомени за изминалата нощ.

Приближи се до кревата, сграбчи чаршафите, доближи ги до лицето си и вдиша дълбоко.

Все още се долавяше мирисът ѝ. Никога не би го забравил. Усети, че получава мощна ерекция от него.

„Господи, какъв глупак съм! Да я пусна да закусва сама с Коупланд!“

Захвърли чаршафите обратно на леглото и се върна до прозореца. Нямаше начин да я спре.

„Тя е шефът. Но аз пък съм мъжът, който я накара да изживее първия си истински оргазъм. Надявам се, че няма да забрави това, Лети е невероятно чувствена. Никога досега не съм виждал жена да реагира толкова диво и страстно. Тя е истинско съкровище, което очаква да бъде открито и проучено. Трябва ѝ само малко практика с мен. Всъщност, трябва ѝ много практика. Следващия път — обеща си Джоел, — ще бъда дълбоко в нея. Трябва да узная какво е да си в нея, когато цялото ѝ тяло се стегне и после се отдаде на освобождаващите конвулсии. Искам да усетя ноктите ѝ, забити в кожата ми, да открива колко силно може да ме притиска...“

Най-много от всичко обаче искаше да гледа право в очите ѝ, когато проникнеше в нея. Искаше тя да разбере, че това може да ѝ се случва само с него.

Надяваше се, че ще става само с него.

Молеше се да става само с него.

Откъсна погледа си от леглото и се загледа към пристанището. Нямахше значение какво щеше да ѝ каже Коупланд тази сутрин. Нямахше значение как старият мошеник щеше да ѝ представи каузата си. Беше твърде късно да се промени каквото и да било. Лети трябваше да проумее това. На „Коупланд Мърин“ предстоеше ликвидация. Не можеше да се оправдае изтичането дори на един цент повече във фалиращото предприятие.

Почукването на вратата му подейства като аларма за пожар. „Върнала се е!“

Прекося стаята и рязко отвори вратата.

— Крайно време беше да се прибереш...

После изведнъж осъзна кой стоеше пред него.

— Даян? Какво, по дяволите, искаш?

Тя го погледна и в тъмните ѝ очи се появи несигурност.

— Да поговоря с теб. Не мислиш ли, че ми дължиш поне това?

Джоел си наложи да се успокои. Това беше бизнес. Трябваше да овладее бушуващия си гняв, за да мисли и действа хладнокръвно.

— Не вярвам, че ти дължа каквото и да било, Даян, но давай, говори, щом толкова настояваш. — Той погледна часовника си. — Разполагам с няколко свободни минути.

— Наистина ме мразещ, нали? — прошепна Даян.

Джоел я изгледа сърдито.

— Не те мразя.

— Радвам се.

Тя му се усмихна замислено и тъжно.

Подобна усмивка би разкъсала сърцето му преди петнадесет години. „Господи, наистина ли съм бил толкова глупав?!“

— Виж, Даян...

— Може ли да вляза?

Слънцето огряваше абаносовочерната ѝ коса, разделена на път и падаща свободно покрай лицето ѝ. Черният пуловер и плътно прилепналите ѝ по бедрата черни панталони я правеха да изглежда много атрактивно. Тя безспорно беше най-хубавото момиче в града.

— Да, разбира се. Влез.

Джоел се огледа. Камериерката все още не бе почистила и в стаята цареше пълен хаос.

— Искаш ли да слезем долу? — предложи той.

— Не се нуждаем от публика, нали? Имахме си достатъчно снощи.

Джоел сви рамене и затвори вратата.

— Шоуто не продължи много. Шефката ми ме спаси, когато нещата станаха наистина гадни. Тя е доста чувствителна за някои неща.

— Нещо като малък ангел хранител — подхвърли Даян.

Джоел забеляза как погледът ѝ се плъзна към леглото.

— Да, тя го нарича „благородно задължение“.

Даян пренебрегна тази многозначителна забележка. Отиде до прозореца и се загледа към малкото пристанище.

— И така, ти най-после се върна...

— Не се тревожи, посещението ми ще бъде кратко.

— Достатъчно дълго, за да разберем, че ти си човекът, подготвил унищожаването на „Коупланд Мърин“.

— Определението не е съвсем точно, Даян. Баща ти беше започнал да се дави. Аз само му подадох въжето, за да може да се обеси.

— Много остроумно...

Даян примига, но не достатъчно бързо, за да спре две кристални сълзи да не потекат по бузите ѝ.

— И ще унищожих татко, защото не позволи да бъде твоя преди толкова много години.

— Даян, наистина не съм в настроение за драматични изблици. Загубих вкуса си към тях преди петнадесет години. Но след като сме на този въпрос, нека опитаме да сме малко откровени. И двамата знаем, че не баща ти ни попречи да се оженим. Ти сама го реши. Молих те да тръгнеш с мен, но ти отказа.

— Джоел, бях едва деветнадесетгодишна и толкова се страхувах.

— Разбира се, че се страхуваше. Страхуваше се да не разгневиш баща си, че си избягала с мен. Страхуваше се, че ще изгубиш парите на „Коупланд Мърин“. Страхуваше се, че ще се лишиш от всички привилегии да бъдеш дъщерята на Виктор Коупланд в Еко Коув. Повярвай ми, Даян, разбирам съвсем точно какво си преживяла.

— О, Джоел, толкова съжалявам! Никога няма да разбереш колко много съжалявам.

Тя се обърна и сълзите ѝ вече бликаха неудържимо.

— Снощи в ресторанта си помислих, че виждам призрак. Като че ли си бягал през всичките тези години и сега си се върнал.

— Не от гроба — вметна Джоел.

— Джоел, моля те! Не ме измъчвай така. Зная, че си се върнал заради мен. Заради нас. Зная, че искаш да си отмъстиш за това, което се случи. Но трябва да ме разбереш защо не можех да тръгна с теб преди петнадесет години. Бях твърде млада, за да взема такова сериозно решение. Страхувах се. Не би ли могъл да проявиш снизхождение?

— Разбира се. Защо не?

Джоел се отпусна в най-близкия стол, облегна се назад и разкрачи дългите си крака. Чудеше се с какви ли лъжи Коупланд занимаваше Лети в този момент.

— Ти беше почти дете. Аз самият бях на двадесет и една и нямах повече от петдесет долара, останали ми от последната заплата в „Коупланд Мърин“. Те бяха абсолютно недостатъчни да те настаня дори една нощ в хотел, какъвто би очаквала, нали?

Очите ѝ отново се изпълниха със сълзи.

— Толкова си хаплив. Толкова гневен. Не мога да те обвинявам...

Даян тръгна към него.

Джоел разгада намерението ѝ твърде късно, за да стане навреме от стола. Преди да успее да се помръдне, тя се хвърли на колене между краката му, впи пръсти в бедрата му и вдигна лице.

— Джоел, моля те, изслушай ме! Искам да знаеш, че ако ситуацията се повтори, бих избягала с теб. Нямах представа колко много съм съжалявала за погрешното си решение!

В този момент свързващата врата между двете стаи се отвори без почукване.

Лети замръзна на мястото си, вперила поглед в сцената пред себе си.

Джоел забеляза как очите ѝ се разшириха от позата на Даян между краката му. Знаеше съвсем точно какво си мислеше Лети — все едно, че го бе изрекла, на глас. Сто на сто имаше асоциации за бившия си годеник и неговата „лакома“ студентка.

— Господи!

Джоел скочи като попарен и внезапната му реакция преобърна Даян на една страна.

— Джоел, не! Почакай! Трябва да ме изслушаш — протегна умолително ръка тя. — Моля те на колене! Искам да ме разбереш!

Той я хвана и най-безцеремонно я изправи.

— По дяволите, Даян! Престани да преиграваш! Сега не си на сцена — процеди през зъби.

— Извинете ме — рече ледено Лети. — Нямах намерение да ви прекъсвам. Искях само да кажа на Джоел, че сме поканени да обиколим „Коупланд Мърин“ днес следобед.

Даян я погледна бегло и не прояви никакъв интерес към нея. Обърна се отново към Джоел и малките ѝ ръчички се свиха в юмручета. От очите ѝ бликна нов поток от сълзи.

— Ти трябваше да се върнеш, Джоел! — отрони се от устните ѝ. — Проклятие! Трябваше да се върнеш и да ме спасиш! Чаках те!

После бързо се устреми към вратата, отвори я рязко и излетя навън.

Заглъхващите ѝ стъпки отекваха някак странно сред тягостната тишина в мотелската стая.

Лети погледна часовника си.

— Казах на Виктор, че ще бъдем там в един и половина. Надявам се, че ще сместиш посещението в претоварената си програма.

Тя отстъпи назад към стаята си и понечи да затвори вратата, но Джоел не ѝ позволи.

— По дяволите, Лети! Не е това, което си мислиш!

— Личният ти живот не ме засяга, Джоел.

— Глупости. След тази нощ и двамата се интересуваме прекалено много от личния си живот.

— Не бих обсъждала изминалата нощ — отвърна рязко Лети.

— Да, обзалагам се, че в момента не би желала да говориш за това.

Джоел тръгна напред, принуждавайки я да отстъпи до леглото. Надвеси се над нея, без да я докосва.

— Но... Джоел...

— Не искаш да признаеш колко хубаво беше, нали? Какво има, Лети? Не можеш да понесеш мисълта, че аз ти доставих това удоволствие? Аз, а не онзи надут професор във Велакот? Какво има? Нима мислиш, че мъжът трябва да има докторска степен пред името

си, за да знае как да накара една жена като теб да изживее истински оргазъм?

— Престани, Джоел. Защо ми крещиш? Вината не е моя, че влязох в стаята ти преди една минута и заварих Даян, коленичила пред теб като някоя богомолка...

— Богомолка ли?

— Да, богомолка. Фанатизирана богомолка. И беше съвсем очевидно коя част от анатомията ти смяташе достойна за боготворене.

— Може би и ти би се заинтересувала от тази част на анатомията ми, ако ми дадеш възможност да сваля дънките си — отвърна Джоел.

Той изстена и затвори очи, за да овладее гневния си изблик.

— По дяволите! Не мога да повярвам на това!

— Нито пък аз. Би ли се отдръпнал от мен, Джоел? — побутна го Лети.

Джоел отстъпи крачка назад, а тя отскочи от леглото, скръсти ръце пред гърдите си и го изгледа заплашително.

Джоел вдиша дълбоко, за да се успокои.

— Добре, добре. Нека да сключим примирие и да започнем отначало. Нека ти обясня това, което видя.

— Не са ми необходими никакви обяснения.

— Не! — настоя мрачно той. — Необходими са ти. Даян разиграваше сцена.

— Това беше очевидно.

— Дойде тук, за да представи малко драма и я представи. Винаги е обичала да бъде в центъра на вниманието. Успяла е сама да се убеди, че съм подготвил фалита на „Коупланд Мърин“ заради нещо, което се случи между нас преди петнадесет години.

Лети съсредоточено изучаваше една малка картина, която висеше на стената зад рамото му.

— Виктор ми каза, че с дъщеря му сте били любовници — изрече тихо тя. — Разказа ми всичко.

Джоел я изгледа втренчено и студено.

— Всичко ли?

Тя кимна. Изразителното ѝ лице бе станало алено.

— Да. Всичко. Как ви е заварил двамата и ти е наредил да не се срещаш повече с нея. Призна ми, че той в действителност те е прогонил от града.

— Това ли е всичко, което ти каза?

— Не съвсем. Каза още, че може би е сбъркал тогава. Чудел се дали не би му бил по-добър зет от Кейс Ескът. Това поне би трябвало да те удовлетвори малко.

— Не давам пукната пара какъв му изглеждам в сравнение с Ескът!

— Джоел, не виждам никакъв смисъл да продължаваме този разговор. И двамата знаем, че използваш моята компания, за да отмъстиш на Коупланд.

— Твоята компания?!

Да чуе тези думи от устата на Лети, бе повече от достатъчно, за да се възпламени гневът му отново.

— Да. Независимо дали ти харесва или не, „Торнкуист Гиър“ е моя собственост. Някой ден трябва да приемеш този факт.

— Да вървят по дяволите опитите ми да ти обясня нещата! Права си. Няма смисъл да се ровим в миналото. С какво те занимава Виктор на закуска?

— Току-що ти обясних.

Джоел махна нетърпеливо с ръка.

— Не ме интересуват дрънканиците му за случилото се преди петнадесет години. Какво предприе, за да те убеди да не закриваш компанията му. Искам да чуя съзливата му история.

Лети направи гримаса.

— Наистина е съзлива. Истински съзлива история. И аз съм убедена, че ти сам много добре съзнаваш какви ще са последствията. Ясно е, че ако закрием „Коупланд Мърин“, ще унищожим голяма част от икономиката на града.

— Бизнесът си е бизнес. И каква е тая глупава идея да обикаляме дока следобед?

— Виктор предложи да ни поразведе наоколо — това е всичко.

— Ти ще отидеш ли?

— Разбира се. А ти няма ли да дойдеш с мен?

— Предполагам, че ще е по-добре да дойда. Ако не го направя, Виктор би могъл да продължи да размеква сърцето ти.

Лети вирна брадичка.

— И аз бих го послушала!

— Слушай всичко, което си искаш. Не можеш обаче да спреш развоя на нещата, Лети. Твърде късно е. Не можеш да рискуваш „Торнкуист Гиър“, за да спасиш „Коупланд Мърин“, а точно това ще се случи, ако продължаваш да поддържаш изкуствено Коупланд над водата. Ще изложиш на голям риск „Торнкуист Гиър“. Убий собствената си компания и ще оставиш без работа три пъти повече хора, отколкото тук в Еко Коув. Това е алтернативата, шефе!

— Не ме наричай „шефе“! — изкрещя тя.

Джоел се стъписа от яростния ѝ изблик. Досега бе била толкова хладна и сдържана.

— Добре, добре. Спокойно, Лети.

— Ще изляза да се разходя по кея и да разгледам Еко Коув преди обиколката ни в „Коупланд Мърин“. Нуждая се от малко чист въздух.

Лети отиде до гардероба и извади чифт панталони. После се обърна и го изгледа свирепо.

— А сега ще ме извиниш, но бих искала да се преоблека.

На Джоел не му се искаше да я пуска сама в такова настроение.

— Ще дойда с теб. Мога да ти покажа забележителностите.

— Не, благодаря. Ще се оправя без теб. Не се тревожи, няма да се загубя.

Той потисна раздражението си. Нещо му подсказваше, че днес не се справяше добре с шефката си. Може би трябваше да ѝ даде време, за да размисли и се успокои.

— Добре. Както желаяш — отвърна ѝ се отпрати към стаята си.

— Джоел? — спря го гласът ѝ.

— Да?

— Даян каза, че е трябвало да я спасиш преди петнадесет години? От какво е било нужно да я спасяваш?

— Даян не се нуждаеше от спасение. Повярвай ми, тя беше принцесата на града тогава. Получаваше всичко, което си поискаше. Най-хубавите дрехи, нов кабриолет, достъп до частен колеж, всичко. Трябваше само да помоли татенцето си за нещо и на следващия ден то беше нейно.

— С изключение на теб. Виктор не би ѝ позволил да те притежава.

— Да, така беше.

— Джоел?

— Сега пък какво искаш?

— Вече е очевидно, че си се върнал в Еко Коув заради това, което се е случило преди петнадесет години. Явно не си успял да спасиш Даян тогава. Мислиш ли да го направиш сега?

Джоел поклати глава.

— Съвсем не си схванала нещата, шефке. Вече не съм в спасителния бизнес.

Половин час по-късно Лети стоеше в малкия парк близо до брега и се взираше във водната шир. Лекият бриз си играеше с косата ѝ.

За пръв път, откакто бе напуснала Индиана, се чувстваше толкова неспокойна и обезкуражена. Само преди няколко седмици, когато бе взела решение да напусне работата си и да се премести в Сиатъл, всичко ѝ бе изглеждало толкова ясно. Очакваха я „Торнкуист Гиър“ и съвършено нов живот. Бе се вкопчила в тази възможност с две ръце. Струваше ѝ се така лесно, така примамливо.

Едва сега бе осъзнала каква неразбория създаваше Джоел Блекстоун в новия ѝ начин на живот. Нищо не беше както трябва покрай него. Нищо не ставаше тъй, както би трябвало.

„С изключение на миналата нощ...“ — помисли си замечтано.

Някак странно ѝ бяха прозвучали думите му, че вече не бил в спасителния бизнес. Тази нощ той я бе спасил от тайния ѝ нарастващ страх, че никога не би могла да се наслади на пълноценно сексуално изживяване. Причината за този неин страх бе, че не беше срещнала досега подходящия партньор. И когато най-сетне го срещна, той се оказа маниакално обсебен от чувството за мъст и разруха.

Лети обаче си даваше сметка, че въпреки всичко, възможността да се влюби започваше да изглежда съвсем реална.

В два и половина следобед Виктор Коупланд поведе Лети и Джоел към кабинета си на горния етаж. От прозореца му се разкриваше панорама към дока, който току-що бяха разгледали.

Независимо от финансовите проблеми на фирмата, всички съоръжения работеха. Мъже с работни дрехи и каски на главите се

движеха сред яхтите и риболовните лодки, вдигнати на дока за ремонт или преоборудване.

Навсякъде се виждаха макари, вериги и лебедки. Шумът от мощните машини отекваше дори през стените на кабинета. Мирисът на лак и катран също проникваше в помещението.

Работният кабинет на Коупланд беше пълнен с планове и каталози. Старото стоманено бюро също бе отрупано с документи и папки.

— Разбираш ли какво ти казвам, Лети? „Коупланд Мърин“ се справя с работата. Репутацията ми е непоклатима като скала. Винаги е била такава. Тръгнахме надолу преди две години, когато икономиката изпадна в криза. Ще призная, че и надценен малко възможностите си заради някои нововъведения, които направих.

— Затънал си до гуша в дългове, Коупланд.

Джоел пхна ръце в задните си джобове и се усмихна студено.

— Лихвите върху заемите, които бе изтеглил от банката, те изяждаха жив. Още шест месеца и щеше да загубиш всичко. Очевидно е, че сегашното ти положение се дължи на лошото ръководство.

Виктор не му обърна внимание, както бе правил и по време на обиколката. Той отново заговори на Лети.

— Както ти казах, бях малко в преразход и когато „Торнкуист Гиър“ ми направи своето предложение, аз се хванах за него. Нямах представа, че ме подвеждат. Но нещата се развиват, както съм ги планирал. И ако ми дадеш само още малко време, ще изправа компанията на крака...

— Повече от това няма да получиш, Коупланд — прекъсна го Джоел. — Вече видяхме достатъчно. Нищо не се е променило тук през последните петнадесет години. Ти продължаваш да ръководиш фирмата си така, като че ли тя е някой треторазреден гараж. Не би могъл да я спасиш дори да ти дадем още сто години.

Лицето на Виктор Коупланд стана виолетово-червено. Той се завъртя рязко към него.

— Ти млъкни! Опитвам се да разговарям със собственика на „Торнкуист Гиър“. А е повече от сигурно, че този собственик не си ти, Блекстоун!

Джоел изглежда Лети продължително.

— Няма смисъл да се мотаем повече тук.

— Не, още една минута! — изрева Коупланд. — Имам правото да ѝ кажа как стоят нещата. Това е бизнес, по дяволите!

Лети се намръщи, усетила, че конфликтът между двамата мъже би могъл да отиде доста далеч.

— Извинете ме — намеси се решително, — но бих искала да видя и останалите офиси.

Виктор пак обърна голямата си глава към нея.

— Не разбирам за какво говориш...

Тя се усмихна.

— Ако нямаш нищо против, бих желала да се запозная с административната структура на „Коупланд Мърин“.

— Административна структура ли? Аз съм административната структура на „Коупланд Мърин“. Винаги съм бил. Тази компания е моя!

— Разбирам. Но би трябвало да имаш някакви помощни отдели, като счетоводство, каса, деловодство — такива неща — рече спокойно Лети.

— О, да. Естествено.

Виктор мина покрай Джоел, без да го погледне, и отвори вратата.

— Насам.

Лети излезе в коридора и се сблъска с Кейс Ескът.

— Извинете ме, госпожице Торнкуист...

Той я хвана за ръката, за да я задържи.

— Съжалявам много. Добре ли сте?

— Добре е — измърмори Джоел.

Кейс го изгледа безизразно и отново се обърна към Лети.

— Как мина обиколката?

— Беше много интересна — отвърна разсеяно тя.

Споменът за Даян, коленичила пред Джоел, я изпълни със съчувствие към Кейс. Чудеше се дали той знаеше, че жена му е посетила Джоел в мотела тази сутрин. Искрено се надяваше никога да не узнае. Кейс беше чувствителен човек и това неминуемо щеше да го нарани.

— Бърза ме — рече му нетърпеливо Виктор. — Ще говоря с теб по-късно.

Лети забеляза как очите на Ескът се присвиха леко от деспотичния тон на Коупланд, но гласът му бе съвсем равен, когато

заговори:

— Помислих си, че би искал да покажеш на госпожица Торнкуист някои от числата, които получих при дългосрочното планиране на „Коупланд Мърин“. — Той извади папката от подмишницата си. — Надявам се, че ще ѝ се сторят интересни.

Виктор грубо я блъсна от ръката му.

— Писна ми от проклетото ти дългосрочно планиране! Махай се от пътя ми, Ескът! Върви да си играеш с компютъра си. Казах, ще говоря с теб по-късно. Хайде, Лети.

Но Лети вече бе коленичила и помагаше на Кейс да събере документите от пода.

— Ето, вземи ги.

— Благодаря... — изправи се Кейс и кимна вдървено. — Довиждане, Лети.

Джоел наблюдаваше сцената мрачно, без да каже нищо.

Лети се усмихна студено на Виктор.

— Ще продължим ли обиколката?

— Разбира се, но скоро ще приключим, защото няма много за гледане.

В полунощ Лети се събуди с някакво странно чувство, че нещо не бе наред. Остана да лежи неподвижно в леглото си, заслушана в звука, който очевидно я бе събудил.

Издаваше го бравата на междинната врата. Джоел май се опитваше да влезе в стаята ѝ.

„Наистина е прекалено дързък — помисли си ядосано. — След начина, по който се държа днес, да не би да си въобразява, че ще му позволя да продължи оттам, където стигна миналата нощ!“

Отметна завивките, взе очилата си от нощното шкафче и стана, доволна, че предвидливо бе заключила.

Дръжката на бравата престана да се движи нагоре-надолу. Лети застана в средата на стаята, като се колебаеше дали да му обясни какво мисли за арогантността му или ще е по-добре да се престори, че не го е чула.

Преди да вземе решение, долови други звуци — отвори се и се затвори врата на гардероб и един стол изскърца, когато Джоел седна на

него. Настъпи кратка тишина и след това — отново изскърцване — явно беше станал. После Лети чу стъпките му и отварянето на външната врата.

Изведнъж осъзна каква бе работата.

Бързо прекоси стаята си, отключи и излезе боса в коридора.

Потрепери от нощния хлад и памучната ѝ нощница се усуква около краката ѝ. Зърна Джоел да тръгва към стъпалата. Беше с дънки и сиво яке. Сигурно бе я чул, че е излязла, но не погледна назад.

— Джоел? — извика му тихо.

Той най-после благоволи да спре и да ѝ хвърли поглед през рамо.

— Какво, по дяволите, искаш сега?!

Лицето му беше сурово и приличаше на войник, готов за битка.

— А ти къде отиваш?

— Излизам.

Лети се намръщи от тона му.

— Казах ти вече, че не искам да тичаш в центъра на Еко Коув посред нощ. Ще изглежда странно, Джоел.

— Не отивам да тичам, госпожице президент — отвърна ѝ ужасно вежливо Джоел.

Тя премига и оправи очилата на носа си.

— Къде отиваш тогава по това време?

— В един бар — „Котвата“.

Всяка дума на Джоел беше като парче лед.

— На една пряка оттук е. Преди петнадесет години мъжете се криеха там от мърморещите си жени и от непоносимите си шефове.

Лети се стегна.

— Наистина ли, Джоел?

— Да, наистина. Минах оттам днес и като че ли нищо не се е променило. Все същото мъжко убежище, а аз изглежда съм се сдобил и с двете наведнъж — мърмореща жена и непоносим шеф. Затова ще направя това, което поколения наред са правили в Еко Коув — ще отида до „Котвата“. Доволна ли си?

Лети се вторачи в него вцепенена.

— Ще висиш в някакъв долнопробен бар по това време на нощта?! Джоел, не можеш да го направиш!

— Имаш ли по-добро предложение?

Той изгледа предизвикателно не особено плътно прикритото ѝ от нощницата тяло.

Лети се вбеси.

— Джоел, няма да излизаш да пиеш! Абсолютно ти забранявам!

Усмивката му в отговор на думите ѝ би била достойна за всяка акула.

— Така ли?

Тя благоразумно се отказа от заповедния си тон.

— Джоел, моля те! Помисли за имиджа на компанията. Не би било добре изпълнителният директор на „Торнкуист Гиър“ да ходи в някакъв квартален бар, за да се налива.

— По дяволите имиджа на компанията!

Джоел направи заплашително крачка напред.

— По дяволите и президента на компанията!

Лети побърза да се прибере в стаята си и хлопна вратата. Сложи дори и райбера. После се облегна върху стената и затвори очи, докато слушаше заглъхващите му в далечината стъпки.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Първият човек, когото Джоел забеляза, влизайки в „Котвата“, бе Кейс Ескът. И това доказваше правотата на твърдението му, че мърморещите жени са глобален проблем сред всички социални слоеве. А „Котвата“ помагаше на всичките — и на низшите, и на висшите кръгове.

В по-голям град човек с положението на Ескът би намерил друго място, за да се отдаде на алкохола, но Еко Коув не предлагаше кой знае какъв избор. Той седеше в края на бара и се бе привел над чашата с уиски в съвсем традиционен стил. Беше със спортно яке, бял пуловер и панталон с маншети. Дрехите му се различаваха от тези на останалите клиенти на „Котвата“, които носеха груби работни ботуши, дънки и карирани ризи.

Джоел изпита съжаление към Ескът. Сигурно не беше лесно да си женен за принцесата на Еко Коув. А да се работи за Виктор Коупланд беше истинско изтезание.

Той си помисли с облекчение, че подобна съдба му се бе разминала преди петнадесет години. Тази мисъл не му минаваше през ума за пръв път.

Преди петнадесет години бе обсебен от някаква маниакална идея да спаси Даян от златната ѝ клетка. Тя самата го бе поощрявала да се опита да я измъкне от властния ѝ баща и да я отведе надалеч на белия си кон.

Убеден, че е влюбен, и че любовта му е взаимна, Джоел си бе въобразявал, че е истински рицар.

Сега можеше само да се надсмива на младежката си наивност.

Даян нито се бе нуждаела, нито бе искала да бъде спасена. Просто бе търсила вкуса на забранения плод, а Джоел Блекстоун определено бе бил в списъка на забранените от баща ѝ неща.

Нямаше настроение за разговори тази вечер. Огледа празните столчета пред барплота и си избра място колкото се може по-далеко от Кейс Ескът.

— Какво да бъде? — попита едрият оплешивяващ барман.

Джоел го погледна.

— Една бира, Стан. Каквато имаш, само да не е светла.

Барманът сбърчи учудено чело.

— Познавам ли те?

После бръчките изчезнаха от челото му.

— По дяволите, това си ти, Блекстоун! Чух, че си се върнал в града. Работиш за онази госпожица Торнкуист или нещо такова, нали?

Джоел стисна зъби.

— Да. Нещо такова.

— Вярно ли е, че „Торнкуист Гиър“ владее „Коупланд Мърин“?

— Вярно е.

Стан се облакът на плота и се приведе напред.

— Носят се слухове, че „Торнкуист Гиър“ ще закрива дока.

— Виждам, че мелницата за клюки все още добре работи в Еко Коув. Ще ми дадеш ли бира, Стан, или сам да си я взема?

Мъжът въздъхна, напълни една халба и я плъзна към Джоел.

— И така?

— И така какво?

— Верен ли е слухът?

— Верен е.

— Мили Боже! — отчаяно поклати глава Стан. — Това ще погуби града.

Джоел мрачно се взираше в бирата си.

— Сърдете се на Коупланд. Сам обърка финансовото си положение. „Торнкуист Гиър“ му помогна да остане на повърхността през последната година. Не може да очаква аз...

Той замълча и отпи голяма глътка.

— Не може да очаква ние да го спасяваме вечно.

Очите на Стан се присвиха.

— Никога не си обичал Коупланд особено, нали?

— Знаеш ли някого, който го обича?

— Той е кучи син. Повечето хора в неговото положение са такива, ако питаш мен. Но ще кажа едно нещо за него — Виктор осигуряваше работа за повечето хора в града през последните тридесет години.

— Не държеше всички на работа, Стан — отвърна тихо Джоел.
— Доколкото си спомням, някои бяха изхвърлени доста безцеремонно.

Стан се замисли.

— А ти какво очакваше, след като те залови с дъщеря си?

Джоел сви рамене.

— Предполагам, че е искал да ме пребие. Прогони ме от града.

— Отървал си се леко. Не те е пребил.

— Опитва се.

Джоел си припомни неприятната сцена в стария хамбар.

— Използва здрава тикова дъска, която носеше със себе си.

Стан взе една чаша и започна да я бърше.

— Не съм чувал такова нещо, но виждам, че си оцелял.

— Защото и преди петнадесет години беше толкова дебел и тромав като сега.

— Значи те уволни и те прогони от града. И ти не получи момичето.

Барманът хвърли един поглед към другия край на бара, където бе седнал Ескът.

— Ако питаш мен, извадил си късмет.

— И аз си мислех същото.

— Каж ми нещо. Това, че работиш в „Торнкуист Гиър“ и „Торнкуист“ е готова да закрие дока, не е просто съвпадение, нали?

Джоел се усмихна едва доловимо.

— Винаги си бил по-умен, отколкото изглеждаш. Не, не е съвпадение.

Стан се навъси.

— Ти ще убедиш тази госпожица Торнкуист да закрие компанията и да остави без препитание голяма част от хората в този град, защото не си получил момичето преди петнадесет години?

— Не. Не заради това.

— Тогава защо, по дяволите, го правиш?

— Бизнес. Заради добрия бизнес, Стан. Нищо лично.

— Има много добри хора, които ще изпаднат в затруднение, ако го направиш.

— Добри хора ли, Стан? Хубави хора като теб, може би? Мислиш, че давам пукнат цент какво ще стане с хора като теб?

Стан го изгледа враждебно.

— Виж, какво, Блекстоун. Нямам нищо общо с това, което се е случило между теб и Коупланд преди петнадесет години. А съвсем сигурно е, че вината не е моя, дето баща ти се напи и падна с колата си от онази скала.

— Не била твоя вината? Ти му сервираше питиетата. Знаеше много добре колко е пиан, нали?

— Беше пиан, по дяволите! Знам, че не вярваш, но старият наистина се бе наквасил. Не е мое задължение да преча на хората да пият.

Стан се бе обидил. Беше готов да добави още нещо в своя защита, но точно в този момент видя мъжа, застанал зад Джоел. Той кимна рязко и се отправи към другия край на барплота.

Джоел погледна през рамо и забеляза Кейс Ескът.

— Добър вечер, Ескът. Да те черпя едно пиене?

— Дебелокож, кучи син — рече с тих и напрегнат глас Кейс, докато се настаняваше тромаво на стол. Ръката му бе свита в юмрук, а дъхът му миришеше на алкохол. — Кой, по дяволите, си мислиш, че си?

Джоел вдигна чашата си с бира.

— Да приема ли, че това не е посещение на вежливост?

Кейс го изгледа злоещо.

— Зная какво е станало днес, негоднико. Проклет да си, зная всичко!

— Така ли? И какво се е случило?

— Даян е дошла в стаята ти в мотела. Знам, че е била с теб!

Джоел остави внимателно бирата си върху бара.

— Не се впрягай, Ескът. Не е това, което си мислиш — каза му безизразно.

— Нима двамата сте си въобразили, че няма да разбера? Това е малко градче, ако случайно си забравил.

— Не съм забравил.

Кейс се разгорещи.

— Тя си мисли, че си се върнал, за да я отведеш! Мисли си, че ще я спасиш!

— Даян знае, че това не е вярно. Слушай, Ескът. Жена ти не ме интересува. Не съм се върнал заради нея и нямам намерение да я отвеждам със себе си. Схвана ли?

— Тя не смята така. Аз също. Тук си заради онова, което се е случило преди петнадесет години. Признай си!

— Да, тук съм заради нещо, което се случи преди петнадесет години. Но то няма нищо общо с Даян.

— Искал си да се ожениш за нея, нали?

— Промених решението си.

Кейс се подпря о ръба на плота.

— Искаш да кажеш, че тя е променила решението си. Осъзнала се е и не е пожелала да избяга с теб. И защо да го прави? Ти си бил просто някакъв боклук, който не е влизал в сметките ѝ. Забавно ѝ е било може би да се повърти около теб известно време, но защо би искала да се омъжва?

— Правилен въпрос. Защо би искала да се омъжи за мен? Нямах какво да ѝ предложа. Даде ми ясно да го разбере.

— Но сега ѝ се струваш различен.

Гласът на Кейс ставаше все по-висок.

— Върнал си се тук като всесилен изпълнителен директор на могъща компания и тя си въобразява, че си нейният рицар с бляскавите доспехи. Този, който ще я отведе от всичко това.

Той размаха ръка, блъсна чашата си с уиски и тя се счупи с трясък на пода. В „Котвата“ настъпи внезапна тишина и всички извърнаха глави към тях.

— Успокой се, Кейс. Седни. Ще ти поръчам друго уиски.

— Няма да ми поръчваш нищо!

Кейс се олюля леко, но се задържа на крака.

— Знам какъв си, Блекстоун. Същият долнопробен тип, какъвто Коупланд казва, че си бил преди петнадесет години. Може би разполагаш с малко повече пари, които пилееш сега, но всички знаем откъде са, нали?

— Млъкни, Ескът — посъветва го Джоел все така спокойно.

— Имаш пари и голяма титла, защото чукаш собственичката на „Торнкуист Гиър“. Не е ли така? Как се чувстваш да се издигнеш до върха чрез леглото? Как се чувстваш да бъдеш собственият жребец на госпожица Летисия Торнкуист? На разположение двадесет и четири часа в денонощието?

Джоел рязко стана и се нацели с юмрук в брадичката му. Въпреки че беше пьян, Кейс успя да отклони удара му покрай лицето

си и сам яростно замахна. Джоел се плъзна под ръката му и му нанесе силен удар в корема. Кейс се преви от болка, но се задържа на крака.

— Кучи син такъв! Ще те науча как се мърсува с чужди жени! Не можеш да имаш Даян!

Изведнъж той се стрелна напред.

Изскърцаха столове и около тях се образува жив кръг от хора, но никой дори не направи опит да се намеси. Всички бяха съпричастни към боя.

Джоел знаеше защо. Борбата се водеше между избрания от Коупланд зет и мъжа, върнал се в Еко Коув, за да унищожи компанията му.

Кейс отново замахна и нанесе учудващо точен удар в лицето на Джоел. Докато се олюляваше назад, на Джоел му се привидяха звезди. Оказа се, че Ескът съвсем не бе толкова безопасен, колкото изглеждаше. Той явно реши да се възползва от преимуществото си и се приближи за нов удар. Джоел го парира.

— Това няма да реши нищо — процеди той. — Научих го много отдавна.

— Ако си научил въобще нещо, нямаше да се върнеш тук, негодник такъв!

Кейс се завъртя и го ритна с левия си крак в бедрото. Джоел загуби равновесие и падна на хълбок. Мина му през ума, че в момента изглеждаше като пълен глупак в очите на редовната клиентела на „Котвата“.

„Дотук със здравия разум“ — рече си.

В далечината се разнесе вой на сирена.

Кейс се опита да го ритне пак — този път в ребрата. Джоел успя да го улови за глезена и силно го дръпна. Ескът се строполи тежко. Джоел се претърколи отгоре му и го прикова към пода.

Фаровете на полицейската кола проблеснаха през прозореца. Миг по-късно вратата се отвори с трясък.

— Никой да не мърда! — изрева някакво младо ченге. — Вие двамата на пода! Не мърдайте.

— По дяволите — измърмори мрачно Джоел.

Неочаквано му хрумна, че Лети не би останала доволна от развоя на събитията.

Лети се убеди, че няма да заспи, преди Джоел да се прибере. Отказа се да прави безсмислени усилия и стана от леглото, за да включи телевизора.

След петнадесет минути го изключи с досада.

Отиде до прозореца и се загледа в тъмнината. Еко Коув бе потънал в дълбока тишина.

Безпокойството, което я бе обзело след изчезването на Джоел, непрекъснато нарастваше. А по едно време се хвана, че е започнала да ходи нервно из стаята.

Той беше в някакъв долнопробен бар и се наливаше с бира. Бе я нарекъл мърмореща жена и непоносим шеф. И всичко това беше, защото се бе изпречила на пътя на добре обмисленото му отмъщение.

Само един Господ знаеше в какви неприятности би могъл да се забърка тази вечер. Беше достатъчно напрегнат, за да извърши нещо глупаво.

В далечината виеше полицейска сирена. Рядко се чуваха подобни звуци в малко градче като Еко Коув.

Лети започна замислено да гризе долната си устна. Реши, че ще е най-добре да го измъкне от „Котвата“ и да го върне в мотела, преди да е подронил имиджа на компанията.

„Кого, по дяволите, се опитваш да заблудиш? — питаше се кисело, докато бързо нахлузваше чифт панталони и пуловер. — Съвсем не отиваш да го измъкнеш от бара заради имиджа на «Торнкуист Гиър», а искаш да го предпазиш от неприятности. Тревожиш се лично за него!“

Преметна чантата си през рамо и излезе. Джоел ѝ бе споменал, че „Котвата“ била през една пресечка. Спусна се по стъпалата на притихналият мотел и тръгна енергично по тротоара.

Леката мъгла правеше мрака още по-зловещ. Тя стисна чантата си и почти се затича. Разбира се, не се намираше в покрайнините на Сиатъл, но все пак мисълта, че е сама след полунощ на улицата в непознат град, подсили нервността ѝ.

След малко забеляза неоновата котва и се поуспокои. Започна да си преповтаря на ум какво точно щеше да каже на Джоел. Искрено се надяваше, че той не е толкова пиян, и че ще прояви разум.

Когато се приближи до заведението, видя полицейската кола и я обзе я паника. Със свито сърце хукна към вратата на бара. Тя се отвори рязко, когато беше само на метър от нея.

Джоел излезе пръв. Ръцете му бяха зад гърба и Лети с ужас осъзна, че е с белезници. Плътно зад него вървеше мъж с полицейска униформа. Полицаят го държеше здраво за лакътя и го водеше към патрулната кола.

Лети беше шокирана.

— Джоел! — изтръгна се от гърлото ѝ.

Джоел я погледна ядно. Погледите им се срещнаха и той вдигна очи към небето.

— Някак си предчувствах, че ще се появиш точно навреме, шефе!

Тя застана пред полица в бойка поза.

— Един момент, ако обичате — спря го. — Искам да знам какво става тук! Този мъж ми принадлежи.

И Джоел, и служителят на реда я гледаха като гръмнати.

— Какво означава това, мис? — попита внимателно полицаят.

— Чухте ме добре. Той работи за мен. Аз съм негов работодател.

Полицаят кимна вежливо.

— Сега схванах. Е, вие можете да го притежавате, но аз го отвеждам в участъка за нарушаване на обществения ред. Ако искате да го освободите под гаранция, заповядайте и си го получите. Полицията е на две преки оттук и после завивате вдясно, улица „Холт“.

— Да платя гаранция?! Никога досега не съм освобождавала човек от ареста под гаранция.

— Не се чувствай задължена да нарушаваш безупречното си досие заради мен — изръмжа Джоел, докато полицаят го набутваше на задната седалка в колата. — Връщай се в мотела.

Лети не му обърна внимание.

— Полицай, моля ви! Аз съм съвсем невежа в тези неща. Каква е процедурата тук? Не трябва ли някой да подаде жалба или нещо подобно?

— Да. Стан. Той ни извика.

— Кой е Стан?

— Собственикът на „Котвата“.

Полицаят затвори с трясък вратата и заключи Джоел вътре. После заобиколи колата.

Лети почука на задното прозорче.

— Джоел! Джоел! Идвам веднага да те измъкна от затвора. Не казвай и не върши нищо глупаво. Чуваш ли ме?

Джоел не си направи труда да ѝ отговори. Облегна се назад и се загледа в мрежата, която го отделяше от предната част на купето.

Лети си помисли, че вероятно е ужасно смутен.

— И така му се пада — измърмори под носа си, когато колата потегли. Щеше да му каже някои неща, след като го измъкнеше от участъка. Но това можеше да почака. Първо трябваше да свърши нещо друго.

Обърна се и забеляза мъжете, излезли от „Котвата“, за да наблюдават отвеждането на Джоел. Те говореха помежду си и се смееха.

Лети сложи ръце на хълбоците си.

— Радвам се, че намирате това за забавно — извика им високо. — Защото аз не съм на същото мнение.

Мъжете моментално замълчаха и се втренчиха любопитно в нея.

— Коя е тази? — попита някой отзад.

— Чух я да казва, че притежавала Блекстоун.

Тази реплика бе посрещната с бурен смях.

Тя се отправи към входа на бара, принуждавайки ги да ѝ направят път.

— Кой от вас е Стан?

— Вътре е. Големият мъж с бялата престилка. Не можеш да го сбъркаш — услужливо ѝ обясни един от тях.

— Благодаря — отвърна студено Лети.

Отвори вратата и влезе в слабо осветения бар. Първият човек, когото видя, беше Кейс Ескът. Седеше сам на една маса и притискаше мокра кърпа към лицето си.

Един едър мъж с бяла престилка пък попиваше разлетите напитки в другия край на бара. Тя не му обърна особено внимание и се насочи към Кейс.

Стомахът ѝ се сви, когато огледа местопроизшествието. Веднага разбра какво се бе случило — Джоел и Кейс бяха се били. А те можеха да се сбият само поради една причина.

Бавно седна до Ескът.

— Кейс? Добре ли си?

Той изстена.

— А на теб как ти се струва?

Лети опита отново да поведе разговор.

— Доколкото разбирам, двамата с Джоел сте имали недоразумение?

— Негодникът е бил с жена ми в стаята си тази сутрин. Мисли, че може да се върне след всичките тези години и да продължи оттам, докъдето е стигнал. Кучи син! Трябваше да го убия.

Лети се опита да се успокои. Кейс очевидно бе пиан, но не приличаше на човек, за когото пианските скандали са нещо обичайно.

— Кейс, да не би случайно да намекваш, че съпругата ти ни потърси двамата с Джоел тази сутрин, за да обсъдим положението на „Коупланд Мърин“?

Той премигна, очевидно затруднен да смели думите й.

— Тя е била в стаята му, с него...

— Да, разбира се. Аз също — рече безизразно Лети. — С Джоел сме настанени в съседни стаи с врата помежду им. Тримата имахме кратка делова среща. Съпругата ти съвсем естествено е загрижена от факта, че не е изключено да бъдем принудени да ликвидираме компанията. Уверихме я, че ще направим всичко възможно, за да намерим някаква алтернатива, но откровено казано, положението съвсем не е розово.

Кейс се вторачи в нея с мътен поглед.

— За какво говориш? Тя е отишла да го види.

— За „Коупланд Мърин“. Да, зная. Както ти споменах, бях там.

Лети стискаше палци. Не би могло да се каже, че лъже заради самата лъжа. Просто изглаждаше положението — тактика, която президентите на фирми и претоварените с работа библиотекари използваха в практиката си.

— Какъв е проблемът тук?

Кейс най-последно бе проумял същественния момент.

— Била си там?

— Да. Обясних ти, че сте ни с Джоел са свързани.

— Знаех си — измърмори той. — Кучият му син спи с шефката си.

Лети усети, че бузите ѝ почервеняват. Добре че осветлението беше мижаво.

— Мога да те уверя, че нямам намерение да делея изпълнителния си директор с никого. Заради каквото и да било. Изразих ли се ясно, господин Ескът? Кейс?

— Той не е бил в леглото с Даян?

— Категорично, не — заяви тя и се изправи. — Как смяташ да се прибереш вкъщи, Кейс?

— Колата ми е отвън.

— Не си в състояние да шофираш. Ще ти извикам такси.

— В Еко Коув няма таксита.

— Тогава ще позвъня на съпругата ти.

Кейс сякаш поотрезня.

— Не! За Бога! Не го прави!

— Не виждам защо Даян трябва да пропусне това забавление — отговори троснато Лети. — Кой е телефонният ти номер?

Очевидно твърде изтощен, за да спори повече, Кейс се облегна назад в стола си.

— Пет-пет-пет седем-две-три-едно.

Лети отиде до бара и се обърна към едрия мъж с престилката.

— Стан, къде е телефонът?

Той я погледна стреснато.

— В края на бара. Защо?

— Не се ли сецаш? Искам да го използвам.

Лети намери апарата и бързо набра номера.

— Ало? — дочу мрачния глас на Даян след втория сигнал. — Кой е? Ти ли си Кейс? Къде си...

— Обажда се Лети Торнкуист — прекъсна я рязко. — Съпругът ти е вдигнал скандал в „Котвата“. Нанесъл е тежък побой над изпълнителния ми директор и аз съм изключително афектирана от поведението му.

— Джоел е наранен?

— Да. Бил е нападнат съвсем неоснователно. И аз сериозно обмислям възможността за съдебен иск. Не бих позволила служителите ми да бъдат пребивани от ревниви съпрузи и няма да понасям да ги арестуват без никаква вина.

— За какво говориш? — прошепна Даян разтреперана.

— Твоят съпруг се е опитал да защити честта ти тази вечер, госпожо Ескът. Благодарение на усилията му да направи това, сега не е в състояние да шофира. Предлагам ти да дойдеш и да си го прибереш веднага.

— Боже! Това е лудост!

— И аз съм на същото мнение. Ако не пристигнеш през следващите петнадесет минути, госпожо Ескът, ще отведе съпруга ти със себе си в мотела. Може да прекара нощта в стаята на Джоел.

Лети тракна слушалката и отново се върна при Стан, който се взираше в нея с нарастващо смайване.

— Какво точно става тук? Вие ли сте тази Торнкуист, за която чуваме?

— Не съм тази Торнкуист, Стан. Аз съм госпожица Торнкуист и съм президент на „Торнкуист Гиър“. А мъжът, който току-що бе отведен в участъка неоснователно, е мой изпълнителен директор. Никак не съм щастлива от този факт!

Изречението на бармана стана доста глуповато.

— Аз също не съм щастлив, макар и поради друга причина. Сама можете да се убедите, че той преобърна бара ми наопаки. Няма да му навреди да прекара нощта в затвора.

— „Торнкуист Гиър“ ще плати щетите, които си понесъл, Стан. Двамата с теб обаче трябва да обсъдим нещо.

— Така ли? И какво е то?

— Разбрах, че възнамеряваш да подадеш оплакване срещу господин Блекстоун.

— Вярно е.

— Може би ще промениш решението си, като вземеш някои неща под внимание, Стан.

Лети се настани на един от столовете пред плота и си сложи чантата на коленете.

— Предполагам, че си чул слуховете за „Торнкуист Гиър“ и „Коупланд Мърин“.

— Да, чух ги.

Тя се усмихна сладко.

— Тогава без съмнение съзнаваш, че цялото градче се намира в доста деликатно положение.

— Деликатно ли? Господи, госпожице! Думата е съвсем друга.

— Благодаря за коригирането. Искрах да кажа, че положението е нестабилно. Скоро ще се вземат съдбоносни решения, които ще засегнат бъдещето на целия град. Държа да разбереш, Стан, че като президент на „Торнкуист Гиър“ аз ще бъда тази, която ще взема решенията.

Стан престана да попива разлятата бира и я изгледа предпазливо.

— Какво се опитвате да ми намекнете?

— Съвсем е просто. Положението е толкова колебливо, че и най-малката случайност би наклонила везните за мен. В този момент например, те бързо клонят към затварянето на „Коупланд Мърин“ утре сутринта в осем часа. Ясна ли съм, Стан?

— Вие ме заплашвате, нали? — възмути се барманът.

— Как мислиш ще се почувства Коупланд, когато открие, че не му е останало време за преговори — и то заради теб, Стан?

— По дяволите! Това си е чисто изнудване. Ти си една малка, нахална мръсница!

— Благодаря, много си мил.

Стан придърпа телефона към себе си.

— Ще се обадя на полицаия Ечлер още сега, че няма да подавам никаква жалба.

— Изключително мъдро решение, Стан. Бъди сигурен, че няма да затворя компанията утре в осем сутринта. Няма и да спомена пред Виктор Коупланд колко съм се ядосала, че си изпратил изпълнителния ми директор в ареста посред нощ. Било, каквото било, Стан. Все пак, не обещавам нищо повече.

— Да — измънка барманът, — да... — и набра номера на полицейския участък с треперещи пръсти.

Лети излезе от бара след няколко минути. Един бледожълт мерцедес тъкмо спираше отпред. Даян Ескът слезе от колата и се нахвърли върху нея.

— Какво искаш?! С Блекстоун не ни ли причинихте вече достатъчно неприятности? Защо просто не приключите нещата и да закриете компанията на баща ми? Ще я ликвидирате, нали? Свършвайте с нея, преди да се е стигнало до по-голямо насилие!

— Няма да има повече насилие — заяви уверено Лети.

— Говориш така, защото нямаш представа колко лошо може да стане. Направете това, за което сте дошли, и си вървете. Колкото по-

скоро, толкова по-добре!

Даян я заобиколи и влезе в бара.

След малко вратата се отвори отново и тя се появи в компанията на Кейс. Двамата се качиха в мерцедеса, без да си кажат нито дума.

Лети бързо извървя трите преки до полицейския участък в Еко Коув. Когато стигна там, Джоел вече поемаше от ръцете на Ечлер портфейла и другите си лични вещи.

— О, госпожицата президент.

Той пхна портфейла в задния си джоб и тръгна към нея. Изражението му бе неразгадаемо.

— Чух, че демонстрираш силата си из града. Как се чувстваш?

Лети огледа потъмнялата рана под дясното му око.

— Ти просто загуби тази вечер.

— И кой го казва?

— Аз го казвам. Бил си се с Кейс заради жена му. Това те причислява към лошата страна, затова ти казвам, че губиш. Готов ли си да тръгваме?

Джоел тихичко подсвирна с уста.

— Наистина ти писна, нали?

— Да, Джоел.

Лети излезе навън и той я последва бързо надолу по стъпалата.

— И защо дойде да ме спасиш, Лети?

— Просто предпазвам имиджа на компанията.

— Би трябвало да се досетя, че ще кажеш нещо подобно. Предполагам, че за теб няма да има значение, ако те информирам, че Ескът започна пръв?

— Абсолютно никакво. Нещастният човек е подложен на голям стрес. Знае, че Даян е била в стаята ти в мотела тази сутрин.

— Вината не е моя. Не съм я канил, както ти е известно.

Чашата преля. Лети се спря внезапно и се завъртя към него.

— Ти си отново тук заради нея! Мислиш ли, че горкият Кейс не го разбира? Как би се чувствал ти, ако си на неговото място?

— По дяволите, за последен път ти казвам, че не съм тук заради Даян! — изръмжа Джоел.

— Тогава защо си тук? Защо си създаваш толкова много неприятности? Защо искаш да унищожиш „Коупланд Мърин“ и този град?

— Защото това са компанията на Виктор Коупланд и градът на Виктор Коупланд!

— И все пак защо точно?

Очите на Джоел горяха яростно.

— Искаш да знаеш защо? Ще ти кажа. Защото този кучи син уби баща ми!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Първата мисъл на Джоел, когато се събуди на другата сутрин, бе, че около полунощ се бе направил на пълен глупак пред Лети.

Втората му мисъл беше, че когато всичко бе свършило, Лети не го беше притиснала към стената, както бе очаквал. Беше запазила забележително самообладание и не бе настояла за повече обяснения.

След като бе изрекъл ужасяващото обвинение, че Коупланд е убил баща му, тя просто го бе прегърнала и след това бяха тръгнали към мотела.

— Можеш да ми разкажеш сутринта — бе казала тихо, влизайки в стаята си. — И двамата не сме в състояние да разговаряме разумно по това време на нощта.

„Може би е стигнала до заключението, че съм психопат или параноик. Би било трудно за президента на която и да била компания да има за изпълнителен директор невротик...“

Джоел се подпря на възглавниците и се загледа през прозореца в поройния дъжд навън. Едно нещо му бе съвсем ясно тази сутрин. Дължеше обяснение на Лети. Изведнъж осъзна, че изпитва голямо желание да й разкаже всичко. Искаше му се да й говори за миналото. Искаше Лети да го разбере.

Беше странно да търси съчувствието й. Рядко си бе правил труда да обяснява нещо лично на когото и да било през по-голямата част от живота си.

Но Лети бе нещо различно.

Досега не бе срещал друга като нея.

Поклати глава, припомняйки си събитията от изминалата нощ. Малката Лети Торнкуист, уважавана служителка от колежа във Велакот, професионална библиотекарка й бивша годеница на някакъв скапан професор, бе надвила силите на закона и реда в Еко Коув, щата Вашингтон, съвсем сама.

Преведено на разбираем език, това означаваше, че Лети се бе опълчила срещу силата на Коупланд и бе победила. Бе измъкнала

изпълнителния си директор от ареста. Жалбата срещу него беше оттеглена.

„Превръща се в отличен шеф — усмихна се бледо Джоел. — Сигурно съм се справил добре със задълженията си на неин учител и наставник.“

Самоувереността му се стопи, когато седна в леглото и опипа подутините си. Ескът приличаше на мухльо, но бе успял да му нанесе няколко доста силни юмручни удара.

Джоел отметна завивките и огледа мрачно стаята. Градчето започваше да му действа тягостно. Беше време да се махне от Еко Коув. С Лети възнамеряваха да си тръгнат днес. Но първо трябваше да ѝ обясни всичко. Тя имаше право да знае.

Половин час по-късно Лети влезе в кафенето на мотела. Джоел я проследи с очи, докато се приближаваше към масата му. Тя като че ли не забеляза тихите коментари и многозначителните погледи, отправени към нея.

Тази сутрин Лети беше енергична и измачкана, както само тя можеше да изглежда в морскосиния си делови костюм. Малките кръгли очила стояха здраво на носа ѝ, а буйната ѝ гъста коса бе прибрана зад ушите. Видът ѝ беше войнствен.

Джоел изпитваше особено приятното усещане, че я притежава. Започваше да свиква с това чувство. Не бе сигурен, кога точно бе започнал да я възприема като свое момиче, но това чувство бе заседнало някъде дълбоко в подкорията на мозъка му.

А може би усещането за собственост не беше само негов приоритет. Припомни си думите ѝ, когато го отвеждаха в полицията: „Този мъж ми принадлежи!“

— Радвам се, че поне един от нас има за какво да се усмихва тази сутрин.

Лети седна срещу него и го изгледа сърдито.

— Какво е толкова забавно? Мислех си, че би трябвало да се чувстваш ужасно. Поне така изглеждаш.

— Извинявай, шефе. Нямах намерение да те ядосвам. След тази нощ всички вече знаем колко си страшна, когато се разгневиш.

— Няма нищо смешно, Джоел. Никога не съм била така вбесена и оскърбена като снощи, докато наблюдавах онзи полицай да те откарва с патрулната кола.

— Дори когато си заварила Диксън с Глория?

По бузите ѝ избиха румени петна.

— Ако имаш капчица здрав разум, ще престанеш с подобни глупави шегички.

— Правилно, шефе.

— Не се осмелявай да бъдеш саркастичен с мен. Точно днес нямам никакво настроение за това.

Джоел вдигна миролюбиво длан.

— Добре, добре. Никакъв сарказъм.

Лети се облегна назад.

— Това, което се случи нощес, не може да се извини по никакъв начин. Ти си изпълнителен директор на голяма компания. Как можа да се сбиеш в бара?

— Ще помогне ли, ако ти повторя за кой ли път вече, че Ескът започна пръв?

— Не, няма! Джоел, няма да търпя подобно поведение в бъдеще. Съвършено ясна ли съм?

— Да.

— Беше детинско.

— Да.

— Непрофесионално.

— Да. Знаеш ли нещо, шефе? Идеята ти да мъмриш подчинения си пред публика не е добра.

Джоел кимна към хората на съседните маси, които пиеха сутрешното си кафе с наострени уши. Разговорите в заведението бяха почти замрели. Всички се напрягаха да чуят думите на Лети.

— Приеми го просто като малък съвет от твоя наставник — добави той.

Лети присви устни, но все пак сниши глас.

— Мисля, че ми дължиш обяснение за поведението си напоследък. Искам да зная какво имаше предвид, когато спомена за смъртта на баща си нощес.

Джоел остави чашата си с кафе на масата и стана.

— Хайде. Не можем да говорим тук.

Хвана я за ръката и я повлече навън.

— Джоел, почакай! Не съм закусила.

— Ще вземем нещо за хапване от закусвалнята. После ще се поразходим. В този град човек никога не може се усамоти.

Дъждът продължаваше да се излива като из ведро от свъсеното небе.

Джоел намали скоростта и спря до малка дървена къща в покрайнините на града. Беше изненадан, че е обитаема. Отпред бе паркиран пикап, на малката морава имаше баскетболен кош, а под прозореца растяха цветя.

— Защо спираме? — попита Лети.

— Тук израснах.

Лети огледа къщата.

— Това е бил твоят дом?

— Двамата с татко живеехме тук, след като мама почина. Не можех да си позволя самостоятелно жилище. Трябваше дълго да изплащаме болничните сметки на мама. „Коупланд Мърин“ не беше много щедра за медицински осигуровки на работниците по онова време.

— От какво почина майка ти, Джоел?

— Рак на гърдата. Бях на осемнадесет.

Лети притвори за миг очи.

— Колко ужасно...

— Смъртта ѝ промени всичко. Тази къща не е кой знае какво, но когато мама беше жива, бе някак различна. Беше хубаво да се живее тук.

— Майка ти я е превърнала в истински дом.

— Да. Татко също бе различен по онова време. Смееше се много. Вършехме всичко заедно. Говореше за бъдещето. Винаги кроеше планове. — Джоел направи малка пауза и продължи: — Никога повече не спомена нищо за бъдещето, след като мама умря.

— О, Джоел, страшно е!

Той сви рамене.

— Двамата с татко икономисвахме от заплатите си три години и успяхме да изплатим дълговете си към болницата. Възнамерявах да се

преместя отгук през лятото, когато татко бе убит. Най-последно бях свободен и готов да тръгна по света. Бях се устремил към блестящите светлини на големия град.

— С Даян? — обади се тихо Лети.

Джоел се усмихна криво.

— Да, мислех си, че Даян ще тръгне с мен. Би трябвало да я познавам по-добре. — Той включи на скорост и отново потегли. — Нямаше начин да не се подчини на баща си. Пък и не би обърнала гръб на всичко, което имаше тук. Не и заради някакъв прост работник.

— Изминал си дълъг и труден път, нали? — попита го сухо Лети. — Ако това ще ти бъде някаква утеха, Даян очевидно съжалява за решението си преди петнадесет години.

— Не ме е грижа дали съжалява или не. Просто съм благодарен за избора ѝ.

— Сигурен ли си в това, Джоел?

— Абсолютно. Ще ти го кажа само още веднъж Лети. И за последен път: не изпитвам нищо към Даян Коупланд-Ескът. Разбра ли?

— Щом твърдиш така...

Джоел се намръщи — очевидно, тя не бе убедена съвсем в искреността му. Продължи да шофира мълчаливо няколко минути, като се опитваше да събере мислите си и да реши откъде да започне.

Уж караше без определена посока, но изведнъж осъзна, че е завил по пътя към стария сив хамбар. И отново махна крака си от педала на газта.

— Защо спираме този път? — попита пак Лети.

— Не знам... Обичах да идвам тук понякога.

Джоел отби джипа встрани от пътя, изключи двигателя и се подпря на волана. Не откъсваше очи от разнебитения хамбар, целият подгизнал от дъждовната вода.

— Тук можех да оставам сам. Никой друг не си правеше труда да идва толкова далеч. Нямаше причина. Мястото е запустяло от години. Изненадам се, че хамбарът все още не е рухнал.

— Идвал си, когато си изпитвал необходимост да останеш съвсем сам?

— Да.

Лети се усмихна нежно.

— И аз си имах едно местенце. Не беше голям стар хамбар като този, а една малка лехичка в градината на мама. Сигурна съм, че мама и татко знаеха къде съм, когато изчезвах, но никога не ме притесняваха там.

— Може би двамата с теб имаме нещо общо — подхвърли Джоел.

— Може би.

Тя разкопча предпазния си колан.

— Хайде да видим какво е станало с твоя хамбар през последните години.

Спомените връхлетяха като хала Джоел. Письците на Даян... Вбесената физиономия на Коупланд... Дългата и тежка тикова дъска, която летеше с такава сила, че би могла да счупи черепа му...

— Лети, почакай!

Той протегна ръка, за да я задържи, но беше твърде късно. Лети вече бе слязла от джипа и разтваряше чадъра си.

Джоел неохотно я последва. Тя бързо заобиколи колата, за да го прикрие с чадъра от дъжда.

— Нямах ли шапка, Джоел?

— Добре съм.

Тръгнаха към разнебитената постройка. Мястото не изглеждаше кой знае колко по-различно, отколкото преди петнадесет години — същият двор, обрасъл с плевели, същите счупени прозорци, същата увиснала врата.

Когато влезе в неприветливото помещение, Джоел спря и се огледа. Хамбарът все още бе пълен с ръждясали части от машини и празни корита за хранене на добитък.

Обзет от мрачно любопитство, Джоел тръгна към конюшната вдясно. Металните панти протяжно изскърцаха, когато отвори вратата. Същият звук, като преди петнадесет години — звукът, който вероятно бе спасил живота му. Бе го предупредил секунда по-рано, за да успее да се претърколи и да смекчи удара на тиковата дъска, която Коупланд размахваше.

— Някой е забравил тук стари завивки — обади се Лети зад гърба му.

Джоел погледна одеялата, върху които бе лежал с Даян през онази нощ. „Нищо не се е променило. Дори проклетите одеяла са все

още тук!“ Обзе го безпокойство. „Не трябваше да се връщам тук днес. Не с и Лети!“

— Видяхме достатъчно! — Сграбчи китката ѝ и понечи да я поведе обратно към джипа.

— Почакай, Джоел. Искам да огледам още малко.

— Аз пък не искам!

Лети го погледна с разширени от изненада очи.

— Джоел? Какво има?

— Нищо, по дяволите!

Той се опита да потисне надигащите се у него чувства. Едва ли можеше да ѝ обясни, че точно тук бе довел Даян през нощта, когато Виктор Коупланд ги бе открил. Нито пък му се говореше как странно се свиваше стомахът му при този спомен. „Не трябваше да се връщам тук!“ — помисли си пак.

Лети го наблюдаваше съчувствено.

— Може би е време да ми обясниш какво имаше предвид, като каза, че Коупланд е убил баща ти.

— Да, може би е време — промърмори Джоел. — Вероятно ще ме вземеш за смахнат. Нямам доказателства. Никакви свидетели. Нищо, освен собствения си инстинкт.

Тя сложи ласкаво ръка върху рамото му.

— Разкажи ми всичко. От самото начало.

— Знаеш повечето неща. Срецах се тайно с Даян Коупланд. Баща ѝ не знаеше за връзката ни. Тя все отлагаше да му каже. И двамата разбирахме, че няма да му допадне идеята, дъщеря му да се омъжи за мен. Аз обаче ставах нетърпелив. Предупредих я, че ако не му каже тя, ще го направя сам. Даян наистина се разтревожи.

Лети се намръщи.

— Разтревожи ли?

— Започна да плаче. Накара ме да обещаая, че няма да съобщавам нищо на Коупланд, преди да се е върнала в колежа през есента. Нямах представа какво щяхме да постигнем с това забавяне. Тактиката ѝ бе необяснима, поне що се отнасяше до мен. В края на краищата, аз се опитвах да я спася от ноктите му. Все ми се оплакваше колко бил тираничен.

— Струва ми се, че тя просто се е страхувала да му признае, и е печелела време.

Джоел сви рамене.

— Може би. По-вероятно е просто да не е искала да се омъжи за мен. Харесваше й тръпката да се среща с момче, за което бе убедена, че баща ѝ няма да го хареса. Накрая късметът ни изневери. Коупланд ни хвана заедно.

— Той и на мен ми каза същото. Бил бесен.

— Да. Когато Виктор Коупланд се разгневи, той като че ли полудява. Буен човек е. — Джоел реши, че няма смисъл да обяснява подробностите. — Изгони ме от работа, разбира се. Каза ми да се махам и от града.

— А ти съгласи ли се?

Той въздъхна.

— Нямах нищо против да замина някъде. Помолих Даян да тръгне с мен, но тя изпадна в истерия. Не можела! Нейните планове били съвсем други.

— Уплашила се е. Обзела я е паника от избора, който не е била подготвена да направи. Била е много млада тогава.

— Не се заблуждавай. Съвсем точно знаеше какво върши.

Той усети, че челюстите му се стегнаха. Опита се да поотпусне мускулите на врата и раменете си.

— Накратко, аз се прибрах вкъщи и си легнах. Беше два часа през нощта, затова не събудих татко, за да му разкажа какво се е случило. Реших чак сутринта да му съобщя лошите новини.

— И какво се случи после?

— Татко излезе за работа рано — преди аз да се събудя. През деня събрах багажа си. Когато се прибра вкъщи вечерта, той бе много сърдит. Никога не съм го виждал такъв. Каза, че Коупланд току-що го бил уволнил. Каза още, че е загубил работата си, че е твърде стар да си намери друга, и че животът му бил съсипан.

— Коупланд е уволнил баща ти? Заради това, което си направил ти?

— Да. Или, както каза татко, защото не съм имал достатъчно ум в главата да държа панталоните си закопчани покрай Даян Коупланд.

Джоел прокара пръсти през влажната си коса. Усещаше как нервите му се изпъват като струни. Обикновено това му се случваше само късно през нощта и тогава започваше да тича, докато се успокои.

Но точно сега едва ли бе най-подходящото време за изтощителен крос.

— Джоел, Коупланд е постъпил ужасно. Толкова несправедливо. Разбирам, че в гнева си би могъл да уволни теб. Но не е имал право да прави това с баща ти.

Джоел изруга нещо под носа си.

— Тук справедливостта няма нищо общо. Коупланд бе извън себе си от ярост и беше решил да накаже всички с името Блекстоун, а не само този, който бе прегрешил пред него. Баща ми работеше в „Коупланд Мърин“ повече от двадесет години, но това ни най-малко не попречи на Виктор Коупланд да го убие.

Лети се взря напрегнато в лицето му.

— Не разбирам... Какво имаш предвид, като твърдиш, че го е убил?

— Ами, толкова е просто. Да загуби работата си, за татко беше по-голям удар, отколкото можеше да понесе. Работата му бе единственото нещо, което го поддържаше след смъртта на мама.

— Имал е теб...

Джоел се облегна на стената, припомняйки си пустотата в очите на баща си.

— Не мисля, че беше твърде много загрижен за мен, след като мама си отиде. Живеехме в една къща, но бяхме като съквартиранти. Нещо се пречупи в него след смъртта ѝ.

— Сигурно е изпаднал в силна депресия и не е успял да я преодолее.

— Сега вече няма кой знае какво значение. Знам само, че да загуби работата си, бе последната капка, която преля чашата. Излезе ѝ отиде в „Котвата“. Стан се закле, че се е напил до смърт, но други двама, които са били в бара същата вечер, твърдяха, че съвсем не е бил толкова пиян, когато си е тръгнал. Казаха ми, че иначе щели да го докарат до вкъщи. Бяха му стари приятели и аз им вярвам.

— Какво е станало?

— Паднал е от една скала с колата на път за вкъщи. Много хора предполагаха, че вероятно не е било обикновено шофиране в пияно състояние, а просто самоубийство. Всички знаеха, че не успя да се възстанови след смъртта на мама.

— Мили Боже... — промълви Лети.

— Но аз винаги съм имал някои съмнения — продължи бавно Джоел. — Онази нощ той взе моята кола, защото бензинът на пикапа му се бе свършил. Карал е сам в дъжда. Късно през нощта. Било е невъзможно да се разпознае кой седи зад волана...

Очите на Лети се разшириха.

— Да не ми казваш това, което си мисля, че ще кажеш?

Джоел стисна зъби.

— Мисля, че е твърде голяма вероятността, Виктор Коупланд да е забелязал колата ми по тесния, криволичещ път над морето онази нощ. Възможно е да се е възползвал от златната възможност да ме премахне от пътя на дъщеря си завинаги. Струва ми се, че може би той е изблъскал татко от пътя с големия стар линкълн, който караше тогава.

Лети беше потресена.

— Това е невероятно обвинение!

— Знам. Обвинение, което никога не мога да докажа. След като намериха татко, отидох на дока. Казах на Коупланд какво мисля за него. Той посиня от гняв и извика няколко от хората си. Изхвърлиха ме навън.

— Коупланд ми обясни, че си го бил посетил на другия ден.

— Дори и да не е станало така, както предполагам, дори да е нещастен случай или самоубийство, за мен Коупланд е виновен.

— Разбирам как би трябвало да се чувстваш — рече много тихо тя.

Джоел помълча известно време.

— Най-лошото от всичко е, че никога няма да разбере със сигурност какво се е случило през онази нощ. Точно това ме измъчва най-много и ме кара да сънувам кошмари понякога. Несигурността. Да не знам дали е било нещастен случай, самоубийство или убийство.

— Разбирам те. Не можеш да се отпуснеш и да приключиш този епизод от живота си, защото не знаеш отговора. Твърде много подозрения, твърде много неизвестни. И ти непрекъснато се връщаш назад, като се опитваш да разрешиш проблема.

Той се помъчи да събере кураж за продължението.

— Знаеш ли какво ми каза татко онази нощ, преди да отиде в „Котвата“? Последното нещо, което ми каза е, че аз съм бил виновен. Извъртя се, удари ме в корема и рече: „Вината е твоя, проклет, глупав

кучи син! Цялата вина е твоя. Радвам се, че майка ти умря, без да разбере какъв син има“.

Лети се приближи и го прегърна.

— Джоел, толкова съжалявам...

Не каза нищо повече, просто го държеше здраво, облегнала глава на рамото му.

Джоел не бе в състояние да ѝ отвърне. Стоеше вцепенен, неподвижен, като издялан от камък. Сякаш всички вериги, които контролираха чувствата му, бяха получили късо съединение. Чувстваше се празен. Никой досега не му бе предлагал такова простишко, необвързващо успокоение след смъртта на майка му.

„Но поне имах време да се сбогувам с нея — помисли си с тъга. — Поне успях да ѝ кажа, че я обичам, и дочаках тя да ми отвърне, че ме обича толкова много...“

С баща си не бе имал възможност да се помири. „Вината е твоя, проклет, глупав кучи син! — беше му казал той. — Не можа ли да си намериш момиче от твоята среда. По дяволите, защо ти трябваше да се въргаляш с дъщерята на Коупланд?! Не помисли ли поне за минута какво правиш?! Нима си толкова глупав да не разбереш, че тя просто си играе с теб? Помисли ли дори за минута какво ще стане с мен, когато Коупланд открие, че си се осмелил да пипнеш дъщеря му? Вината е изцяло твоя!“

Вината е изцяло твоя...

Джоел усещаше топлината и нежността на Лети, но известно време ефектът бе като падаща вода върху камък. Чувстваше я, но топлината ѝ като че ли отскачаше от него.

Но тя продължаваше да го дължи в прегръдката си, сякаш никога нямаше да го пусне, и постепенно напрежението му започна да намалява. След няколко минути Джоел намери сили да зарови пръсти в буйната ѝ коса. Лети се притисна по-плътно, сгуши се до тялото му така, като че ли искаше да се слее с него.

Джоел загуби представа колко дълго останаха така. Дъждът барабанеше монотонно по прогнилия покрив и той тъкмо си мислеше за хипнотизиращото действие на дъждовните капки, когато усети, че Лети вдига глава от рамото му.

Погледна лицето ѝ и забеляза сладостната, примамлива топлина в зениците ѝ. Устните ѝ бяха леко разтворени, а ръцете ѝ все още

обвити около кръста му. Той дори не помисли какво прави. Наведе се и покри устата ѝ със своята. Устните ѝ омекнаха от ласката, разтвориха се за него, канейки го да вкуси топлината им. Обзе го остро, внезапно желание, последвано от копнеж, какъвто не бе изпитвал никога досега. Усещането не беше толкова физическо, колкото емоционално.

Трябваше да я има. Щеше да бъде празен и студен до края на живота си, ако не я обладаеше сега, тук, в този момент. Единствено тя можеше да го спаси от болката, която го разкъсваше от петнадесет години.

Прегърна я почти неистово и отново потърси устните ѝ, омаян от надеждата и обещанието, които Лети му даваше. Ръцете ѝ го стиснаха все по-здраво и тя мълчаливо му предлагаше това, което искаше, това, от което се нуждаеше.

— Лети... О, Господи, Лети! Желая те...

— Всичко е наред, Джоел. Всичко е наред — отвърщаше му пламенно, обсипвайки с целувки шията му.

Джоел осъзна, че е загубил самоконтрола си. Не беше като предишната нощ, когато просто бе решил да провери доколко би успял да я възпламени. Чувствата, които го раздираха сега, бяха първични и диви. Трябваше да я обладае на минутата.

И Лети му се предлагаше сама.

Плъзна дланите си по стегнатото ѝ, приятно закръглено дупе, бръкна под полата ѝ, погали бедрата ѝ и обхвана хълбоците ѝ. Когато я повдигна върху коляното си, тя простена тихо и разпери пръсти в косата му. После Лети уви краката си около кръста му и на Джоел му се стори, че ще избухне в пламъци.

Джинсите му и нейните чорапогащи им пречеха ужасно. Спусна я на пода върху одеялата и отчаяно се зае да премахва преградите. Не обърна никакво внимание на облака прах, който се разнесе наоколо. Фината коприна се разкъса със стържещ звук. Лети си пое дълбоко дъх, но не се отдръпна, а протегна ръце към ципа на джинсите му.

— Аз сам ще ги махна — рече Джоел, усещайки че те са прекалено силно опънати в областта на слабините му.

Внимателно свали ципа и миг по-късно penisът му, освободен от затвора си, се извиси в цялата си мощ и великолепие. Красивите и гальовни ръце на Лети го очакваха нетърпеливо. Джоел изстена, когато те го обхванаха и започнаха да го приласкават.

— Божичко! — изтръгна се хрипливо от гърлото му. — Лети, скъпа, толкова е хубаво! Толкова... хубаво. Искам те.

— Да! Да...

Тя го изгледа с премрежените си очи. Топлината в тях го влудяваше. Би могъл да се удави в нея и въпреки всичко, да се чувства в безопасност.

Джоел не откъсваше очи от нейните, докато ръката му се плъзгаше нагоре от вътрешната страна на бедрото ѝ. Откри мястото, където бе скъсал чорапогащите ѝ, и със силно дръпване успя да разшири отвора. Докосна нежно набъбналата плът под корема ѝ и беше потресен от силата на нейната реакция. Беше пламнала и готова. Плътна единия си пръст във влажната ѝ утроба и Лети потрепери.

— Джоел...

Искаше да съхрани реакцията ѝ, но нямаше време. Тялото му копнееше да изпита върховното освобождаване.

— Трябва... да бъда... в теб — изрече накъсано. — Не мога да чакам този път. Не мога да чакам...

— Да... Добре. — Лети обхванаха главата му между дланите си, целувайки брадичката му, шията. — Влез в мен... Вътре в мен...

На Джоел не му остана време дори да свали дънките си. Просна се върху нея и я притисна към прашните одеяла. Тя широко разтвори нозете си за него. Джоел насочи пениса си с ръка и с висок стон проникна рязко и дълбоко в тялото ѝ. Стъписа се от първоначалната ѝ вдървеност, но после нежните мускулчета на утробата ѝ плътно обхванаха члена му. Лети се заизвива като ранена змия и той съвсем изгуби ума си от това невероятно усещане.

— Толкова си стегната... Възбудена и стегната. Господи, наистина е хубаво!

Не можеше да намали темпото, да му придаде някакъв финес. Трябваше да я изпълни цялата, да се потопи в нея, трябваше да се изгуби в нея завинаги...

И тази шеметна кулминация дойде. Тялото му лудо запулсира над нейното и Джоел стисна зъби от сладката болка, експлодирала в гостоприемната ѝ плът.

Той бе изгубен.

Той бе свободен.

Най-после бе мъжът, който трябваше да бъде.

Потрепери тежко и рухна върху гърдите ѝ. Напълни дробовете си с въздух, наслаждавайки се на огромното задоволство, което го бе погълнало. Едва съзнаваше, че пръстите на Лети съвсем нежно галеха косата му.

Дъждът продължаваше да барабани по покрива.

Може би затова не долови предупреждението. Или може би бе потънал твърде дълбоко в спокойния, топъл свят, който току-що бе открил.

Върна се рязко към действителността, когато пантите на вратата изскърцаха.

Същият онзи шум, спасил живота му преди петнадесет години. Все още без пълна ориентация след непознатото досега изживяване, той се претърколи от Лети и се изправи. В главата му се въртеше една-единствена мисъл: „Трябва да предпазя Лети. Каквото и да стане, трябва да се погрижа за нея...“

Но на вратата този път не стоеше Виктор Коупланд.

Беше Даян.

— Не можа ли да я заведеш на друго място, Джоел? — Даян отмести пълните си със сълзи очи от лежащата по гръб Лети към него. — Трябваше ли да я водиш тук?! Това беше нашето място!

— По дяволите, Даян! — Джоел бе обзет от силен гняв, докато вдигаше ципа си. — Махай се оттук!

Тя се обърна и избяга от сумрачния хамбар.

Джоел остана да стои така, неподвижен като каменна статуя. След малко се дочу отдалечаващото се бръмчене на кола.

Най-сетне той се обърна към Лети, която се опитваше безуспешно да поизпъне измачканите си дрехи.

— Довел си я тук, през онази нощ, нали?

— Съжалявам, Лети, Сигурно ни е проследила, когато сме излезли от мотела.

Подаде ѝ ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Не успя да сдържи усмивката си на изненада и умиление, когато видя изражението ѝ. Чувстваше се толкова по-добре сега. Дори шокът от появата на Даян като призрак от миналото не можеше да помрачи новото му настроение.

Лети бе толкова сладка. Очилата ѝ се бяха изкривили на носа, а косата ѝ стърчеше във всички посоки, като че ли бе включена към

електрическата мрежа. Прииска му се да я притисне отново на пода и да я люби до безкрай. Посегна към нея с намерението да го направи.

— Този път ще бъде както трябва — обеща ѝ.

— Не, почакай. Недей...

Лети бързо отстъпи назад — прекалено бързо. Кракът ѝ се заплете в чорапогащите.

— О, Боже...

Тя се опита да се залови за яслата, но не успя.

— Спокойно, Лети. Всичко е наред, скъпа.

Джоел я хвана здраво и я придърпа до себе си.

— Спокойно, мила. Не исках да те плаша. Знам, че избързах с нещата преди няколко минути. Загубих контрол. Няма да се случи отново. Заклевам се...

— Не е това... — прошепна Лети. — Каж ми истината, Джоел. Бил си тук с нея през онази нощ, когато Коупланд ви е открил, нали?

Той направи гримаса, доловил укора в гласа ѝ.

— Да, бях. Но не виждам какво общо има това с нас.

— Джоел Блекстоун, когато се върнем в Сиатъл, ще те запиша в семинар за овладяване на чувствата.

Лети се отскубна от хватката му.

— По дяволите!

Оправи очилата си, изгледа навъсено съсипаните си чорапогащи и сърдито ги захвърли настрани.

— Лети, какво ти става?

Тя кимна към старите одеяла на пода.

— Същите одеяла? Същата ясла, нали?

Джоел се разгневи от несправедливите ѝ обвинения:

— Беше преди петнадесет години, за бога!

— Можеше поне да избереш някое от другите помещения!

Лети нахлузи обувките си на бос крак и мина покрай него.

— Мисля, че е време да се връщаме в мотела. Трябва да се изкъпя. И да си събираме багажа. Достатъчно добре си прекарахме в Еко Коув.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Съжалявам.

Това бяха първите думи, които Джоел изрече, откакто напуснаха хамбара. Лети го изгледа крадешком и забеляза как пръстите му толкова силно стискаха волана, че кокалчетата им бяха побелели.

Тя усети, че омеква, въпреки раздразнението си.

— Забрави го — отвърна тихо.

— Не трябваше да спирам до този проклет хамбар.

— Радвам се, че ми разказа какво се е случило преди толкова много години. Сега поне разбирам защо си решил да разрушиш всичко, което Виктор Коупланд е построил. Може би той дори го заслужава. Проблемът е, че междувременно ще унищожих и целия град.

— Не ме е грижа за града. Това е градът на Коупланд. — Джоел посочи с палец малката групичка пред банката. — Нито един от тези добри хора с гражданска съвест не би застанал срещу Виктор Коупланд, дори да започне да реже глави посред бял ден на площада.

— Твърде си суров, Джоел.

— Просто ти обяснявам как стоят нещата, това е всичко. Не пилей съчувствието си за тези овчедушни хорица от Еко Коув. Те със сигурност не биха го направили за теб.

Джоел спря на паркинга пред мотела, слезе от колата и заобиколи, за да ѝ отвори вратата.

— Ще бъда готов за тръгване след петнадесет минути.

— Добре — усмихна се хладно Лети и махна една сламка от разрошената си коса. — А аз след около час. Искам да си взема душ.

Устните му се присвиха, но той не ѝ се противопостави. Качиха се по стъпалата, без да си говорят.

Когато влезе в стаята си, Лети въздъхна с облекчение. Но все още душевното ѝ равновесие не бе стабилно. Невероятният начин, по който Джоел я бе любил, както и шокът от нахълтването на Даян, определено ѝ се бяха отразили на нервите.

Събу прашните си обувки и тръгна към малката баня.

Застина, когато се зърна в огледалото. Беше истинска трагедия. Всичко по нея беше усукано, скъсано или измачкано. Морскосиният ѝ костюм бе толкова мръсен, че се налагаше да отиде направо на химическо чистене. Стъклата на очилата ѝ бяха замазани, а косата ѝ като че ли бе въртяна в центрофуга. Трябваше да я измие, преди да тръгне за Сиатъл.

Но бузите ѝ бяха поруменели, а в очите ѝ имаше непознат блясък и все още чувстваше приятна топлина между краката си. С изненада осъзна, че е малко възбудена. Докато се взираше в огледалото, бузите ѝ станаха още по-розови. Ако Джоел не беше толкова прибързал в онзи ужасен хамбар, може би щеше да достигне отново до някой от тези зашеметяващи оргазми, до които той я бе довел предишната нощ. Бе била почти на ръба. Беше сигурна в това.

Направи гримаса при мисълта, че май започваше да се пристрастява към секса.

— О, Боже! — възкликна гласно.

Някога беше чела една статия, в която се твърдеше, че жените достигали сексуалния си апогей към тридесетте. А тя скоро щеше да ги навърши. Може би най-послед ставаше зряла жена. И то, благодарение на Джоел Блекстоун. Всъщност Джоел ѝ бе казал, че е страстна. Страстна и секси. Тя, Лети Торнкуист, беше нормална, въпреки всичко. Може би беше разцъфнала малко по-късно.

Нещо ѝ подсказваше, че ако тя бе цветето, то Джоел беше градинарят.

Половин час по-късно се чувстваше много по-добре и готова отново да приеме реалния свят. Беше си облякла вълнен панталон и пуловер. Тъкмо се опитваше да прибере непокорната си коса с една шнола, когато на вратата ѝ се почука. Остави гребена и отиде да отвори.

На прага стоеше Кейс Ескът с напрегнато и леко глуповато изражение на красивото си лице. Едното му око бе посиняло, в ръката си държеше папка.

— Съжалявам, че те притеснявам — започна той. — Но исках да поговорим насаме и мисля, че това е последният ми шанс. Ще имаш ли нещо против, ако вляза за няколко минути? Няма да ти отнема много време.

Лети погледна колебливо през рамо към неоправеното легло и отворената врата на гардероба. Банята пък бе пълна с пара. Хрумна ѝ, че навярно много съвременни бизнес дами бяха изправени пред подобен род дилема. Едно от предимствата на предишната ѝ работа като библиотекарка бе, че никога не ѝ се налагаше да провежда бизнес срещи в мотелска стая.

— Не би ли искал да слезем долу в кафенето? — предложи внимателно.

— Там има много хора. Всички ме познават, а и теб ще те разпознаят. Бих предпочел да поговорим насаме, ако нямаш нищо против.

Лети се усмихна делово или поне така се надяваше.

— Разбира се. Моля да ме извиниш за бъркотията. Камериерката все още не е оправила стаята.

— Повярвай ми, това е нищо в сравнение с бъркотията в „Коупланд Мърин“ тези дни. И точно за това искам да поговорим.

Кейс влезе, седна на масата до прозореца и отвори папката.

— Какво носиш тук?

Лети се приближи бавно и се настани срещу него.

— Петгодишен проект за спасяване на компанията. Работя върху него отдавна.

— Разбирам.

— Всичко, за което те моля, е да го прегледаш и да го прецениш безпристрастно. Вярвам, че можем да спасим компанията и да я изправим отново на крака, ако направим някои промени и ако сменим цялостния подход в ръководството.

— Виктор Коупланд спомена, че бил в състояние да я оправи за шест месеца.

Кейс поклати нетърпеливо глава.

— Никакъв шанс. Не и по неговия начин. Блекстоун е прав за това. „Коупланд Мърин“ стремглаво върви към фалит, а Виктор Коупланд няма представа как да я спре. Той е твърде старомоден.

— Искаш да кажеш, че не би се вслушал в нови идеи?

— Коупланд не се движи в крак с времето и сега плаща за това. От три години се опитвам му го обясня. — Кейс направи гримаса. — Само че аз съм последният човек, когото би послушал.

— Но той ти е дал ключова длъжност в компанията.

— Само на думи — изрече горчиво той. — О, разбира се, придвижвам голяма част от рутинната работа. Загубих много време пред компютъра, за да постигна резултати, които биха убедили Коупланд да промени методите си. Но истината е, че тъстът ми ме смята за нещо по-долно от помията в ямата.

Лети наклони глава на една страна, докато обмисляше чутото току-що.

— Нещо ми подсказва, че Виктор Коупланд не уважава много хора.

— Научил го съм от опит, че Коупланд уважава само тези, които са по-големи, по-богати и по-безмилостни от него самия.

— Истински старомоден тип. Защо тогава стоиш в „Коупланд Мърин“, след като не ти харесва да работиш за тъста си?

— Не е ли очевидно? Женен съм за дъщерята му. Даян настоява да останем тук, в града, а докато баща ѝ ме иска на работа, и тя иска същото. Опитвам се да балансирам някак нещата през последните три години.

— Всичко за татенцето, така ли? — поллюбопитства Лети.

Очите на Кейс се присвиха.

— Даян имаше своите причини да желае да останем в града. Предполагам, в началото е смятала, че Коупланд действително ще ми предаде ръководството на фирмата. В края на краищата, той самият ме запозна с Даян и одобри брака ни.

— Да разбирам ли, че вече няма такова намерение?

Кейс се усмихна мрачно.

— Започнах да си мисля, че единственият начин да направя нещо с „Коупланд Мърин“ е, при условие че Коупланд е мъртъв. Но след като „Горнкуист Гиър“ получи контролния пакет преди година, нещата се промениха.

Лети го наблюдаваше напрегнато.

— Ти искаш шанс да ръководиш дока?

Той сви рамене.

— Не искам да ти прозвучи самонадеяно, но факт е, че само аз мога да я спася. С твоята помощ и на „Горнкуист Гиър“, разбира се. А си мисля, че си заслужава. Цялата икономика на града зависи от нея. Много добри хора ще пострадат лошо, ако „Коупланд Мърин“ фалира.

— Започвам да осъзнавам това.

Кейс също я погледна.

— Зная, че „Торнкуист Гиър“ не е благотворителна институция. Не очаквам да не закриете компанията от съчувствие към хората в Еко Коув. Но мисля, че мога да ви предложа план, който ще успее.

— План, който ще те постави начело на „Коупланд Мърин“?

Той кимна.

— Коупланд е твърдоглав и упорит старец, който си въобразява, че може да управлява компанията си и града си по същия начин, както преди тридесет години. Той няма да се промени доброволно, но „Торнкуист Гиър“ е в състояние да го накара да се промени. Можеш да въведеш нова система на мениджмънт, Лети. Можеш да реконструираш нещата така, както съм предвидил в този проект. Можеш да спасиш компанията и града.

— И защо по дяволите, би искала да го направи? — прозвуча враждебният глас на Джоел.

Беше се подпрян на вратата между двете стаи.

— Здравей, Блекстоун — обърна се Кейс към него.

Лети се намръщи заплашително.

— Не те чух да почукаш, Джоел.

Той пренебрегна забележката ѝ.

— Не ми отговори на въпроса, Ескът. Защо би искала Лети да спаси „Коупланд Мърин“?

— Защото залогът тук е много по-голям от личното ти отмъщение на Виктор Коупланд. Дойдох да се срещна с Лети, защото имам предчувствието, че тя е много по-разумна по този въпрос от теб.

— Дойде да видиш Лети, защото имаш предчувствие, че тя ще е много по-мека, така ли?

— Това не е вярно. Казах разумна и имах точно това предвид.

— Не мислиш ли, че и аз съм разумен?

— Честно казано, не. Убеден съм, че преценката ти е повлияна от това, което се е случило между теб и Коупланд преди петнадесет години.

— И аз мисля, че твоята преценка е изкривена от факта, че си зет на Виктор Коупланд.

Раменете на Кейс се отпуснаха.

— Разплата ли искаш, Джоел? Това ли е истинската причина да се върнеш в града?

— Щом вярваш на това, ще повярваш и на всичко друго — отвърна Джоел. — Включително във възможността да се спаси „Коупланд Мърин“.

— Господа! — Лети скочи на крака. — Замълчете и двамата! Няма да понасям подобен словесен двубой. И двамата вече участвахте в един неприятен скандал и все още имате белези от него. Няма да допусна повече насилие. Ясно ли е?

Джоел и Кейс впериха очи в нея така, като че ли току-що се бе появила от нищото.

Джоел пхна ръце в задните си джобове.

— Господи, Лети, ти не си в колежа Велакот и не нареждаш на двама първокурсника да пазят тишина.

— Така ли? Трудно е да се направи разликата.

— Съжалявам, госпожице Торнкуист. Напоследък съм малко изнервен — измънка Кейс.

— Джоел също...

Лети погледна от единия към другия.

— Разбирам, че положението е доста напрегнато, но въпреки всичко, очаквам от вас, господа, да се държите цивилизовано. Настоявам за това, поне в мое присъствие. А сега искам да си стиснете ръцете.

— Казах ти, че това не е справочният отдел на библиотеката във Велакот — изръмжа Джоел. — Не е и детска градина също. Ние не си стискаме ръцете, защото учителката ни е наредила така.

Лети преглътна и повдигна очилата на носа си.

— Джоел, настоявам!

— Значи, настояваш — рече по-меко той.

Лети се стегна и изпъна рамене. Осъзна, че сама се бе притиснала в ъгъла. Джоел я наблюдаваше с горящи очи. Много добре съзнаваше дилемата ѝ. Тя в качеството си на президент на „Торнкуист Гиър“ току-що бе издала категорична заповед на изпълнителния си директор пред член от противниковия лагер. Но бе безсилна да я отмени.

Лети изведнъж си припомни кратката лекция на Джоел за необходимостта да не се подронва авторитетът на ръководството пред по-низши по длъжност и странични хора. Дотук беше с представянето

на обединен фронт пред персонала на „Коупланд Мърин“ — рече си угрижено.

Преди да измисли приемлив начин да се измъкне от неловкото положение, Джоел тръгна напред, извади дясната си ръка от задния си джоб и я протегна към Кейс. Дори успя да се усмихне, макар криво.

— Е, какво да се прави, по дяволите — измърмори той, докато с Кейс се ръкуваха вдървено. — Тя е президентът на компанията. Окоото ти наистина е посиняло красиво, Ескът.

Кейс премигна.

— Носът ми кървя цял час снощи. Единственото утешително нещо, което мога да кажа, е, че и ти не изглеждаш по-добре от мен днес.

— Лети е права. И двамата не сме много добре днес — обобщи Джоел.

Кейс се поколеба и сви рамене.

— Вината е моя. Помислих, че нещо се е случило между теб и Даян вчера сутринта. Знаеш как слуховете летят в този град...

— Да, знам.

Той отново направи гримаса.

— Някои хора се постараха да ги науча вчера следобед. С Даян имаме известни проблеми напоследък, затова вероятно бях доста склонен да повярвам на това, което чух. Останах до късно в офиса, отидох в „Котвата“ и се опитах да се напия. Тогава ти влезе. Виждах всичко в черно.

— Забрави го — каза Джоел. — Лошо беше времето. Не мога да твърдя, че не бих направил същото, ако бях на твоето място.

Кейс се усмихна вяло.

— Разбрал съм съвсем погрешно ситуацията. Мислех, че си се върнал, защото все още изпитваш някакво влечение към Даян. Коупланд подхрани заблудата ми. Но снощи, след като Ечлер те отведе, Лети ми обясни как стоят нещата между теб и нея.

— Наистина ли?

Веждите на Джоел се повдигнаха иронично.

Кейс потърка врата си.

— Каза ми, че вие двамата сте имали нещо помежду си. Каза ми още за свързващата врата в тази стая, че е присъствала на срещата между теб и Даян, и че е било само бизнес.

— Охо! — възкликна тихо Джоел и очите му се плъзнаха към Лети. — Значи ти е казала, че между нас има нещо? Интересно.

— Нощес те обвиних, че спиш с шефката си, но не осъзнавах, че действително го правиш, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Извинете ме, но... — намеси се колебливо Лети.

— Това, което се опитвам да кажа — продължи Кейс, като видимо трепереше, — е, че вие двамата наистина имате нещо.

— Мисля, че вече е достатъчно! — прекъсна го този път доста по-рязко тя.

Той ѝ се усмихна успокояващо.

— Не се тревожи. Няма да го разпространя.

— Да, когато спиш с шефа си, трябва да се пази малко дискретност — кимна съвсем сериозно Джоел.

Лети го изгледа убийствено.

— Джоел! Трябва ли да бъдеш толкова груб?!

— Извинявай, шефе.

Предизвикателният му поглед я изпълни с желание да го стисне за гушата.

— Мисля, че вече говорихме достатъчно по този въпрос! — натърти тя. — Казах това на Кейс единствено, за да го уверя, че не може да има повече нищо лично между теб и Даян. Което наистина е така, нали, Джоел?

— Да. Беше само бизнес. Не е имало нищо лично между Даян и мен от петнадесет години насам. Пък и тогава не е имало кой знае какво, ако се замисля.

Лети не се довери на изражението в очите му.

— Окей. След като това е изяснено, ще ви бъда много благодарна, господа, ако излезете от стаята ми. Трябва да събера багажа си.

Кейс се обърна разтревожен към нея.

— Съжалявам, че останах по-дълго. Но можеш ли поне да ми дадеш дума, че ще погледнеш петгодишния план?

— Ще го погледна. Но нали разбираш, че не мога да обещаю нищо повече.

— За начало е добре — отдъхна си той. — Благодаря. Оценявам жеста ти по достойнство. Тук в тази папка има повече, отколкото

предполагаш. Обади ми се, ако възникнат някакви въпроси, когато се върнеш в Сиатъл.

— Ще ти се обадя.

Лети затвори вратата след Кейс и се облегна на нея. Трябваше да се подготви за сцената с Джоел. Не можеше да не последва такава, доколкото го познаваше.

Той прекоси стаята, приближи се, подпря се с длани от двете ѝ страни и се надвеси над лицето ѝ.

— Никога не прави повече това! — процеди през зъби.

Лети облиза пресъхналите си устни.

— Какво да не правя?

— Никога не ми давай директна заповед като тази пред друг човек, особено пред някого от „Коупланд Мърин“! Обясних ти и преди, че ако имаш нещо да ми казваш, трябва да изчакаш, докато останем сами.

— За ръкостискането ли говориш?

Очите на Лети се разшириха от изненада. Бе очаквала скандал заради това, че е направила връзката им публично достояние.

— Да, за ръкостискането говоря!

— По дяволите, Джоел, ти работиш за мен, нали знаеш? Осъзнавам, че ти е трудно да го помниш, но това не променя фактите.

— Това е последното ми предупреждение, Лети. Този път ти се размина. Стиснах ръката на Ескът като послушно малко момченце. Но ако отново опиташ подобен номер пред някого от нашия персонал или този на Коупланд, не отговарям за последствията. Схвана ли?

Лети се разгневи не на шега.

— Нека да си изясним нещо още тук! Единствената причина да отправя тази молба...

— Беше заповед, не беше молба.

— Добре. Дадох ти тази заповед само защото се държеше изключително нецивилизовано. Освен това, ти не си човекът, който ще ме заплашва. Аз съм президентът на компанията. Не аз ще приемам заповеди от теб, а ти от мен. Хрумвало ли ти е, че мога да те уволня, ако ме притискаш твърде много?

Джоел зяпна от удивление.

— Да ме уволниш?!

— Мога да го направя, Джоел. И двамата го знаем.

— Глупости! Ти няма да ме уволниш. Необходим съм ти, за да ръководя компанията. Съзнаваш го не по-зле от мен. А ако не си разбрала, значи не си толкова умна, колкото те мислех. Сега ме слушай, Лети. Като твой всеотдаен учител ще ти предам днешния урок по мениджмънт.

Тя повдигна предизвикателно брадичка.

— И какъв ще бъде той?

— Не отправяй заплахи, които не можеш да изпълниш, шефе. — Джоел се надвеси още по-близо. По лицето му премина бавна, дяволита усмивка. — Наистина ли си казала на Ескът, че се любим?

— Не! Не, съвсем определено не съм казвала подобно нещо. — Лети се наведе и се измъкна изпод ръката му. — Не точно...

— Не точно? Става все по-хубаво и по-хубаво.

— Испитах съжаление към Кейс снощи.

— Съжаление към него? Да не си се побъркала? Той започна схватката.

Лети започна да крачи напред-назад из стаята.

— Този бой нямаше да стане, ако не бе развличал Даян Ескът в стаята си вчера.

— Не съм я развличал!

Тя пренебрегна протеста му.

— Нямаше да се случи, ако не бе решил да се правиш на нещастен и да излизаш, за да удавиш мъката си с алкохол. Не казвам, че вината за побоя е твоя, но трябва да признаеш, че прецени зле обстоятелствата.

— По дяволите, а преценката на Ескът?

— Почувствал се е наранен, защото си е мислел, че си се върнал в Еко Коув, да отведеш Даян. За да го накарам да се почувства по-добре, аз някак си му намекнах, че това не е възможно, защото между нас двамата има нещичко.

— Някак си?

Джоел скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на стената. Изглеждаше истински очарован.

— Предполагам, това някак си обяснява защо той си мисли, че спим заедно.

— Не съм казала точно това. Просто му го подметнах, за да може да си направи някои предположения.

Лети влезе в банята и прибра тоалетните си принадлежности.

— Споменах за свързващата врата между стаите ни и му казах също, че съм била с теб, докато провеждаше деловата си среща с Даян. Това е всичко.

— Да, да, да. Предполагам, че някак си няма значение как се е случило, нали? Това някак си е истината.

Тя стисна тоалетната си чантичка и го изгледа навъсено.

— За какво говориш?

— Ние спим заедно. — Джоел се усмихна студено. — Между нас има нещо. Не го ли каза така Ескът?

— Джоел, виж...

— Признай го, Лети. Ние започнахме една авантюра.

Джоел влезе в банята, наведе се над ръката ѝ, пълна с тоалетни принадлежности, и я целуна звучно. Когато вдигна глава, очите му блестяха.

— Между нас има нещо. Кажи го, Лети.

Тя го изгледа вторачено и облиза устните си.

— Предполагам, че има. Някак си...

— Обичам, когато използваш този утвърдителен израз на делова жена „някак си“ — засмя се той. — Хайде, Лети, можеш да го направиш по-добре. Кажи високо: „Имам любовна връзка с Джоел Блекстоун“.

Лети почти не можеше да диша. Цялата бе парализирана от вълнение. Думите бързо се изплъзнаха от устата ѝ. Изрече ги, преди дори да помисли:

— Имам любовна връзка с Джоел Блекстоун...

„Мили Боже! Никога преди не съм имала любовна връзка!“

Да, беше сгодена за Филип, а преди него един или два пъти си бе въобразявала, че е влюбена, но при всички случаи от самото начало се бе подразбирало, че връзката клони към брак. И от двете страни бе съществувало пълно отдаване, поне докато и двамата не разберяха, че има нещо нередно в нея.

А истинската любовната връзка бе с отворен край. Никакви обещания. Никакви гаранции. Никакво обричане. Никакво бъдеще.

— Да, любовна връзка. Харесва ми как го произнасяш.

Джоел съвсем леко допря устните си до нейните. Изглеждаше изключително доволен.

— Хайде, шефе. Да приключваме със събирането на багажа си и да се махаме отук. Останахме в този град прекалено дълго.

Той се обърна на пети и излезе от банята.

Лети успя да се отлепи от пода.

— Джоел... Джоел, почакай. Има нещо, за което трябва да поговорим...

— Какво е то?

Джоел бе вече в стаята си и слагаше последните неща в куфара.

Лети спря на вратата, все така с козметиката и сешоара в ръце.

— Ами... мисля, че не трябва да парадираме с личния си живот, когато се върнем отново в компанията, ако разбираш какво искам да ти кажа.

— Да парадираме?

Той повдигна въпросително вежди, докато закопча ципа на куфара си.

— Знаеш за какво говоря — изглежда го нервно Лети. — Трябва да поддържаме делови взаимоотношения пред персонала на „Торнкуист Гиър“. Трябва да спазваме благоприличие.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че не искаш да нахълтвам в кабинета ти през почивката за кафе всеки следобед и да правим любов върху бюрото ти?

Тя поруменя.

— Не е необходимо да бъдеш груб. Знаеш съвършено добре какво се опитвам да кажа. Искам да ми обещаеш, че ще се държиш добре в офиса. Ти си този, който твърди, че ръководството трябва да бъде уважавано от подчинените. Не искам всички да ни дебнат и да си правят солени шеги. Твърде зле е за имиджа ни.

— О, да. Имиджът. — Джоел си взе куфара и тръгна към външната врата. — Не трябва да забравяме имиджа на компанията. Какъв късметлия съм, че ти си покрай мен, за да ми напомняш за задълженията ми към „Торнкуист Гиър“. Не знам как съм се справял през последните десет години без теб.

Лети се отпусна върху рамката на вратата, когато той излезе от стаята. Целият ѝ свят бе обърнат с главата надолу. Всичко ставаше опасно, рисковано, излизаше извън контрол.

Но бе и твърде вълнуващо.

Усещането ѝ, че се спуска стремглаво надолу по опасна спирала, се подсили късно следобед, когато влезе в кабинета си.

Артър Бигли мигаше още по-често от обикновено.

— Госпожице Торнкуист. Слава Богу, че се върнахте! — скочи на крака секретарят. — Не знаех какво да правя. Той нахлу тук, като че ли притежава компанията. Обадох се на госпожа Седжуик и тя каза, че господин Блекстоун ще се вбесял. Беше особено доволна.

Лети въздъхна.

— Какъв е проблемът, Артър?

— Мъжът е вътре. Този, който се опитва да ви се обажда по телефона. Опитах се да го спра, както ви казах, но той просто премина през мен.

— Мъж? В кабинета ми?

— Пристигна преди около два часа. — Артър понижи поверително глас. — Госпожице Торнкуист, твърди, че ви е годеник.

— Моят годеник? — Лети изпита усещането, че са я хвърлили от висока скала. — Филип е тук? В кабинета ми?

Бигли мигаше неимоверно ситно.

— Представи се за професор Филип Диксън и твърди, че е сгоден за вас. Не знаех какво да правя, госпожице Торнкуист. Толкова се разтревожих. И госпожа Седжуик не ми помогна никак. Ако ме питате, тя дори злорадства. Мисля, че иска господин Блекстоун да се разсърди. Тогава сигурно ще ме уволни...

— Няма да те уволни, Артър. Ти работиш за мен.

— Но той ще ме обвини, че съм допуснал професор Диксън да влезе в кабинета ви. Зная, че ще го направи.

— Престани да се тревожиш, Артър — каза твърдо Лети. — Аз ще се оправя с господин Блекстоун. А сега, да видим за какво е всичко това.

Лети отвори вратата на кабинета си.

Филип се беше разположил зад бюрото ѝ и нахалството му я стъписа. Седеше на мястото ѝ, като че ли той бе президентът тук! Остана леко изненадана, когато изведнъж осъзна какво силно чувство за собственост изпитваше към „Торнкуист Гиър“.

— Лети, скъпа! — Филип стана, заобиколи бюрото и протегна ръце към нея. — Казаха ми, че си извън града. Чудех се кога ли ще се

върнеш. Имаме толкова много да си говорим.

Лети констатира, че той се усмихваше. Беше класическата усмивка на Филип Диксън — благосклонно снизходителна, леко покровителствена. Бе я усъвършенствал на партитата във факултета. Очевидно тя се котираше много добре и пред студентките.

Не можеше да се отмине и фактът, че Филип Диксън изглеждаше много впечатляващо с аристократичния си вид. Носеше карирано сако, меки вълнени панталони, синя риза и раирана вратовръзка. Филип бе завършил университета в Калифорния, а не частно училище за привилегировани по източното крайбрежие. Но човек никога не би разбрал това, ако не се позаинтересуваше.

— Какво правиш в офиса ми, Филип?

Лети избегна протегнатите му ръце и мина покрай него, за да си заеме креслото. Седна и хвърли на бюрото си петгодишния план на Кейс Ескът. Възвърнала контрол над офиса си, тя склочи пръсти пред себе си.

— Какво въобще правиш в Сиатъл?

— Лети, скъпа, какъв глупав въпрос.

Филип се отправи към стола от другата страна на бюрото, изпъна безупречно изгладените си панталони и седна. Кръстоса крака и я изгледа с нежна загриженост.

— Тук съм, за да те видя, разбира се.

— Защо?

Той тъжно и укорно поклати глава.

— Толкова много враждебност, Лети. Надявах се, че си възвърнала чувството си за реалността досега. Казах ти онази сутрин, когато говорихме по телефона, че наистина трябва да се замислиш за психотерапия. Един добър терапевт би направил чудеса, сигурен съм.

С огромно усилие на волята Лети овладя гнева си.

— Май ми каза, че съм се нуждаела от секстерапия.

Филип се намръщи.

— Не бих се изненадал, ако враждебността е част от проблема ти със сексуалния живот. Един добър, познавателен подход би стигнал до сърцевината на нещата за кратко време. Но това можем да го обсъждаме и по-късно.

— Наистина ли? И какво би искал да обсъждаме сега, Филип?

— Ами, „Торнкуист Гиър“, разбира се. Не се тревожи, Лети. Разбирам, че не си на мястото си тук. Нека да го кажа направо — колко библиотекари биха били добре подготвени, за да се справят с мениджмънта на компания с мащабите на „Торнкуист Гиър“? Но като твой годеник аз съм напълно готов да се заема с бизнеса вместо теб.

Лети едва не се задави.

— Така ли?!

— В края на краищата, кой е по-добър от мен да поеме управлението? Това е областта, в която съм експерт, както много добре знаеш. Като член на факултета във Велакот аз съм бил консултант по мениджмънт на подобни големи компании известно време. А като твой бъдещ съпруг смятам, че това е моя отговорност, както и удоволствие да сваля бремето на „Торнкуист Гиър“ от плещите ти.

Тя се опита да си поеме дъх.

— Филип, мисля, че не схващаш положението тук. Това е моята компания. Не се нуждаю от ничия помощ, за да я ръководя.

— Виж, скъпа, разбирам, че в момента ти се струва страхотно забавно, но факт е, че да се ръководи подобна мащабна компания, трябва известен опит и обучение. Ако искаш, можеш да се развличаш тук известно време, не виждам защо да не ти измислим и някаква специална титла. Дори можеш да си имаш свой кабинет.

— Аз имам кабинет! — Лети се изправи рязко. — И ти си в него. Бих искала да го напуснеш. Веднага!

— Лети, ставаш твърде емоционална, скъпа — каза ѝ успокояващо Филип. — Това не е в стила ти.

Вратата се отвори с трясък и Джоел влезе. Той забеляза напрегнатото изражение на Лети и се завъртя към Филип.

— Секретарят ти очевидно е уведомил моята секретарка за някакъв проблем тук, госпожице Торнкуист. Кой е този?

Лети най-сетне успя да си поеме дълбоко въздух.

— Позволете ми да ви запозная. Филип, това е Джоел Блекстоун — изпълнителен директор. Джоел, това е Филип Диксън.

— Професор Филип Диксън. В отпуската от колежа във Велакот. — Филип се усмихна и се изправи с протегнатата ръка. — Радвам се да се запознаем, господин Блекстоун. Разбирам, че вие ръководите нещата тук след смъртта на чичото на Лети, нали така?

— Да, би могло да се каже и така. — Гласът на Джоел бе лишен напълно от изразителност. Той пренебрегна протегнатата десница на Диксън. — Какво става тук, госпожице Торнкуист?

— Филип изглежда мисли, че се нуждае от помощ за управлението на „Торнкуист Гиър“ — обясни му лаконично Лети.

Тя си припомни, че Джоел ѝ бе казал почти същото само преди няколко часа: „Необходим съм ти да ръководя компанията. И ти го знаеш не по-зле от мен“.

Филип се засмя снизходително.

— Лети, не е необходимо да се съпротивляваш. Знаеш не по-зле от мен, че не би могла да ръководиш „Торнкуист Гиър“ сама. Необходим ти е специалист. Трябва ти някой, на когото можеш да се довериш, че ще се грижи най-добре за интересите ти. Кой е подходящ от човека, за когото ще се омъжиш?

— Изглежда има някакво леко недоразумение тук — каза тихо Джоел.

Филип го изгледа окуражително.

— Не се тревожи, Блекстоун. Сигурен съм, че ще работим много добре заедно. Ще си насрочим среща в един от близките дни, за да ми дадеш пълен отчет за състоянието на „Торнкуист Гиър“. Постарай се да е точен и изчерпателен, защото възнамерявам да го използвам като база за новия работен план.

Лети видя мрачната заплаха в очите на Джоел и я обзе паника. При тази размяна на реплики май съвсем скоро целият ѝ кабинет щеше да бъде в кръв.

— Господин Блекстоун, моля те, остави ме да се оправя с това. Ще поговоря с теб по-късно.

Джоел се обърна и я изгледа. Лети притаи дъх, когато забеляза как изпълнителният ѝ директор кипи от гняв. Бе сигурна, че ще ѝ каже да върви по дяволите, но в последната секунда изражението му леко се промени. Той отново се бе овладял.

— Добре, госпожице Торнкуист — изрече с вежливост, която подежда на всичките ѝ нервни окончания. — Ще си бъда в кабинета, ако ти потрябвам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Мили Боже! — възкликна удивен Морган Торнкуист вечерта, когато Лети му разказа случката. — И какво стана след това?

Тя сбърчи нос и оправи очилата си. Седеше на дивана във всекидневната на баща си и чакаше Стефани да се появи от спалнята. След половин час трябваше да бъдат на лекцията за правилното хранене на бебета.

— Джоел излезе, а Филип ми предложи да вечеряме заедно тази вечер. Аз обаче му отговорих, че плановете ми са други, което си е самата истина. Но ти познаваш Филип. Не се отказа и започна да настоява да организира нещо за утре вечер. Най-после успях да го накарам да си тръгне. Отседнал е в хотел някъде в центъра.

— Ами Джоел? Какво му обясни?

— Нищо — призна Лети. — Оказах се абсолютна и пълна страхливка. Изчаках теренът да се освободи и хукнах по коридора към асансьора.

— Ти си изчезнала? — Морган изглеждаше изненадан. — Това не ти е в стила, Лети.

— Не можах да издържа. Трябваше да се махна от сградата. Повече не се върнах до края на деня. Не видях нито Джоел, нито Филип след сцената в кабинета ми. Трябва да съм безчувствена, татко. Но не съм свикнала да се оправям с подобни неща.

Стефани влезе, облечена в яркочервена широка рокля с дипло отпред.

— С какво не си свикнала да се оправяш, Лети?

— Двама мъже да се карат за мен.

— Но те не се карат за теб. Те се борят за „Торнкуист Гиър“.

Стомахът на Лети се сви, когато осъзна пълното значение на думите ѝ. Разбира се, мащехата ѝ винаги проникваше до сърцевината на проблема.

— Добра гледна точка, Стефани. Не бях погледнала на нещата в тази светлина.

Морган се намръщи.

— Изглежда твърде вероятно настояването на Диксън да поднови годежа ви да се дължи на факта, че си богата наследница.

— „Горнкуист Гиър“ е наистина доста голямо наследство според всички стандарти — добави Стефани. — Нищо чудно, че изведнъж си се озовала между двама амбициозни ухажори, Лети.

На Лети ѝ призля. Не можеше да се отрече вероятността очевидното нетърпение на Джоел да започне връзка с нея да е мотивирано от интереса му да контролира компанията. Не трябваше да пренебрегва тази вероятност.

Час по-късно тя примирено седеше до Стефани, когато лекторката по въпросите за детското хранене съобщи, че е време да се запознаят с тънкото изкуство как се приготвя зеленчуково пюре.

Тракането на приборите и шумът от гласовете на присъстващите жени изпълваха залата. Лекторката, доктор Хамфрис — ниска, енергична жена — бе известен специалист в областта на ранното детско хранене. Тя се придвижваше от маса на маса, като даваше напътствия и съвети с високия си, писклив глас.

Стефани, както обикновено, се бе концентрирала напълно върху задачата, която ѝ предстоеше. Бе си сложила престилка над червената рокля, а късата ѝ коса беше покрита с мрежичка.

Тя се наведе над готварската книга, разтворена на масата.

— Първо, обелете и нарежете на ситно морковите — прочете старателно.

— Мисля, че мога да се справя с това.

Лети взе един морков от малката купчинка и започна да го бели с бързи и сръчни движения.

Стефани я гледаше с ужас.

— Не, не така! Внимавай, Лети! Не трябва да махаш твърде много от кората. Отстраняваш най-хранителните части.

— Не съм убедена. Четох една статия, в която се твърдеше, че хранителните вещества, съдържащи се в зеленчуците, са точно под кората, а не на повърхността — отвърна търпеливо Лети.

— Не ме интересува какво си чела. Очевидно е, че белиш моркова твърде дълбоко. Дай ми аз да го довърша.

Стефани грабна моркова и белачката от ръцете ѝ.

Лети се отдръпна встрани и се запита защо ли мащехата ѝ е толкова раздразнителна. Едва ли причината беше този глупав морков.

— Как мина посещението при лекаря днес? — попита я.

— Много добре, благодаря — отвърна тя, концентрирала цялото си внимание върху моркова. — Каза, че всичко било нормално засега.

— Ти като че ли не си твърде убедена.

— Ами... съществуват толкова много неизвестни. Всичко може да изглежда съвършено нормално на този етап, но нещо би могло да се обърне ужасно неприятно в последната минута.

— Не бива да си мислиш такива неща. Сигурна съм, че всичко е наред, както ти е обяснила лекарката.

— Тя е една от най-добрите акушери в града. С две специалности.

— Казвала си ми го.

— Написала е няколко статии върху специфичните проблеми на жените, забременели след тридесет и пет години.

— Нали ми ги даде да ги прочета — напомни ѝ Лети.

Стефани огледа прецизно нарязания морков.

— Чудя се дали резенчетата са достатъчно тънки.

— Ще минат през миксера. Няма да има значение дали едното е по-малко, а другото по-голямо. Всичките ще станат на каша.

Стефани присви устни.

— Съжалявам, ако се отегчаваш. Не се чувствай задължена да ме придружаваш на тези лекции.

— Трябва. Татко ще се засегне. Правим го заради него, не помниш ли?

— Да. Да, помня.

Лети затвори очи за миг.

— Стефани, съжалявам. Не исках да бъда груба. Наистина, не съм отегчена. Лекциите са много интересни. Просто аз съм изтощена от пътуването до Еко Коув, а и доста се разстроих, като заварих Филип в кабинета си днес следобед. Мисля, че се нуждая от здрав сън.

— Не е необходимо да се извиняваш. Съзнавам, че все още ти е трудно да приемеш факта за повторната женитба на баща си и новото му семейство. Ако смяташ, че не можеш да преодолееш враждебността си, помисли за психотерапия.

Лети изскърца със зъби. Всички ѝ предлагаха напоследък това.

— Не съм враждебна!

— Като отричаш проблема, не означава, че той не съществува. —

Стефани изсипа морковите в малката тенджерка под налягане. — Колко пише, че трябва да се варят?

Лети погледна в готварската книга.

— Дванадесет минути. Аз лично никога не варя моркови толкова дълго. Защо не опиташ пет или шест минути и после да ги провериш дали...

— Това е за бебе — прекъсна я Стефани. — Храната трябва да бъде напълно омекнала.

— Щом казваш така.

— Засечи времето. — Стефани включи котлона. — Точно дванадесет минути.

Докато морковите се варяха, доктор Хамфрис изнесе кратка беседа за хранителната стойност на домашно приготвената бебешка храна. Когато дванадесетте минути изтекоха, Стефани прехвърли морковите в миксера.

— Добре са се сварили — отбеляза Лети.

Стефани ѝ хвърли вледеняващ поглед.

— Колко пише, че трябва да се разбиват?

— Една минута. После се спира, разбъркват се и се разбиват още една минута.

— Засечи времето.

— Не мисля, че е необходимо да си чак толкова прецизна. Просто започни да ги разбиваш и спри миксера, когато се превърнат на пюре.

— Бих предпочела да се придържам към рецептата, ако не възразяваш.

Лети вдигна очи към тавана. Беше трудно да се повярва, че това бе Стефани — фантастичната домакиня и изключителна кулинарка. Тя послушно погледна часовника си.

— Добре. Давай.

За щастие, шумът на миксера прекрати разговора им за цяла блажена минута.

— Спри! — извика Лети.

Стефани повдигна капака и погледна вътре.

— Не забелязвам останали големи парчета.

— Прилича на пюре от моркови — обади се Лети. — Може би трябва да спрем вече.

— Не, изрично е написано, да се разбърка и да се разбива още една минута. — Стефани разбърка пюрето и сложи отново капака на миксера. — Окей. Готова?

— Започвай. — Лети се загледа в секундарника. — Спри!

Доктор Хамфрис се разхождаше наблизко и надникна в миксера.

— О, скъпа. Отишли сме твърде далече, нали?

Видимо разтревожена, Стефани грабна готварската книга от масата.

— Но тук пише, да се разбият с миксера общо две минути.

— Зависи от броя на използваните моркови — поясни доктор Хамфрис. — Тази вечер приготвяме съвсем малко количество. Следващия път опитайте само една минута.

— Да. Добре. Една минута...

Стефани остана загледана в миксера, пълен с рядка каша от моркови, докато лекторката преминаваше към следващата маса.

Лети осъзна, че мащехата ѝ бе готова да избухне в сълзи.

— Стефани...

Стефани разглоби миксера и го изплакна от оранжевата смес.

— Прочети ми следващата рецепта.

— Стефани, това е само един морков — рече ѝ нежно Лети и сложи длан върху потръпващите ѝ рамене.

— Мислиш ли, че не зная? — Стефани се отдръпна и изтри очите си с крайчеца на престилката. — Би ли започнала да четеш?

Лети взе готварската книга и бавно прочете на глас поредната рецепта.

Стефани се зае усърдно да реже продуктите. Когато привърши, тя отново се бе овладяла.

Лети засече времето на следващата порция много внимателно. Стефани изглеждаше невероятно успокоена, когато лекторката намери второто ѝ пюре за превъзходно.

— Отлично, госпожо Торнкуист. Съвсем подходящо за деликатния вкус на бебето. А сега, всички обратно по местата си. Ще се занимаем с плодовите сокове — разпореди се доктор Хамфрис и се понесе към катедрата.

Стефани извади тетрадката си и се приготви да запише всяка мъдрост, която щеше да се излее от устата ѝ.

— Стефани! — Лети седна бавно до нея.

— Да?

— Ти ми каза тази вечер, че Джоел и Филип се борели за „Торнкуист Гиър“, а не за мен...

— Е, и какво?

— Мисля, че си права. Беше много добро попадение. Не е особено ласкаво за мен, но затова пък е точно.

Стефани сви рамене.

— Очевидно е. Всеки иска нещо. След като веднъж узнаеш какво е то, тогава лесно се разбира и мотивацията му.

— Предполагам, че е малко вероятно Филип да пристигне в Сиатъл, за да ме преследва от неугасваща любов, нали?

— Да, но това наистина ли е голям проблем? Взаимният интерес към компания като „Торнкуист Гиър“ може да свърже двама души по-здраво дори от едно бебе или от чисто физическа страст.

— Не съм мислила за това...

Стефани щракна химикалката си, за да е готова, когато доктор Хамфрис стъпи на катедрата.

— Знаеш ли, Лети, Филип сигурно наистина те е харесвал в началото, в противен случай не би поискал ръката ти. Ако това привличане се съчетае със силна бизнес връзка, женитбата ти за него би могла да бъде много стабилна и задоволителна.

— При условие че се подложи на терапия — измърмори тихо Лети.

За щастие, доктор Хамфрис вече обясняваше предимствата на домашно приготвените плодови сокове за бебета и Стефани не чу забележката ѝ.

Половин час по-късно те излязоха от лекционната зала и Стефани се настани зад волана на поршето.

— Лекцията беше добра. Доктор Хамфрис е защитила докторат по бебешко и детско хранене.

— Вече го спомена.

— Тя е виден авторитет в тази област.

— Да се изръсиш сто долара, за да се научиш как да превърнеш няколко зеленчука в каша, ми се струва доста соленичко. Ако питаш

мен, доктор Хамфрис си е направо изнудвачка. Бих могла да ти покажа същото само за петдесет.

Стефани се взря с присвити устни в пътя пред себе си.

— Ти не разбираш.

— Има много неща напоследък, които изглежда не разбирам.

„Животът ми определено беше много по-лесен в Индиана“ — помисли си Лети.

Джоел не отпусна бутона на звънеца, докато Морган Торнкуист не отвори вратата.

— Лети тук ли е?

Морган свали очилата си за четене и изгледа косо неканения си посетител.

— Излезе със Стефани. Отидоха на лекция за храненето на бебетата. Трябва да се върнат всеки момент. Искаш ли да влезеш и да я почакаш?

— Разбира се. Ако не го направя, тя вероятно пак ще ми се изплъзне. Хлъзгава е като змиорка.

Морган повдигна рунтавите си вежди, преди да тръгне към всекидневната.

— Дъщеря ми ли имаш предвид?

— Да. Знаеше дяволски добре, че исках да говоря с нея днес следобед, но просто изчезна от кабинета си.

Джоел се отпусна в един фотьойл близо до камината и протегна ръце към приятната топлина на пламъците.

— Каза ли ти, че този негодник, бившият ѝ годеник, се е появил тук?

— Изкусен да се облажи от „Торнкуист Гиър“ — или поне съпругата ми е убедена в това.

Морган се настани на стола срещу него. Остави настрани книгата, която бе чел преди малко, и погледна механично към заглавието: „Приложение на средновековната логика при компютърните анализи“.

— Ти ли си я написал? — попита го.

— Да. Това е сигнално копие. Пристигна днес. Доволен съм от нея.

— Наистина ли средновековната логика има някакво приложение в съвременните компютърни анализи?

— Да, има. Средновековната логика е разработила някои много впечатляващи и задълбочени подходи към анализа.

— Не се шегуваш, нали?

— Каж ми какво се случи с Диксън днес?

Джоел забарабани с пръсти върху страничната облегалка на фотъйола.

— Ами, нахлул в кабинета на Лети, докато сме били извън града. Негодникът започна да ми дава заповеди в мига, когато влязох там. Едва не го изхвърлих през прозореца. Но Лети настоятелно ме помоли да не правя скандал. Обеща ми, че ще обсъдим въпроса по-късно. И аз си тръгнах като послушен малък изпълнителен директор. А какво направи тя? Измъкна се. Обикалям да я търся от два часа.

— Струва ми се, че Лети е малко смутена от последните събития. Каза ми, че не била свикнала да се оправя с каращи се мъже.

Джоел се навъси.

— Тя се оправя отлично с каращи се мъже. Повярвай ми, имам съвсем пресни впечатления.

— Наистина ли?

— Съвсем не е стайно цвете — справя се отлично с такива неща. Проблемът тук е Диксън. Върнал се е и се опитва да ѝ замае главата. Иска моята компания, по дяволите! Мисли си, че може просто да влезе и да ръководи „Торнкуист Гиър“ според всичките си надуте, университетски методи, които преподава във Велакот.

Морган преплете пръсти над корема си и го изгледа над очилата.

— Не бих се изненадал. Професор Диксън винаги е бил амбициозен. От известно време той търси идеалната лаборатория, в която да изпробва теориите си по мениджмънт.

— „Торнкуист Гиър“ не е опитна лаборатория — отвърна мрачно Джоел. — Макар че бих могъл да изровя някои поръждянали инструменти за дисекция, ако продължава да ме притиска така.

— Без съмнение, той вижда в „Торнкуист Гиър“ отлична възможност да приложи теориите си по начин, който би му осигурил значителен доход.

— Е, това няма да стане — измърмори Джоел. — Би могъл да сложи ръка върху компанията единствено, ако се ожени за Лети. А аз

няма да му позволя да го направи!

— Разбирам. Лети знае ли?

— Би трябвало.

Безпокойството, което го гнетеше цяла вечер, бе прекалено силно. Не можеше да седи на едно място. Стана и отиде до прозореца. Светлините на града блестяха под ситния дъждец и гледката от тази елегантна къща беше много красива.

Погледна часовника си, питайки се кога ли най-сетне Лети ще се появи. Нямаше търпение да я притисне в ъгъла. Имаше да му обяснява много неща и твърдо възнамеряваше да я застави да направи това.

„А после ще я отведе в леглото и сам ще ѝ обясня някои неща — закани се мислено. — Диксън може да върви по дяволите!“

— Изглеждаш доста притеснен от евентуалното благосклонно отношение на дъщеря ми към Филип Диксън — подхвърли Морган.

— Диксън е просто един мошеник.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

Джоел погледна часовника си за стотен път, а Морган се втрени в огъня.

— Дъщеря ми не е глупава. Възпитах я да разсъждава трезво и логично. Съмнявам се, че ще се поддаде на един мошеник.

— Лети може да е умна, но е твърде емоционална, за да мисли трезво през цялото време.

— Моля, моля! — засегна се Морган.

— Тя е прекалено емоционална жена. И е много наивна. И твърде доверлива.

— Глупости! Ако Лети реши да се омъжи за Филип Диксън, тя ще има добри и аргументирани основания. Учил съм я да преценява разумно действията си при сложни ситуации. Още от петгодишна винаги съм изисквал от нея логично обяснение за по-важните ѝ решения. Убеден съм, че няма да предприеме такава драстична стъпка, каквато е женитбата, без да прецени първо всички факти.

— За една и съща жена ли говорим?

— Така предполагам.

— Не се обиждай, Морган, но мисля, че не познаваш дъщеря си толкова добре, колкото си въобразяваш. Както казах, Лети е твърде емоционално същество.

— Пак говориш глупости. Тя е интелигентна, има аналитичен ум и е рационална. Постарал съм се да развия тези качества у нея от ранното ѝ детство.

Джоел изгуби търпение.

— Какво, по дяволите, ще направиш, ако реши да се омъжи за Филип Диксън?! Ще си стоиш спокойно и вероятно ще кажеш, че дъщеря ти знае какво прави?

— Лети е на двадесет и девет години. Ако не се е научила да мисли трезво досега, тогава е твърде късно да се тревожа. Но аз вярвам, че тя ще направи добър избор в края на краищата. Съмнявам се, че ще се омъжи за Филип Диксън, поради простата причина, че не може да му вярва.

— Защото се е направил на палячо с онази студентка? Бъди реалист, Морган. Хитър, изобретателен тип като Диксън едва ли ще позволи такова незначително препятствие да остане на пътя му. Той иска моята компания, а това означава, че ще се опита да хване Лети.

Морган го изглежда замислено.

— Питал ли си Лети какво ѝ е мнението за тази вероятност?

— Казах ти, че нямах възможност да я попитам абсолютно нищо, защото ми се изплъзна след работа...

Джоел рязко замлъкна, когато дочу превъртането на ключ във входната врата.

— Това трябва да са Стефани и Лети — рече Морган.

— Беше крайно време.

— Морган? — извика от коридора Стефани.

— Тук съм, скъпа — отвърна той и стана, за да я посрещне. — Имам си компания.

— Кой е, скъпи? — Стефани влезе в дневната. — О, разбирам. Здравей, Джоел. Как си тази вечер?

— Добре. Къде е Лети?

Тя хвърли поглед през рамото си.

— Зад мен. Лети, Джоел е тук.

— Чух.

Лети се появи, увита с новото си дълго яке, произведено в „Торнкуист Гиър“. Изражението ѝ бе доста притеснено.

— Какво правиш тук, Джоел?

— Познай.

Устните ѝ се присвиха.

— Не е необходимо да притесняваш баща ми.

Морган тъкмо помагаше на съпругата си да си съблече палтото.

— Въобще не ме е притеснявал, скъпа. Водихме доста интересен разговор за вероятните причини, довели Филип Диксън в Сиатъл.

— Мисля, че всички знаем съвсем точно неговата причина — рече Джоел.

Стефани кимна сериозно.

— Да, очевидно е.

Морган сбърчи замислено чело.

— Трябва да се съглася, че „Торнкуист Гиър“ изглежда е основният мотив за последните му действия.

Джоел погледна Лети. Тя имаше бунтовническо изражение и като че ли още повече се сгуши в пухкавото си яке.

— Благодаря ви за изказаното мнение по въпроса — изрече студено. — Приятно е да науча, че никой от вас не вярва в съществуването дори и на най-малка вероятност, Филип да е дошъл в Сиатъл заради мен.

На Джоел му се прииска да бе подходил към проблема по-деликатно, но вече беше твърде късно. Приблужи се до нея и я хвана за ръката.

— Хайде, Лети. Ще те откарам до апартамента си. Как дойде дотук тази вечер?

— С автобуса.

— Тогава не трябва да се тревожим за колата ти.

Той кимна бегло на Морган и Стефани.

— Приятна вечер.

— Довиждане.

Морган изгледа сплетените пръсти на Джоел и дъщеря си.

— Дръжте ни в течение.

— Разбира се — отвърна Джоел и поведе Лети към входната врата.

Тя не каза нищо, когато излязоха навън под дъжда и се качиха в джипа. Джоел ѝ отправи кос поглед и потегли.

— Виж — поде той най-последно, щом спря на първия светофар. — Съжалявам, ако егото ти бе засегнато, защото всички смятаме, че

Диксън е тук заради „Торнкуист Гиър“, а не заради теб. Не го приемай лично, разбра ли?

— Да не го приемам лично ли? Джоел, и преди съм ти казвала, че ти липсва деликатност в отношенията ти с жените. Чуй един съвет. Не се опитвай да смекчиш удара. Вече го понесох. Само влошаваш последствията от него.

— Ти не би му простила, дори да ти падне на колене. Имаш прекалено много гордост.

— Така ли?

— Да, така. А сега, забрави личната страна и нека да поговорим от гледна точка на бизнеса.

— Тази вечер не ми се говори за бизнес.

Джоел пренебрегна думите ѝ.

— Каза ли на Диксън да стои далеч от компанията?

— Малко е трудно да кажеш на Диксън каквото и да било, Джоел. Освен това, той е специалист в тази област. Филип има голям опит с компании като „Торнкуист Гиър“. Понякога е досаден, но е много добър в професията си. Той е способен да ръководи фирмата.

— Не давам пукнат цент колко е добър да ръководи компании като „Торнкуист“! Няма да позволя да използва старата си връзка с теб, за да се намърда в бизнеса ми. И това е окончателното ми решение.

— Знаеш ли, Джоел... Малко съм разтревожена за Стефани — каза бавно Лети.

— Какво?

Той се опита да смели неочакваната смяна на темата.

— Стефани ли? Какво общо има Стефани с това? Говорех ти, че трябва да застанеш твърдо срещу Диксън. Твърдо и категорично, Лети. Всъщност, може би трябва да удариш този надут натрапник с нещо тежко по главата, за да го убедиш. Аз ще ти помогна.

— Тя е изплашена, Джоел.

— Кой? Стефани?

— Да.

— Изплашена от Диксън? — намръщи се Джоел. — Не мисля, че трябва да се страхува от него. Това не е нещо, с което двамата с теб да не можем да се справим.

— Уплашена е да роди това бебе. Изплашена е до смърт.

Джоел най-после осъзна, че Лети очевидно бе на съвсем друга вълна.

— Какво става? Има ли някакви проблеми?

— Не. Само това. Доколкото можах да разбера, всичко върви добре.

Той се опита да каже нещо разумно по въпроса.

— Предполагам, че е нормално да има известни притеснения. Чувал съм, че родилните болки били все още ужасни, въпреки големия напредък на съвременната медицина. Но жените не умират при раждане вече, нали?

— Статистически погледнато, вероятността е твърде малка и Стефани го знае. Но аз не мисля, че се страхува от болката... — Лети направи пауза. — Тя е невероятно притеснена, защото смята това за единствената си възможност да има дете, разбира се. Но съм убедена, че има и нещо повече.

— Какво те кара да смяташ така?

— Усетих истински страх у нея тази вечер. Изведнъж осъзнах, че цялото това суетене — да ходи при най-добрия лекар и в най-добрата болница, да посещава всички семинари при най-добрите специалисти — е опит да преодолее страха си.

— Лети, всички добре знаят, че бъдещите майки са нервни в една или друга степен.

— Така ли?

— Да. Дължи се на хормоните или нещо подобно. Обзалагам се, че си чела някоя статия по въпроса някъде.

— Да, така е. И все пак съм обезпокоена, че Стефани не изпитва нормалната промяна в настроението по време на бременността. Ужасена е. А това съвсем не е свойствено на личността ѝ. Тя обикновено прилича на баща ми. Разглежда всичко от философската му страна. Толкова е рационална и уравновесена.

— Сигурен съм, че Стефани ще бъде добре.

Лети отпусна глава назад върху облегалката.

— Но какво ли разбирам аз? Никога не съм била бременна. Може би и аз ще се държа така...

Мисълта да види Лети бременна, изпълни Джоел с внезапен трепет. Представи си я наедрияла и закръглена с неговото бебе. Натисна

твърде рязко спирачките на следващия светофар. Джипът заподскача, преди да спре, сякаш беше обиден от лошото отношение към него.

— Джоел? Има ли нещо?

— Не. Всичко е наред.

Лети не проговори повече, докато не стигнаха до апартамента ѝ.

Хиляди неща се въртяха из главата на Джоел, но той не успя да изрази нито едно с думи.

Обърканите му мисли най-после го напуснаха, когато паркира джипа в подземния гараж под жилището ѝ и отново започна да разсъждава трезво.

В асансьора Лети съсредоточено се взираше в светващите номера на етажите.

— Да разбирам ли, че възнамеряваш да се самопоканиш да пийнем нещо?

Джоел огледа профила ѝ. Не можеше да разгадае изражението на лицето ѝ.

— Възнамерявам да се самопоканя в леглото ти за през нощта. Нали започнахме любовна връзка, не помниш ли?

— Не бях съвсем сигурна как ще потръгне. — Тя от своя страна го изгледа разтревожено. — Ти няма просто да се преместиш тук или нещо подобно, нали? Не съм казвала, че ще живеем заедно. Това е само връзка и означава, че ще си имаме отделни жилища...

— Господи, Лети! Няма особено много правила, които трябва да спазваме. Никой няма да ни прави проверки. — Джоел взе ключа от ръката ѝ и я последва по коридора. Чудеше се защо ли се почувства така странно наранен. — Ако не искаш да остана тук през нощта, просто ми го кажи.

Лети почервения, когато той отвори вратата.

— Не бях сигурна дали ти ще пожелаеш. Не и след това, което се случи днес...

— Имаш предвид появата на Диксън и изплъзването ти от мен? Не ми хареса, но онова е бизнес, а това е лично.

— Не съм сигурна също, че двете могат да се разграничат.

Джоел затвори вратата и протегна ръце към нея.

— Чуй ме, Лети. Ще ти го кажа само веднъж. Никога не трябва да се тревожиш, че ще се ожения за теб, само за да получа „Горнкуист Гиър“. Веднъж вече бях обвинен, че искам да се ожения за жена, за да се

домогна до компанията на баща ѝ. Проклет да съм, ако някой ме обвини отново в същото. Разбра ли?!

Тя го изгледа напрегнато.

— Тогава за какво трябва да се тревожа?

Джоел се усмихна, докато бавно смъкваше ципа на якето ѝ.

— Тази вечер не трябва да се тревожиш за нищо.

Очите ѝ блестяха от възбуждане. Той усети как страстта се надига у нея като лавина. Лети леко докосна с език крайчеца на устните си.

— Джоел...

— Погледни се — прошепна ѝ Джоел. — Цялата си пламнала, а аз само съм свалил якето ти. Миналия път ти обещах, че сега ще го направя както трябва.

Тя се изкашля колебливо.

— Да, добре, предполагам, че ще е по-добре да се преоблека. Да си сложа нощницата или нещо друго...

Лети се отдръпна и понечи да се отправя към спалнята.

— Забрави за нощницата. Няма да ти трябва.

Джоел я хвана здраво, взе я на ръце и я положи на килима.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Този път той никак не бързаше и резултатите бяха толкова фантастични, колкото бе и очаквал. Никога не беше срещал такава пламенна страст през целия си живот. Тя преминаваше през него, възпламеняваше собственото му желание и го превръщаше във вулкан. Цялото му тяло бе стегнато, твърдо и готово да експлодира.

Спря се за миг, за да я погледне, докато се подготвяше да проникне в нея.

— Красива си... — успя да изрече дрезгаво.

Сякаш контурите на тялото ѝ бяха специално изваяни за ръцете му — нежни, вирнати гърди, дълги, заоблени бедра, гостоприемнен окосмен триъгълник ниско под корема ѝ — всичко това като че ли бе създадено според личните му вкусове и предпочитания.

Или може би просто личните му предпочитания и вкусове се бяха променили, когато бе срещнал Лети.

Запита се дали би могъл да устои на тази съблазън. Беше на тридесет и шест години и бе пренебрегвал много съблазни през живота си. Но сега, докато пръстите му долавяха влажната топлина между нозете ѝ, разбра, че за нищо на света не би устоял на всеотдайната щедрост на нейното тяло. Лети приемаше това, което ѝ даваше, умножаваше го стократно и после му го връщаше. Докосваше го като че ли бе живо съкровище, милваше го с нежните си длани, докато той започна да стене.

— Великолепен си! — шепнеше му задъхано. — Абсолютно невероятен...

„Мили Боже — мислеше си омагьосан Джоел, — колкото повече я любя, толкова по-хубаво става!“

— Ти си невероятната в тази стая...

Той се наведе, за да опита вкуса на едната ѝ набъбнала гърд и усети тръпката, която премина през тялото ѝ.

— О, Господи!...

Лети впи нокти в голите му рамене и го притегли върху себе си.

— Моля те, Джоел. Не мога да издържам повече...

— Аз също. Погледни ме, Лети.

Очите ѝ пламтяха със сладка, огнена страст, докато го гледаше в лицето. Джоел протегна ръка надолу под корема ѝ и плъзна единия си пръст в нея, за да се убеди за последен път, че е готова да го приеме. Лети се изви в дъга.

— Джоел, моля те! Не издържам повече на това мъчение. Направи го!

При друг случай и в друго време Джоел вероятно би се изсмял с удоволствие на настояването ѝ, но сега бе твърде възбуден, за да му е до смях. Трябваше да я обладае. Веднага!

Проникна в стегнатата ѝ, топла утроба и това бе всичко, което запечата остатъкът от размътения му разсъдък. Останалото беше неопишуемо блаженство, защото Лети достигна своя оргазъм почти в същия момент, когато я прониза тръпнещата му, твърда и огромна мъжественост.

Беше фантастично. Нежните конвулсии на таза ѝ го доведоха до екстаз. Чу я да изрича името му, чу собствения си дрезгав вик на възторг и се строполи върху нея.

Никога не бе осъзнавал колко хубаво може да бъде едно любене, преди да срещне Лети.

След цяла вечност тя се размърда под едрото му тяло. Джоел вдигна глава, погледна я и изражението ѝ на безкрайно задоволство го накара да се усмихне.

— Добре ли си? — попита я нежно.

Лети прокара пръсти по раменете му и се протегна лениво.

— Добре съм.

Джоел осъзна, че се бе надявал да чуе нещо повече, и мъжкото му его бе леко разочаровано.

— Е, щом е тъй, и аз съм доволен, че ти е било хубаво.

Той се претърколи от нея и се изтегна по гръб.

Лети се засмя и го яхна през гърдите с блеснали очи.

— Глупчо такъв! Знаеш много добре, че беше абсолютно фантастично! О, Джоел, чувствам се толкова свободна.

— Така ли? Не си ли се чувствала свободна преди?

— Не по този начин. Като че ли нещо от мен е било затворено някъде надълбоко в продължение на години. — Тя го целуна звучно. —

Как го направи?

Джоел също се засмя.

— Не аз го направих, а ти.

— Не можех да го направя преди теб.

Той докосна с пръсти пълните ѝ устни.

— Просто не си имала подходящия учител.

Вместо да се изсмее и да го сръга в ребрата, както очакваше, Лети изведнъж стана сериозна.

— Знаеш ли, може би си прав.

— Хей, това бе на шега.

Джоел обхвана с длани лицето ѝ и я застави да го погледне в очите.

— Не си въобразявай, че ще бъде така просто с всеки мъж.

— А няма ли? — любопитства невинно тя.

— Не — заяви авторитетно Джоел. — Всъщност, мога да те уверя, че без личната ми намеса, няма да стане въобще.

— Сигурен ли си в това?

— Сто процента.

— Хмм.

— Лети?

— Да, Джоел?

— Престани да се въртиш. Изтощен съм и ми трябва време да се възстановя.

Това изявление привлече вниманието ѝ.

— Колко време?

— Защо? Бързаш ли?

Тя се плъзна плавно надолу.

— Струва ми се, че да. Искам да изпробвам нещо.

Джоел направи лукава физиономия.

— Нека позная. Искаш да си отгоре, нали?

— Аха.

Лети седна върху хълбоците му и го стисна с бедрата си.

— Ти просто си лежи спокойно и си почивай, докато опитам някои нещица.

Джоел изстена, усещайки как пенисът му започва бързо да оживява. „Не е възможно! — рече си изненадан. — Не и толкова скоро!“

Но беше безсмислено да оспорва фактите.

Лети го дари с усмивка, в която прозираше най-древната женска мъдрост, когато той се размърда под нея. После наведе главата си и докосна с устните си неговите.

— Знаеш ли нещо, Лети?

— Какво?

— Баща ти въобще не те разбира.

— Какво би трябвало да означава това? — озадачи се тя.

— Нищо... Няма значение. Забрави го и ме целуни, шефе.

— Няма да стане, бъди сигурна.

Джоел намаза краве масло върху последната от бисквитите, които Лети бе приготвила за закуска, пъкна я в устата си и я сдъвка с видимо удоволствие.

— Какво няма да стане? — попита Лети и сложи мръсните чинии в мивката.

— Няма да успееш да запазиш връзката ни в тайна в компанията дълго време. Това настинали беше последната бисквита?

— Да, наистина.

— Жалко. Бяха толкова хубави. Всяка сутрин ли така закусват хората в Небраска?

— Индиана. Не, не всяка сутрин. Обикновено и ние закусваме с овесена каша, като всички останали. Джоел, какво имаше предвид, като каза, че няма да успеем да запазим в тайна връзката си?

Той сви рамене и взе чашата с кафето.

— Просто това, което казах.

Лети го изгледа предупредително.

— Имам чувството, че ще имаме неприятности, ако персоналят на „Торнкуист Гиър“ узнае, че двамата с теб поддържахме връзка извън офиса.

— Искаш да кажеш, ако узнаят, че спим заедно? Не намирам нищо кой знае какво в това. Ще поговорят известно време и ще престанат.

— Ще бъде смущаващо, неловко и зле за дисциплината в компанията.

Джоел се засмя.

— Ти си тази, която изплю камъчето, докато бяхме в Еко Коув, не помниш ли? Ти остави у Ескът впечатлението, че между нас има нещо. Мисля, че той така се изрази.

— Направих го под напора на обстоятелствата и ти го знаеш. Бях разтревожена от побоя и исках да го уверя, че между теб и Даян няма нищо лично. Изрекох го прибързано. Слава Богу, че Кейс е джентълмен. Сигурна съм, че няма да се разбъбри.

— Не разчитай на това. Ескът се опитва да спаси „Коупланд Мърин“. Ако бях на неговото място, щях да използвам всичко, което успея да изровя.

Лети се подпря на масата.

— Не виждам как би могъл да използва тази информация.

— Не ставай глупава. Ескът вече се опитва да я използва.

— Как?

— Дал ти е проекта, защото се надява, че ще се намесиш в негова полза. Усетил е, че ти си по-уязвимата, и предполага, че ако спиш с мен, би могла да ми повлияеш.

— Бих ли могла? — затаи дъх тя.

— Не и когато става въпрос за бизнес. — Джоел погледна часовника си и се изправи. — Готова ли си да тръгваме за офиса?

— Готова съм.

— Да вървим тогава. Между другото, ако Диксън се появи днес, нареди му да изчезва завинаги.

— Ще се опитам. Но честно казано, няма да е никак лесно да го обезкуража. Навярно си забелязал, че е доста самоуверен. Свикнал е да бъде център на вниманието в аудиторията и да бъде уважаван като незаменим консултант по мениджмънт.

Джоел извади якето ѝ от гардероба и ѝ помогна да се облече.

— Ако не успееш да се отървеш от него, накарай Бигли да ме извика. Аз ще се погрижа за това.

— Не можеш просто да го изхвърлиш на улицата, Джоел. Той наистина е високо ценен капацитет в своята област. Написал е редица много добре приети статии по теория на съвременния мениджмънт.

— Разкарай го, Лети!

— Понякога си мисля, че забравяш кой за кого работи, Джоел Блекстоун. Нямах право да ми заповядаш.

— Можеш да ми напомниш за полагащото ми се място по-късно довечера. В леглото.

Когато влезе в офиса си тази сутрин, Лети блажено установи, че нямаше никакви натрапници. Артър ѝ подаде чаша кафе и застана до вратата, премигвайки.

— Господин Манфорд от отдела по маркетинг донесе преработените инструкции за палатките от новата серия. Интересува се дали ще желаете да направите още един опит, преди да ги одобрите и подпишете.

— Да, мисля, че така ще е най-добре. Насрочете ни среща в заседателната зала на третия етаж и му кажете да донесе и палатката.

— Окей. Мога ли да направя още нещо за вас, госпожице Торнкуист?

— Не, благодаря, Артър.

Лети издърпа чекмеджето на бюрото си и извади папката на Кейс Ескът. После се сети за Филип Диксън.

— Ако професор Диксън се обади, предай му, че съм заета.

— Разбира се, госпожице Торнкуист — отвърна Артър и се оттегли.

Лети разтвори петгодишния план на Ескът за „Коупланд Мърин“ и започна да чете.

След час и половина си призна, че се нуждаеше от специалист да ѝ разтълкува някои от по-сложните моменти в плана, но бе убедена, че си заслужаваше да се помисли над него. Беше очевидна убедеността на Кейс, че би могъл да вдигне отново компанията на крака, ако получи свобода и му се дадеше време да го направи.

Почуквайки с химикалката, Лети се загледана в пространството пред себе си, докато се чудеше как да подходи към Джоел по този деликатен въпрос. Той щеше да побеснее, ако му наредеше директно да прегледа безпристрастно проекта.

Гласът на Артър по вътрешната уредба прекъсна мислите ѝ. Секретарят ѝ заговори по-развълнувано от обикновено:

— Госпожице Торнкуист? Дошли са едни хора, които искат да се срещнат с вас.

— Хора ли?

— Представят се като делегация от Еко Коув. Желаят да разговарят с вас.

Лети впери очи интеркома. Отново я споходи мисълта, че Джоел ще се вбеси. Но едва ли можеше да ги отпрати, без да ги изслуша.

— Нека да влязат, Артър.

Вратата се отвори няколко секунди по-късно и Артър въведе трима. Единият от тях беше Стан, съдържателят на „Котвата“.

— Господин Стан Макбрайд, господин Ед Хартли и господин Бен Джаксън — оповести Бигли, като поглеждаше бележките си.

— Благодаря ти, Артър.

Лети стана, за да се ръкува с посетителите си.

Секретарят ѝ мигаше на парцали.

— Да уведомя ли кабинета на господин Блекстоун, госпожице Торнкуист?

Стан побърза да заговори:

— Дойдохме да се срещнем с вас, госпожице. Ако не възразявате, разбира се.

— Точно така — подкрепи го Бен Джаксън, слаб, оплешивяващ мъж. — Искахме да говорим с вас, госпожице. Вие сте президент на тази компания.

Ед Хартли, мрачен човек с продълговато лице, кимна тъжно.

— Точно така, госпожице Торнкуист. Ще отнемем само няколко минути от времето ви, ако не възразявате. Това е ужасно важно за нас.

Лети погледна към Артър.

— Ще те информирам, ако се нуждая от помощта на господин Блекстоун.

— Да, госпожице Торнкуист.

Бигли напусна кабинета ѝ с доста скептично изражение.

На Лети ѝ мина през ума, че той би могъл веднага да се обади в кабинета на Джоел. Лоялността му определено бе раздвоена, а и не можеше да се пренебрегне фактът, че Джоел го бе назначил на тази длъжност. Общо взето, в „Торнкуист Гиър“ целта на всеки бе да се понарави именно на Джоел.

— Извинете ме за минутка, господа.

Лети излезе във външния кабинет и затвори вратата след себе си.

— Артър — рече тихо. — Искам да разбереш, че държа на това, което казах. Не звъни в кабинета на господин Блекстоун, без изрично

да те помоля за това. Ясно ли е?

Артър скочи като ужилен и трескаво се опита да остави слушалката, която току-що бе вдигнал. Не успя да улучи точно телефонния апарат и тя падна на бюрото.

— Да, госпожице Торнкуист...

— Добре. — Лети се усмихна хладно. — Искам да разбереш, че ако господин Блекстоун те е повишил на тази длъжност, аз съм човекът, който ще реши дали ще останеш на нея. Никак не ми харесва идеята, че си по-предан на друг в компанията.

Артър мигаше често-често — този път от ужас заради положението, в което бе изпаднал.

— Но господин Блекстоун настоява да го информирам за всеки, който влиза и излиза от този кабинет.

— Ще се постарая да държа господин Блекстоун в течение на нещата, които трябва да знае.

Лети се върна в кабинета си и се усмихна на тримата мъже от Еко Коув.

— Е, господа, защо не ми съобщите причината за посещението си?

Всички започнаха да говорят едновременно. Ед Хартли — мрачният човек — най-после пое водачеството. Той прекара ръка над главата си — очевидно навик от годините, когато е бил с коса.

— Въпросът е, госпожице Торнкуист — изрече сковано, — че всички разбрахме какво става между „Торнкуист Гиър“ и „Коупланд Мърин“. Никой от нас не работи директно за Коупланд, но няма съмнение, че всички ще бъдем засегнати, ако компанията му бъде закрыта. Аз съм собственикът на най-големия хранителен магазин в града и мога да ви уверя, че повечето от хората, които си купуват храна от магазина ми, получават заплатите си от Коупланд.

Стан Макбрайд направи гримаса.

— И както казах на Блекстоун онази нощ, когато избухна скандалът между него и господин Ескът, аз съм в същото положение като Ед. Ще остана без клиентела, ако Коупланд фалира, и това си е факт. Деветдесет процента от посетителите на заведението ми работят на дока.

Беше ред сега на Бен Джаксън:

— Аз управлявам банката на главната улица. Може би сте я забелязала, докато сте била в града? Ясно е като бял ден, че ако компанията на Коупланд бъде закрыта, финансовата подкрепа за града ще пресъхне. Вярно е, че някои от хората работят в търговския риболов, но тази фирма не е достатъчно голяма, за да подкрепи всички. Чековете на Коупланд плащат сметките почти на всички в този град.

— Това, което се опитваме да ви кажем, госпожице Торнкуист е, че не искаме да закривате „Коупланд Мърин“ — изгледа я умолително Ед Хартли. — Ние всички знаем, че Виктор Коупланд не е най-приятният човек, когото познаваме. Знаем също, че се отнесе малко грубо с Блекстоун преди няколко години. Но нещата са такива, нали разбирате? Дали ни харесва или не, Еко Коув се нуждае от Виктор Коупланд и от компанията му.

Лети се облакът на бюрото си.

— Молите ме да намеря начин да спася „Коупланд Мърин“, така ли?

— Това е повече от молба, госпожице Торнкуист — обади се Стан. — Зная, че между Блекстоун и Коупланд има стара вражда, но тук говорим за цял град.

Тя го погледна.

— Ясно ви е, че това, което става с компанията, не би се случило, ако не бе управлявана лошо през последните няколко години, нали?

Стан сви безпомощно рамене.

— Ще си призная, че не знам какво направи Коупланд с фирмата. Това е негов бизнес.

— Довел я е до фалит — поясни му Лети.

Хартли й хвърли неспокоен поглед.

— Но не бихте ли могла да оправите нещата? Или поне да дадете още малко възможност на Коупланд, за да се стабилизира?

— Не знам — отвърна откровено тя. — Единственото нещо, което мога да ви съобщя в момента, е, че се запознавам с положението. Нямам право да кажа повече от това.

Стан видимо се обнадежди.

— Точно за това дойдохме да ви помолим, госпожице Торнкуист. Просто помислете още веднъж и вижте дали не бихте намерила начин да дадете още една възможност на Коупланд.

Джоел вземаше по две стъпала наведнъж и рязко отвори вратата, водеща към коридора на четвъртия етаж. Докато вървеше към кабинета си, погледна сведението, което бе получил от счетоводството. Новите мерки за снижаване на себестойността, които бе одобрил миналото тримесечие, започваха да дават резултати. Беше доволен. Реши да покаже данните на Лети. Щеше да ѝ е полезно да разбере как се контролират разходите в компания с мащабите на „Торнкуист Гиър“.

„Дали пък да не ѝ ги дам довечера в леглото?“ — помисли си и се засмя гласно.

Подсвирквайки си тихо, зави по коридора и видя три познати особи, скупчени до асансьора. Спря се рязко, когато проумя какво се бе случило, а гневът се надигна на талази в него. Не бе необходимо да е кой знае колко проникателен, за да се досети какво правеха Стан Макбрайд, Ед Хартли и Бен Джаксън близо до кабинета на Лети.

— Какво, по дяволите, си мислите вие тримата? — попита студено.

Стан се размърда неловко.

— Здравей, Блекстоун. Току-що се срещнахме с госпожица Торнкуист...

— Ако се надявате, че тя ще спаси „Коупланд Мърин“ заради вас, забравете го!

Ед Хартли, който и сега изглеждаше така, както и преди петнадесет години, поизправи отпуснатите си рамене.

— Имаме правото да представим каузата си пред собственичката на „Торнкуист Гиър“. Борим се за живота си, Блекстоун.

— Така ли? — усмихна се саркастично Джоел. — Значи искате да ви направя услуга и да продължа да поддържам Коупланд, за да не потъне? Струва ми се, че си спомням деня, когато баща ми дойде в магазина ти, Хартли, и те помоли за малък кредит. Бяхме наистина натясно, докато изплатим болничните сметки на мама. Трябваше ни известно време. Спомняш ли си какво каза тогава, Хартли?

Ед Хартли целият почервения.

— Мили Боже, това беше много отдавна, Джоел. Баща ти беше просрочил кредита си от два месеца. Не можех да му отпусна повече

време. И аз трябваше да си плащам сметките. Щеше да е лош бизнес, ако бях удължил кредита му още.

Джоел кимна.

— Разбира се, Хартли. Зная точно в какво положение си бил. Щеше да е лош бизнес, да помогнеш малко на семейството ми в трудни времена. Сигурен съм, можеш да разбереш, че ще е лош бизнес за „Торнкуист Гиър“ да помогне сега на „Коупланд Мърин“. Не можем да пилеем добри пари.

Бен Джаксън го изгледа нервно.

— Толкова си злопаметен и отмъстителен, Блекстоун. Всичко това се случи преди много години. Защо не забравиш миналото?

— Кое ми предлагаш да забравя, Бен? Заема от петстотин долара, който отказа на татко, когато дойде в банката ти с шапка в ръка? Парите му трябваха за погребението на мама. Знаех твърде добре, че е безсмислено да идвам при теб, когато се нуждаех от помощ за неговото погребение. Знаех, че ще изхвърлиш и мен, както направи с него.

Джаксън имаше вид на обиден.

— Виж, Блекстоун. Баща ти бе затънал до гуша в дългове. Нямахме начин да оправдая заем на човек в неговото положение. Нито един съобразителен банкер нямаше да го направи. Носех отговорност пред борда.

Джоел натисна бутона на асансьора.

— Нито един съобразителен изпълнителен директор в моето положение не би могъл да оправдае поддържането на „Коупланд Мърин“ повече. Сигурен съм, че вие, господа, разбирате. Всички вие сте бизнесмени, в края на краищата.

— Хайде — намеси се отчаяно Стан Макбрайд. — Помисли какво правиш с родния си град, Блекстоун!

Асансьорът пристигна и Джоел учтиво отвори вратата.

— Мисля за това, Стан. Мисля прекалено много. Така, както и ти сигурно мислиш за онази нощ, когато се закле пред ченгетата, че баща ми бил твърде пиян, за да шофира, когато си тръгна от „Котвата“ и падна от скалата.

— Беше пиян, по дяволите...

— Не всички в бара мислеха същото. Но съм сигурен, че Виктор Коупланд е дал ясно да се разбере, че иска мнението ти на барман да натежи.

— Виж какво, Блекстоун, ти просто не разбираш какво е заложено на карта тук — рече мрачно Ед Хартли.

— Как ли пък не — усмихна се Джоел и ги натика и тримата в асансьорната кабина.

Когато вратата ѝ се затвори пред възмутените, вбесени и отчаяни лица на Макбрайд, Хартли и Джаксън, усмивката му се стопи незабавно. Тези мъже бяха дошли да се срещнат с Лети. Беше ги засякъл на излизане, а това означаваше, че вече са имали възможността да разговарят с мекосърдечния президент на компанията.

Такива инциденти не би трябвало да се допускат.

Това пък означаваше, че някой бе сгазил лука и този някой се казваше Артър Бигли. Очевидно бе забравил инструкциите му, а хора, които не помнеха такива неща, не се задържаха дълго на работа в „Торнкуист Гиър“.

Джоел прекоси коридора с големи крачки и нахълта във външния офис на Лети.

Артър впери ужасено очи в него и започна да мига неудържимо.

— Господин Блекстоун...

Джоел застана заплашително пред секретаря.

— Току-що видях трима мъже в коридора, които са се срещнали с госпожица Торнкуист!

— Да, сър.

— Не бях информиран за присъствието им в сградата!

— Не, сър. Не бяхте...

Артър Бигли стисна толкова силно молива, който държеше в ръката си, че го счупи. Парчетата изтракаха на бюрото, търкулнаха се по гладката му повърхност и паднаха на килима.

— Такива инциденти не трябваше да се случват, Бигли.

Очите на Артър се изпълниха със сълзи.

— Не, сър. Зная, сър. Но госпожица Торнкуист каза...

— Господи, Бигли! — прекъсна го с отвращение Джоел. — Плачеш ли?

— Не, сър... Имам проблеми с новите си контактни лещи, сър.

Джоел продължи по-спокойно.

— Няма значение какво ти е казала госпожица Торнкуист. Ти получи изричните ми заповеди, Бигли. Назначих те за секретар, защото

тържествено ми обеща, че ще спазваш инструкциите, които ти дадох. Не беше ли така, Бигли?

— Да, господин Блекстоун, така беше — потвърди тъжно Артър.

— Ти се провали, Бигли. Това означава, че ще трябва да те махна от това място и да намеря друг, който ще се справи по-добре.

— Господин Блекстоун, моля ви! Обичам си работата.

— Тогава трябваше да я вършиш както трябва!

В този момент вратата на вътрешния кабинет се отвори и в рамката ѝ се появи Лети. Тя веднага схвана ситуацията и очите ѝ се присвиха.

— Какво си мислиш, че правиш със секретаря ми, господин Блекстоун? Махни се от него веднага!

Джоел ѝ хвърли леден поглед.

— Ще си поговоря с теб след малко, госпожице Торнкуист.

— Ще поговориш с мен веднага! И ще престанеш да заплашваш секретаря ми. Няма да го позволя!

Този път Джоел я изгледа свирепо.

— Трябва да му кажа някои неща, ако не възразяваш.

— Определено възразявам! Артър работи за мен. Аз ще говоря с него, ако е необходимо.

— Аз съм човекът, който го назначи на този пост!

Лети се усмихна саркастично.

— За което съм ти особено благодарна. Справя се чудесно с работата.

Артър поруменя от благодарност.

— Въпрос на гледна точка — каза Джоел.

— Да, наистина. И тъй като Артър работи за мен, моето мнение е от значение. Не е ли така господин Блекстоун?

Джоел бе попаднал в капан и това още повече влоши настроението му.

— Тук си отскоро и има все още някои неща, които не знаеш за управлението на тази компания, госпожице Торнкуист.

— Съвсем е възможно, господин Блекстоун. Защо не дойдеш в кабинета ми да ми ги обясниш?

Той стисна зъби, за да овладее бушуващия си гняв.

— Точно това и ще направя, госпожице Торнкуист.

Мина покрай бюрото на Артър, без да го погледне. Не беше трудно да се досети, че Лети представляваше вече нещо като малко божество в очите на своя секретар. Джоел добре съзнаваше последствията от този сблъсък. Току-що бе загубил информатора си в крепостта на Лети.

Той нахълта стремително в кабинета ѝ и затвори вратата.

— Какво, по дяволите, искаха Макбрайд, Хартли и Джаксън?

— Сигурна съм, че съвсем точно знаеш какво искаха...

Лети замълча и потрепери леко от приглушения шум във външния кабинет — очевидно нещо тежко бе паднало на пода.

— Речникът, който държи до пишещата машина, без съмнение...

— Без съмнение — иронизира я Джоел и пъкна ръце в задните джобове на дънките си. — Какъв левак!

— Ти си го назначил.

— Погрешен ход от моя страна.

— Ако имаш предвид, че няма да позволя да го използваш, за да ме шпионира — да. Но вината не е на Артър. Той направи всичко по силите си. Аз обаче му дадох да разбере, че отсега нататък ще докладва само на мен, а не на теб. В края на краищата, всеки трябва да избере към кого ще бъде лоялен, нали така?

— Блестящо умозаключение, госпожице Торнкуист. Като сме подели тази тема, защо не ми кажеш на чия страна си?

Лети седна зад бюрото си и се облегна назад.

— Джоел, престани да беснееш и ми признай истината за едно нещо.

— Какво?

— Държиш ли да разрушиш целия град или ще ти бъде достатъчно да погубиш само Виктор Коупланд?

Той впери очи в нея.

— За какво става дума?

— Просто ми отговори. Зная, че не обичаш родния си град, но жаждата ти за мъст изисква ли да го съсипеши?

Този въпрос наруши равновесие му. Джоел си даде сметка, че никога не се бе опитал да разграничи лошите си чувства към Еко Коув по принцип от омразата си към Виктор Коупланд в частност.

— Не намирам голяма разлика — измърмори и започна да крачи нервно напред-назад.

— Погледни нещата по този начин — каза Лети с внезапна нежност. — Ако Виктор Коупланд не притежаваше „Коупланд Мърин“, щеше ли да си направиш целия този труд да разориш фирмата?

Това го накара да се спре за секунда.

— Не. Но това не подлежи на съмнение. „Коупланд Мърин“ е негова. Винаги е била. А и тези тримата нахалници, които току-що бяха тук, не заслужават никакво съжаление, повярвай ми!

— Вярвам ти. Но има други хора, за които трябва да се замислим.

— Например?

— Ами, Анджи Тейлър?

Джоел я изгледа втренчено.

— Библиотекарката? Какво имаш предвид?

— Нея не я мразиш, нали?

— Разбира се, че не. Госпожа Тейлър беше добра с мен.

„Повече от добра — осъзна Джоел. — Тя без никакви коментари или суетене ми осигури убежище през онези черни дни след смъртта на мама...“ За пръв път от дълго време насам той си спомни часовете, които бе прекарал, ровейки се из книгите в библиотеката.

— Много невинни хора като Анджи Тейлър ще пострадат, ако изпълниш плана си, Джоел.

— Не ставай сантиментална, Лети. Това е бизнес.

Но Джоел започна да изпитва безпокойство. Винаги бе харесвал Анджи Тейлър, а може би и още няколко души в градчето.

— Ако „Коупланд Мърин“ не беше най-голямата компания в града, нямаше ли да преследваш местния търговския риболов?

— По дяволите, не!

— Тогава може със сигурност да се каже, че целта ти е Виктор Коупланд, а не целият град.

— Глупости. Какво е това? Разпит? Вече се съгласих с това. Не е тайна. Но ще унищожа Коупланд и решението ми е окончателно.

Лети го изгледа продължително.

— Може би има начин да го направиш, без да съсипеш целия град.

Джоел престана да се разхожда, доближи се до бюрото ѝ и подпря ръце на него.

— Можеш да си запазиш секретаря левак и да преработиш ръководството за монтажа на палатката, ако желаш. Дори бих ти позволил да организираш коледното тържество в компанията. Но не си помисляй нито за миг да застанеш между мен и Коупланд. Ще го пречупя, Лети. Ще направя всичко възможно. Ако се изпречиш на пътя ми, ще бъдеш наранена. Разбра ли?

— Да, Джоел. Разбирам.

Той усети, че нещо бе изчезнало от гласа ѝ. Изведнъж бе станал някак студен и далечен. Забеляза също, че долната ѝ устна трепереше леко. Почувства се като звяр.

— За Бога, Лети — отдръпна се и отиде до прозореца. — Обясних ти какво има между мен и Коупланд.

Лети стана и взе папката от бюрото си.

— Да, даде ми ясно да разбера, че отмъщението е много важно в живота ти от всички други дребни съображения.

Джоел стисна зъби.

— Прекалено си емоционална, Лети.

— Аз съм била прекалено емоционална? Точно от твоите уста ли трябваше да го чуя! Да не би да си забравил за своите собствени пагубни емоции. Ти си един от най-емоционалните типове, които някога съм срещала!

— Мери си приказките, шефе!

— Джоел, моля те, не искам повече сцени. Бяха ми достатъчно днес. Би ли взел да прочетеш плана на Кейс Ескът? Ако успееш да преодолееш прекалено емоционалната си реакция към предложението му, огледай внимателно числата и ми кажи честно дали би могъл да спаси „Коупланд Мърин“.

— Колко пъти да ти повтарям, че няма да направя нищо, за да спася Виктор Коупланд?! — почти изрева Джоел.

Тя потрепери вътрешно, но запази самообладание.

— Престани да беснееш и да ръмжиш поне за миг и помисли. Да спасиш „Коупланд Мърин“, не означава задължително да спасиш Виктор Коупланд.

— Виктор Коупланд е „Коупланд Мърин“.

— Само в твоята глава. Не е необходимо да е така, тесногръд маниак. Кейс Ескът може да бъде „Коупланд Мърин“!

Джоел впери очи в нея вцепенен.

— Какво, по дяволите...

— Вярно е. Просто прочети проекта и помисли, Джоел. Притежаваме контролния пакет на компанията, нали?

— Точно така.

— Тогава можем да изритаме старото ръководство и да назначим ново. Като започнем от върха.

Нещо в мозъка му като че ли просветна и той постепенно започна да проумява идеята ѝ.

— Да уволним Виктор Коупланд?

— Защо не — усмихна се невесело Лети. — Както той е постъпил с баща ти. И тогава ще назначим Кейс Ескът за шеф на фирмата.

Джоел поклати глава.

— Няма да стане.

— Може и да си прав. Но как ще си сигурен, че не грешиш в преценката си, докато не прочетеш перспективния петгодишен проект на Ескът. Ще го направиш ли?

— Каж ми поне една основателна причина защо трябва да го правя, Лети.

— Защото аз те моля да го прочетеш.

Той я изгледа изпитателно.

— Да не ме заплашваш по твоя си неразгадаем начин? Да не ми намекваш, че няма да се любиш с мен, ако не го прочета?

Бледата усмивка не прикри обидата в очите ѝ.

— Разбира се, че не, Джоел. Нали тази сутрин ми каза, че никога не бих успяла да използвам интимната ни връзка, за да те манипулирам, когато става въпрос за бизнес.

— Лети, нямах предвид...

— Само преди минута бе съвсем категоричен, че възнамеряваш да си отмъстиш, дори това да означава, че ще ме нараниш. Знам точно къде е мястото ми във всичко това. Нямам никакви илюзии, че съм в състояние да ти повлияя, защото сме започнали някаква си връзка.

— По дяволите, Лети!

— Опитай се да прочетеш проекта на Ескът без предубеждения. — Лети се изправи и тръгна към вратата. — А сега, ще ме извиниш, но отивам в заседателната зала на третия етаж, за да разпъна една палатка.

Артър я погледна и премига няколко пъти, когато минаваше покрай бюрото му.

Тя му се усмихна.

— Знаеш ли, Артър, мислех си да променя длъжността ти от изпълнителен секретар в изпълнителен асистент.

— Изпълнителен асистент! — стъписа се Бигли и по бузите му потекоха сълзи. — Благодаря ви, госпожице Торнкуист! Няма да съжалявате, кълна се!

— Струва ми се — продължи Лети, — че очилата ще подхождат повече на новия ти имидж. Придават ти някак светски, дори би могло да се каже, агресивен вид.

— Ще започна да ги нося веднага — отговори бързо Артър. — Толкова ми е трудно да привикна с контактните лещи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Той е твърде емоционален, татко.

Лети се бе разположила във фотьойла до камината и се взираше в пламъците, в очакване Стефани да се появи от спалнята. Тази вечер щяха да ходят на семинар за ранното развитие на ембриона.

— Изненадан съм от това — намръщи се Морган. — Блекстоун ми прави впечатление на безкомпромисен делови бизнесмен. Много студен и целеустремен.

— Такъв е, когато не се поддаде на чувствата си.

— Трябва да призная, че и аз се замислих над тази страна от характера му, когато се появи тук да те търси. Странното обаче е убеждението му, че ти си емоционалната.

Лети погледна изненадано баща си.

— Казал е това?

— Да. Загрижен е да не се обвържеш отново с Диксън. Мисли, че си в опасност да загубиш почва под краката си.

— О, това ли било? — Тя отново се загледа в пламъците. — Знам. Страхува се да не дам „Торнкуист Гиър“ на Филип.

— Уверих го, че ще вземеш най-правилното решение по отношение на Диксън — продължи спокойно Морган. — Като говорим за професора, къде е той всъщност? Очаквах, че ще ми се обади. В края на краищата, все се пак с него се познаваме още от Велакот.

Лети се намръщи.

— И аз се питам същото. Предполагах, че ще се появи в офиса ми по някое време днес и с някоя нова блестяща идея за разширяване на компанията.

— Не е в стила му да изчезне така, след като е изминал толкова много път дотук.

— Честно казано, надявам се да си остане изчезнал. Имам достатъчно други проблеми в момента.

— Ще се справиш с тях чудесно, скъпа. Просто подреди всички елементи на ситуацията в ясна и логична перспектива. От помощ ще

ти е да си съставиш и матрица на решението, преди да стигнеш до някакво заключение.

— Как ми предлагаш да включа факта, че имам връзка с Джоел Блекстоун, в матрицата на решението, татко? Как да претегля значението ѝ? Какъв коефициент да ѝ дам — две или пет?

Морган сви вежди.

— Какво искаш да кажеш? Обвързала си се интимно с Блекстоун?

— Да — отвърна Лети, очаквайки с интерес реакцията на баща си.

— О, не го знаех. Смяташ ли, че това е разумно, Лети? Има няколко деликатни финансови въпроса, които са заложили тук.

— И кои са те? — попита предпазливо тя.

— Ами, пръв и най-важен е въпросът за собствеността върху „Торнкуист Гиър“. После идва ред на действителния контрол върху компанията. Притежаването и контролирането не е задължително да бъде едно и също нещо, Лети. Отгоре на всичко, и присъствието на Диксън на сцената...

— Татко, спри дотук. Не искам да ми изброяваш всичките проблеми. Зная ги много добре.

Морган кимна.

— Да, разбира се. Би трябвало да се досетя, че имаш реална представа за положението. Въпреки това, моите наблюдения са, че емоционалното обвързване не се отразява добре върху бизнеса. Особено, когато залогът е компания като „Торнкуист Гиър“.

— Съгласна съм с теб, татко. Но ми се струва, че просто съм се заплела в ситуацията.

— Отказвам да повярвам, че не си в състояние да се владееш по-добре, Лети. Учил съм те да разсъждаваш трезво и логично, независимо от личните си чувства.

— Досадно е, татко.

— Лети, това не шега работа.

— Знаем... Съжалявам. Може би търся съвет.

— Моят съвет е да направиш това, което съм те учил. Отдръпни се емоционално от ситуацията и си състави логическа матрица за решението.

— Ще се опитам, татко.

Лети се отпусна тежко във фотьойла, съзнавайки, че вече се бе оплела прекалено дълбоко, за да вземе рационално, неемоционално и логическо решение за нещо, което засягаше Джоел Блекстоун.

— Готова съм — извика Стефани, появявайки се на вратата. — Ще тръгваме ли, Лети? Тази вечер лекцията ще бъде много интересна. Доктор Маркълторп е признат авторитет в областта на ранното детско развитие. Направил е някои важни изследвания върху психологичните и моторни функции през първите шест седмици от живота.

— На собствения си живот или на някой друг? — попита вяло Лети и забелязвайки мрачното изражение в очите на мащехата си, веднага съжали за думите си.

— Извинявай. Шегата ми беше много глупава. Хайде да вървим, че ще закъснеем.

— Шофирай внимателно — извика Морган след тях. — А, Лети!

— Да, татко?

— Не забравяй да направиш матрицата. Когато сториш това, вероятно ще откриеш, че емоционалното обвързване с Джоел Блекстоун не е най-разумният ти ход на този етап.

— Да, татко.

Лети потисна прозявката си, когато излезе след Стефани през вратата. „Лесно ти е да го кажеш“ — помисли си.

Когато седнаха в поршето, Стефани я изгледа изпитателно.

— Значи имаш връзка с Джоел Блекстоун?

— До известна степен. Да...

— Мислиш ли, че е разумно, Лети?

— Не.

— Тогава защо го правиш?

— Просто се случи.

— Глупости. Познавам баща ти. Била си възпитана да се самоконтролираш по-добре.

— Окей — отвърна с раздражение Лети. — Искан да се случи.

Стефани запали двигателя.

— Това физическо привличане ли е?

— О, да.

— Искан да кажа само физическо или връзката е и интелектуална?

— Не би могло да се каже второто — призна Лети.

— Тогава вероятно би било най-добре да я прекратиш незабавно — посъветва я Стефани.

Лети гледаше уличните светлини през прозореца на поршето и ѝ се искаше да не бе споменавала нищо пред баща си за новата си връзка. Предварително знаеше много добре какво ще ѝ каже. Същото, което ѝ повтаряше от детинство: „Състави си матрица за решението, Лети. Прецени решаващите фактори. Подходящото решение ще бъде очевидно.“

Час по-късно, по средата на серия диапозитиви, показващи бебетата в различни фази на почивка и движение, Лети усети, че мащехата ѝ е изключително нервна. Наклони се към нея и я попита внимателно:

— Добре ли си, Стефани?

— Да.

Лети се взря в изображението на шестседмично бебе, което протягаше ръчички и крачета.

Доктор Маркълторп напевно обясняваше в затъмнената стая:

— Както ще видите, бебето е способно да предава голям обем информация дори на шестседмична възраст. Когато е придружено от прозяване, това протягане сигнализира, че на бебето му се спи.

— Ха, никога не бих се досетила — измърмори Лети.

— Тихо — прошепна ѝ Стефани.

— Съжалявам.

„Толкова с опитите ми да ти разведря настроението“ — помисли си тя и отново се съсредоточи върху екрана.

— На този диапозитив ще забележите — редеше Маркълторп, — че бебето е будно и върти очички, което означава, че е в състояние за натрупване на информация. Това е най-подходящото време да въведете нов елемент в заобикалящата го среда. Приемете го като време за обучение.

— Блестящо заключение — измърмори отново Лети.

— А сега сравнете развитието му на шест седмици с това при раждането...

Лети забеляза, че Стефани се приведе напред и притисна стомаха си.

— Стефани! Какво има?

— Нищо... — изшептя с болезнена гримаса тя.

— Престани да ме заблуждаваш! Нещо не е наред. Хайде, да се махаме оттук.

За най-голяма изненада на Лети, Стефани не се противопостави и двете излязоха безшумно от залата. Лицето на Стефани изглеждаше въсъчнобледо под ослепителната светлина на флуоресцентното осветление в коридора.

— Ще позвъня на лекарката ти — предложи Лети. — Ще ѝ кажа, че тръгваме към спешното отделение и ще се срещнем там.

— Не. Почакай!

Стефани я сграбчи за ръката, когато тя се отправи към един телефонен автомат.

— Добре съм. Кълна се. Всичко е наред.

— Стефани, какво те притеснява? Като че ли си видяла призрак.

Стефани избухна в сълзи.

— О, Боже, мисля, че съм видяла!

Лети остана изумена от изблика на чувства у обикновено спокойната, хладна и сдържана Стефани. Импулсивно я прегърна и я притисна, докато риданията разтърсваха тялото ѝ.

— Стефани, какво има? Кажи ми! Не бих могла да ти помогна, ако не зная какво ти е.

— Аз го изгубих, Лети...

— Какво си загубила?

— Бебето си. Загубих го на три месеца. Преди десет години през този месец. Непрекъснато се подготвях за него, купувах бебешки дрешки, избирах му имена, а то умря...

Лети я притисна по-силно.

— Толкова съжалявам!

— Ужасно се страхувам, че ще загубя и Матю Кристофър! С всеки изминал ден все повече ме обзема този страх. Имам чувството, че ще полудея...

— Няма да го загубиш. Той е жив, добре е и рита като истински палавник. Ще го държиш в обятията си само след няколко седмици. Имаш един от най-добрите лекари в щата. Имаш най-добрата болница в града.

— Зная, но толкова много неща биха могли да се объркат.

— Той е здрав и силен. Има невероятните гени на баща ми, не помниш ли?

— Да, но и част от моите също. Аз загубих първото си бебе. Ами, ако ми има нещо? Ами, ако загубя Матю Кристофър, поради някакво генетично увреждане в мен?

— Няма ти абсолютно нищо. Всичко ще бъде добре, Стефани — продължаваше да нарежда успокоително Лети. — Когато удари часът, най-съвременната медицинска апаратура ще бъде на твое разположение. Лекарката ти ще бъде с теб, ще наблюдава всяка твоя реакция.

Постепенно риданията на Стефани стихнаха.

Когато най-после вдигна главата си от рамото на Лети, лицето ѝ бе почервеняло и подпухнало от плач. Тя потърси носна кърпичка в чантата си.

— Толкова съжалявам, че трябваше да станеш свидетел на това. Превърнах се в истинска глупачка. Трябва да се овладее отново.

— Стефани, ти си бременна. — Лети се усмихна. — Във всички статии, които съм чела по въпроса, се твърди, че било позволено да бъдеш малко по-чувствителна.

— Не искам Морган да ме види такава...

— Как, за Бога?

— Така. В такова ненормално състояние. Няма да ме разбере. Това просто не съм аз...

— Казвала ли си му за спонтанния аборт?

— Не, не съм. — Стефани прибра носната си кърпа обратно в чантата. — Случи се толкова отдавна — през първата година от предишния ми брак. Никога повече не успях да забременея. Бях загубила всяка надежда, докато двамата с Морган не се обвързахме. Бях толкова развълнувана, когато открих, че пак съм бременна. И Морган изглеждаше доволен.

— Той наистина е доволен. Очаква с нетърпение да оформи още една издънка на Торнкуист. Вероятно смята, че е допуснал някои грешки с мен, и се надява да ги избегне този път.

— Лети, през цялото време се страхувах. От самото начало. И става все по-лошо.

— Трябваше да поговориш с мен за това по-рано. Мисля, че е необходимо да споделиш и с татко.

— Той ще се ужаси от странното ми поведение.

— Глупости. Баща ми е израснал във ферма. Бил е съвсем нормално човешко същество, преди да си прикачи докторската титла пред името, и все още е такъв, стига да проникнеш под интелектуалната му фасада. Той е твърде състрадателен и разбиращ човек. Как си мислиш, че сме го понасяли двете с мама?

Стефани поклати глава.

— Убеден е, че съм същата като него. Затова се ожени за мен. И аз много приличам на него. По-скоро — приличах, защото откакто започнах да се тревожа за бебето, станах неузнаваема.

— Не си неузнаваема. Просто си напрегната и изплашена. Ще ти кажа още нещо. Познавам баща си от двадесет и девет години и той невинаги е бил такъв студен и пресметлив. Все още си спомням как загуби ума и дума, когато паднах с колелото си и трябваше да бъда откарана спешно в болницата със счупена китка. Като го гледаше човек, би си помислил, че съм на смъртно легло. Мама прекара повече време да успокоява него, отколкото да милва мен по главата.

— О, Лети...

Лети се усмихна тъжно.

— Когато мама умря, известно време си мислех, че ще загубя и татко. Баща ми не е айсберг, Стефани.

— Зная, че не е айсберг. Очаквам бебе от него... — Бузите на Стефани леко порозовяха. — Вече разбирам, че Морган е бил и страстна натура.

— Просто не забравяй, че тази страст не е единственото чувство, на което е способен — каза Лети суховато.

Тя хвана мащехата си за ръка и я поведе по коридора.

— Това, което трябва да помниш, Стефани, е, че този път бременността ти върви съвсем нормално. Всъщност вече си минала в безопасния период.

— Откъде знаеш това?

— Четох някаква статия някъде. Не ти остава повече от месец до термина. За Бога, дори най-лошото да се случи и да родиш и утре, бебето ти вече е достатъчно голямо и силно, за да оцелее...

— О, Господи, не казвай това! — задъхано я прекъсна Стефани. — Преждевременно родените бебета имат какви ли не проблеми.

Лети осъзна, че не бе преценила правилно подхода си да я успокои.

— Най-важното е, че всичко е под контрол, а и лекарката ти те уверява, че износваш здраво, нормално дете. Всичко ще мине добре, Стефани.

— Лекарката е отлична...

— Най-добрата.

— Болницата също.

— Абсолютно съвременно оборудвана.

— Има всякаква апаратура за наблюдаване на бебето.

— Правилно. Способни са да се преборят с всеки проблем.

Лети отвори вратата в края на коридора и поведе Стефани към паркинга.

— Аз ще карам. Трябва ти време да се стегнеш.

Стефани я изгледа подозрително за момент.

— Карала ли си някога порше?

— Не. Но не се тревожи. Всеки ден научавам нещо ново тук. Имам късмет, че усвоявам бързо.

Половин час по-късно Лети влезе в апартамента си и се стъписа, заварвайки Джоел изтегнат на дивана във всекидневната. Беше си налял чаша бренди и държеше петгодишния проект на Ескът в ръка. Той вдигна очи.

— Здравей. Как мина бебешкият семинар?

— Ще ти разкажа по-късно. Но защо първо не ми обясниш какво правиш в апартамента ми в десет часа вечерта?

— Нали започнахме любовна връзка, забрави ли?

— Смятах, че си ми страшно сърдит заради това, което се случи днес в офиса.

— Разбира се. Но както ти твърдиш, деловата страна на отношенията ни няма нищо общо с личната.

— Ти си този, който непрекъснато го повтаря, а не аз.

— Значи, съм прав — кимна Джоел и прелисти следващата страница.

Лети го изгледа продължително, а после седна на дивана до него.

— Виждам, че четеш проекта на Ескът.

— Да.

— Какво мислиш?

— Не съм го свършил още.

Тя се надигна.

— Искаш ли да направя малко сладки, докато четеш.

— Страхотна идея.

Джоел изяде половин тава шоколадови сладки, които Лети приготви. После отвори куфарчето си, извади един портативен калкулатор и започна да пресмята нещо.

— Можеш да си лягаш — каза ѝ. — Ще се позабавя с това още малко.

Лети се оттегли в спалнята си и се опита да почете. Заспа обаче по средата на главата. След време усети Джоел да се вмъкна до нея под завивките и се размърда.

— Джоел? Какво мислиш? — попита го.

— Не искам да говорим за това тази вечер — отвърна ѝ с мрачен глас той.

— Но, Джоел...

— Заспивай.

— Благодаря ти, че го прочете — прошепна Лети.

Много по-късно отново се събуди. Ръката на Джоел бе между краката ѝ.

— Джоел? Джоел!

— Знаеш ли нещо, Лети? Ти си готова за мен, дори докато спиш.

— Той се надвеси над нея. — Трябва само да те докосна.

— Два часът през нощта е... — измънка Лети.

— Не мога да спя. Трябва да тичам, но тази вечер няма къде. А пък всичките ми уреди за тренировки са в моя апартамент.

— Не можеш да заспиш? — докосна голите му рамене тя.

— Не. — Пръстите му се движеха възбуждащо.

Лети притаи дъх.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че сексът ще ти помогне да заспиш?

— Опитвам се да ти кажа, че те желая страшно още сега.

Тя се усмихна и го прегърна.

— Трябваше веднага да го кажеш.

Сутринта Джоел отново отказа да ѝ даде някакви обяснения какво мисли за петгодишния проект на Ескът.

— Все още го преценявам — бяха единствените му думи по въпроса, докато изгълта половин дузина палачинки.

Той осъзнаваше, че не ѝ харесва да бъде държана в неведение, но Лети си го заслужаваше. Съвсем не му се нравеше нарастващата вероятност плячката да му бъде измъкната изпод носа.

Внимателно огледа отново всеки детайл от плана в кабинета си. Най-дразнещият факт бе, че идеите на Ескът наистина можеха да дадат резултат. Тайно се бе надявал да открие някой съществен недостатък в него — нещо, което би могъл да използва за аргумент пред Лети, че няма никаква надежда да се спаси „Коупланд Мърин“. Само че Ескът отлично бе определил потенциала на компанията и излизаше с реално изпълним проект за нейното възстановяване.

Гласът на секретарката прозвуча по интеркома точно когато започваше да проверява за кой ли път едни изчисления.

— Госпожа Даян Ескът желае да ви види, сър. Свободен ли сте?
— Хладният тон на госпожа Седжуик бе красноречив: не одобряваше напълно посетителката.

„По дяволите! — изруга мислено Джоел. — Точно сега ли трябваше да ми се натресе!“

— Поканете я да влезе, госпожо Седжуик.

Даян се появи сред облак от силен парфюм.

— Здравей, Джоел.

— Каква изненада. Седни, Даян.

— Благодаря.

Тя приседна грациозно на стола срещу бюрото му. Беше облечена с елегантен костюм в черно и бяло, който подчертаваше красотата ѝ. Когато кръстоса дългите си крака, Джоел забеляза лъскавите ѝ черни обувки.

Даян любопитно огледа кабинета му.

— Наистина си се подредил много добре.

— Стараем се. Какво мога да направя за теб, Даян?

— Знаеш защо съм тук.

Джоел се облегна назад.

— Може би ще е по-добре сама да ми обясниш.

— Кейс ми каза, че ти е дал петгодишния си проект за „Коупланд Мърин“.

— Не го е дал на мен. Даде го на Лети. Искам да кажа, на госпожица Торнкуист.

Даян подмина тази реплика с пренебрежително махване на изящната си ръка.

— Всички знаем, кой ръководи „Торнкуист Гиър“.

— Така ли? Самият аз започвам да се замислям по въпроса.

Очите на Даян пламнаха.

— Това не е шега. Откакто си замина от Еко Коув, научих доста за положението тук. Според това, което чух, тази Лети Торнкуист съвсем скоро е наследила компанията. Тя е бивша библиотекарка, за Бога. Работила е в колеж някъде из Средния запад. Не разбира нищо от бизнес.

— Би ли ми казала откъде научи всичко това?

— Някакъв си Филип Диксън говори с баща ми вчера.

— Диксън!? Бил е в Еко Коув? — Джоел се изправи рязко. — Този кучи син!

Даян се намръщи.

— Познаваш ли го?

— Да, познавам го.

— Разправя на всички, че скоро щял да се жени за Лети Торнкуист и в бъдеще той щял да взема решенията в „Торнкуист Гиър“. Мисля, че татко се опитва да склучи някаква сделка с него.

Джоел се опита да смели тази информация.

— Баща ти наистина ли вярва, че Диксън има някаква власт?

— А няма ли? Джоел, не издържам повече. Всичко е толкова объркано. Ако ще закриваш „Коупланд Мърин“, просто го направи и приключвай с нея, моля те! Не проточвай нещата толкова дълго!

Преди да успее да ѝ отговори, вниманието на Джоел бе привлечено от някаква суматоха във външния кабинет.

— Бихте ли била така любезна да се отдръпнете, госпожо Седжуик. Казах ви, че искам да се видя с господин Блекстоун сега. И имам предвид — именно сега!

Гласът на Лети бе приглушен от тапицираната врата, но всяка нейна дума се чуваше ясно.

— Не мога да ви позволя да нахлуете при господин Блекстоун, когато е в заседание! — отвърна троснато секретарката. — Казах ви, не е сам в момента.

— Зная с кого е. Артър ме информира преди минута. Хайде, махнете ми се от пътя!

Вратата се отвори с трясък и Лети се втурна в кабинета поразрошена от обикновено и човек никога не би се досетил, че синият ѝ костюм старателно бе изгладен тази сутрин.

Джоел обаче го знаеше със сигурност, защото я бе наблюдавал, докато се обличаше.

Войнственото изражение на Лети нито за миг не бе помрачено от факта, че очилата ѝ бяха изкривени на една страна и бе леко задъхана. На триумфалното ѝ нахълтване не успя да попречи и госпожа Седжуик, която я дърпаше за пеша на самото.

— Опитах се да я спра, господин Блекстоун! — извика секретарката зад гърба ѝ.

— Благодаря ви, госпожо Седжуик. Зная, че сте се постарала — засмя Джоел. — Желаете ли нещо, госпожице Торнкуист? — обърна се после подчертано вежливо към Лети.

— Да! Желая!

Тя затвори вратата пред вбесената физиономия на госпожа Седжуик и се усмихна високомерно на Даян.

— Беше ми съобщено, че сте тук, госпожо Ескът. Допуснах, че ще пожелаете да разговаряте и с мен, освен с Джоел. В края на краищата, цялото ръководство би трябвало да присъства на подобна среща, не мислите ли така?

Даян премести поглед от Джоел към Лети и обратно.

— Какво става тук?

— Никога няма да научиш съвсем точно — каза Джоел, — но по принцип се опитваме да ръководим компания.

Той изчака Лети да седне на фотьойла.

— Може би ще ти е интересно да чуеш, госпожице Торнкуист, че професор Филип Диксън е направил неотдавна посещение в Еко Коув.

— Какво е направил?

— И аз самият останах малко изненадан от този факт. Очевидно обяснява на всеки, който би го изслушал, че възнамерява да се ожени за теб и да поеме контрола върху „Торнкуист Гиър“.

— Мили Боже! — възкликна слисана Лети. — Даян, предполагам, че наистина си дошла да разбереш какво точно става тук?

— Да. Да приема ли, че няма никаква истина в твърденията на Диксън?

— Разбира се, няма! Надявам се, че изяснихме този въпрос.

Лети се поизпъчи и изпъна раменете си, което почти с нищо не помогна на измачкания ѝ костюм.

— Предполагам, че следващото нещо, което те притеснява, е отличният проект за мениджмънт на компанията, който ни предложи твоят съпруг.

Даян погледна колебливо към Джоел.

— Да, всъщност, точно това е. Тъкмо говорех на Джоел, а мога да го кажа и на теб, че е жестоко да проточвате нещата толкова много. Очевидно е, че ще закриете „Коупланд Мърин“. Направете го по-скоро и приключвайте.

— Защо толкова бързаш, Даян? — попита тихо Джоел.

Тя му хвърли мрачен и неразгадаем поглед.

— Искам всичко да свърши. Какво толкова трудно за разбиране има тук? — Даян стана и тръгна сковано към прозореца. — Просто искам да свърши. Тази несигурност прави положението още по-лошо. Не измъчвайте Кейс с надеждата, че планът му наистина може да успее. Той не заслужава това.

Лети я наблюдаваше внимателно.

— Мислиш, че идеите на Кейс не заслужават внимание, преди да се вземе решението?

— Да, така мисля.

Джоел забеляза, че Лети бе леко объркана. Но и самият той не можеше да се похвали с особена увереност в своята непогрешимост.

— Защо не искаш да преценим проекта, Даян?

— Защото е загуба на време, ето защо. — Даян го изгледа бегло и отново се втренчи навън през прозореца. — Татко никога не успя да използва нито една от идеите му. Винаги ги е намирал за глупави. Защо за вас да са по-различни?

Джоел изведнъж осъзна колко е доволен от присъствието на Лети в кабинета му. Имаше натрапчивото усещане, че нещо му убягва.

— Ескът е обмислил доста внимателно всичко. Не казвам, че непременно ще използваме някоя част от проекта му, но пък ще кажа, че е издържан. Той знае какво прави.

— Точно така, Даян — намеси се делово Лети. — Ние не се опитваме да измъчваме никого. Джоел... искам да кажа, господин Блекстоун и аз ще прегледаме и обсъдим задълбочено проекта.

— Недейте! — изрече умолително Даян. — Закрийте „Коупланд Мърин“. Толкова дълго си го планирал, Джоел. Направи го!

Изпълнителният директор я изгледа с любопитство, но не каза нищо, защото Лети вече се изправяше и той внезапно реши да се довери на нейния инстинкт в тази ситуация, защото не можеше да проумее какво точно става.

— Трябва ли да разбираме, че ти в действителност искаш да ликвидираме компанията на баща ти, Даян?

— Да, по дяволите! — Даян се обърна рязко и очите ѝ бяха плувнали в сълзи. — Искам да я закриете, колкото е възможно по-скоро!

Джоел се облегна назад в стола си.

— Имаш ли нещо против да ни обясниш защо, Даян?

— Мисля, че аз зная защо — намеси се Лети. — Страхуваш се, нали, Даян? Страхуваш се, че ако приложим проекта на Кейс, твоят съпруг не би могъл да се справи с баща ти.

— О, Боже! — възкликна Даян. — Татко ще побеснее, ако внедрите дори едно от предложенията на Кейс. Ще го приеме за лична обида. Винаги е пренебрегвал мнението му за „Коупланд Мърин“. Ако сега използвате проекта на съпруга ми да спасите фирмата, не зная какво би могъл да направи татко.

— Би предпочела по-скоро да закрием цялата компания, нали, Даян? Дори това да означава да унищожим икономически градчето — изгледа я съчувствено Лети. — Мислиш, че това е единственият начин, по който би се освободила от баща си.

Даян не ѝ отговори и се обърна към Джоел.

— Не ти позволих да ме спасиш преди петнадесет години, защото се изплаших. Бях твърде млада, за да поема подобен огромен риск. Или може би не съм била достатъчно отчаяна, за да се откажа от всичко тогава. Но сега е друго. Не разбираш ли? Гневните пристъпи на татко стават все по-лоши и по-заплашителни!

— Почакай за секунда, Даян. — Лети я изучаваше напрегнато. — Смяташ, че Кейс няма необходимите качества да се изправи срещу баща ти, ако Виктор се обърне срещу него, така ли?

Даян сви ръце в юмруци.

— Джоел би могъл да го направи. Той го направи. Виж как накара „Коупланд Мърин“ да падне на колене пред него. Но Кейс е различен.

— Не съм толкова сигурна в това — рече Лети.

Даян я изгледа сърдито.

— Мислиш си, че само защото Кейс е успял да победи в някаква глупава разправия с Джоел в „Котвата“, това го прави герой? Мислиш, че Кейс е способен да се изправи срещу татко?

Джоел се изкашля леко.

— Извинявай, госпожице Торнкуист. Да не би по някакъв начин да си намекнала на Даян, че Ескът е победил в онзи бой?

— Да — отвърна ледено Лети. — Това е истината, нали?

— Въпрос на мнение — процеди Джоел през зъби.

— Сигурно би предпочел да приемеш резултата за равен. Разбирам, че не ти е приятно да признаеш загубата.

— Много ми е неприятно.

— Но фактите са си факти — продължи по-ведро тя. — И всички ние сме в доста заплетено положение точно сега. Трябва да се придържаме към действителността. А първото нещо, което не трябва да забравяме е, че Кейс Ескът ще е идеалният избор за мениджър на „Коупланд Мърин“.

— Не знаеш какво говориш! — прошепна Даян. — Ти си глупачка!

Тя се обърна и напусна стаята.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом вратата се затвори след Даян, в кабинета настъпи тягостна тишина. Лети малко смутено зачака Джоел да заговори пръв. Той обаче продължаваше да мълчи и Лети не издържа.

— Джоел, нали не ми се сърдиш, задето казах на Даян, че Кейс те е повалил на пода в бара?

— Повалил ме е на пода? Става все по-лошо и по-лошо всеки път, когато слушам тази история!

— Повалил, пребил, какво значение има? Каузата е добра. Просто се опитвах да подкрепя малко взаимоотношенията им.

— А моето его не е добра кауза, така ли?

Лети се засмя.

— Мисля, че твоето его би издържало директен удар от ядрена бойна глава, без да пострада съществено.

— Много благодаря. Все пак, следващия път ще ти бъда благодарен, ако при разказа ти не губя чак толкова лошо. Може би поне би ми дала възможност сам да го разкажа. — Джоел хвърли химикалката си на бюрото, изправи се и започна да крачи напред-назад.

Тя го изгледа предпазливо.

— Наистина не си ми сърдит, нали?

— Не. Ако наистина съм ти сърдит, щеше да го узнаеш.

— Така и предполагам. Тогава, кажи ми истината. Сериозно ли обмисляш предложението на Ескът?

— Съвсем сериозно. Всичко е изпитано в детайли. Би могло да се реализира.

— Джоел! Искаш да кажеш, че ще се съгласиш с него?

Лети се стрелна от стола си, изтича към него и обви ръце около врата му.

— Няма да съжаляваш, кълна ти се! Това е правилният ход в момента. Ще се убедиш, че е така.

— Все още го обмислям — изръмжа той. — Не съм казвал, че ще го подкрепя. Имаш ли нещо против да ми обясниш защо толкова държиш да спасиш този вонящ град?

Лети го пусна и изненадано отстъпи назад.

— Правя го заради теб, разбира се...

— Заради мен? Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?!

— Унищожаването на целия град ще бъде прекалено много за съвестта ти — започна внимателно тя. — Не разбираш ли, Джоел? Планът ти надхвърля обикновената справедлива мъст. Убийствен е.

— Мога да се оправя със собствената си съвест, Лети.

Лети докосна ръката му.

— Помисли си какво ще стане с всички тези семейства, които зависят от „Коупланд Марин“. Ти самият много добре знаеш какво става, когато хората са изхвърлени от работа. Спомни си за баща си.

Джоел стисна зъби.

— По дяволите, Лети!

— Джоел, изслушай ме. Чела съм много статии за стреса, породен от безработицата. Битовото насилие нараства. Престъпността и разводите — също. Броят на самоубийствата се увеличава. — Лети забеляза как той потръпна, но не спря тирадата си. — Да, самоубийствата се увеличават, Джоел.

— Господи, Лети, четеш прекалено много статии!

Тя продължи да го притиска.

— Голямата безработица в градче като Еко Коув ще доведе до катастрофални последици. Семействата ще затънат в мизерия, ще стигнат до просия, а някои от тях може би никога няма да изплуват. Наистина ли искаш всичко това да тежи на съвестта ти?

— Престани да се тревожиш за съвестта ми! — Джоел я сграбчи за раменете и приближи лицето си до нейното. — Чуваш ли ме, Лети? Аз ще се погрижа за проклетата си съвест!

— Досега не си се справил особено успешно. Все още носиш бремето, с което баща ти те е натоварил преди петнадесет години. Все още се чувстваш отговорен за смъртта му, нали?

— Бях отговорен!

— Не, не си, Джоел Блекстоун! Носиш в себе си последните му думи цели петнадесет години и се самообвиняваш за всичко, което се е

случило. Но ти не си виновен, по дяволите. И е време да го проумееш!

— Ако не се бях въргала с Даян Коупланд, баща ми можеше да е жив и до днес. Това е същественото, Лети. Не се опитвай да ме убеждаваш в противното.

— Бил си млад, влюбен, а Даян Коупланд ти се е отдала по собствено желание. Чу я какво каза преди няколко минути. Призна, че е насърчавала чувствата ти, защото е искала да я спасиш от властния ѝ баща.

— Лети, това няма нищо общо...

— Има! — отвърна троснато Лети. — Точно то е в основата на всичко. Ти не си убил баща си. По всичко личи, че той е бил болен човек. Никога не се е възстановил напълно след смъртта на майка ти и не е бил подготвен за стреса да остане без работа.

— Но той обвини мен — процеди Джоел.

— Е, трябвало е да обвини Виктор Коупланд. Коупланд го е уволнил без никаква причина. Ти не си отговорен за подлото и злонамерено поведение на друг човек. Джоел, послушай ме. Твърде е вероятно това, което се е случило с баща ти през онази фатална нощ, да е било нещастен случай. Вярно е, че би могло да бъде и самоубийство. Никога няма да узнаеш истината, а това може да превърне живота ти в ад.

— Вече го превърна.

— Разбирам. Но, не продължавай да се измъчваш заради някаква въображаема вина. Давай напред и отмъсти на Виктор Коупланд. Той е бил изключително непочтен, когато е наказал баща ти заради твоите действия. Имаш право на реванш. Но нека всичко свърши дотук.

Джоел прокара пръсти през косата си.

— Не зная дали някога ще свърши, Лети.

— Някои неща не свършват — призна тя. — Но можеш да ги потиснеш. Да не им позволиш да те обсебват до маниякалност. А с този хитро скроен план да смачкаш „Коупланд Мърин“ ти вървиш стремително към това. Към маниякалност. Можеш да направиш и подобри неща с живота си, Джоел.

Той я изгледа мрачно.

— Като например?

Лети реши, че е настъпил моментът да хване бика за рогата.

— Ами, вече си на тридесет и шест години. Не е ли време да се замислиш за семейство?

— Семейство?! Откъде ти дойде това в главата?

— Не знам... — измънка тя, вече съжалявайки за импулсивната си реакция. — Може би съм посетила прекалено много от бебешките семинари на Стефани. А може би съм се влюбила в теб, Джоел Блекстоун...

— Да, вероятно ходиш на твърде много лекции за бебета и четеш прекалено много статии. Казах ти, че обмислям сериозно предложението на Ескът. Това е всичко, което ще ти кажа засега. Върви разпъвай палатки или прави, каквото си искаш. Искам да остана сам и да поразсъждавам.

Лети успя да се усмихне вяло.

— Това не е начинът, по който се говори на президента на компанията.

Очите на Джоел запламтяха.

— Права си. Всеки добър изпълнителен директор, който е загрижен за имиджа на компанията, учтиво ще съобщи на госпожицата президент, че блузата ѝ се подава изпод сакото.

Тя почервеня и бързо протегна ръце назад, за да прибере копринената си блуза в полата.

— Заради госпожа Седжуик е. Започна да ме дърпа, докато се опитвах да вляза тук.

— Защо направи тази батална сцена, за да ни прекъснеш разговора с Даян? — попита тихо Джоел.

Лети се обърна и тръгна към вратата.

— Заради доброто име на компанията, естествено. Не е хубаво млад изпълнителен директор да остава насаме с привлекателна дама дълго време. Не исках хората да започнат да клюкарстват.

— Аха. А не съществува ли някаква вероятност за съвсем мъничко ревност, госпожице президент? Може би някакво чувство за собственост? Може би съвсем лека тревога, че съм сам тук с друга жена?

— Глупости — отвърна тя с ръка на бравата. — Ревността не ми е присъща. Не съм способна на такова чувство. Попитай баща ми, ако искаш.

— Малко хора имат дарбата на баща ти да се издигат над дребните емоции. Някои от нас като че ли буквално се потапят в тях.

— Говори само за себе си. — Лети понечи да отвори, но се поколеба. — Джоел?

— Да?

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво точно си намерил в Даян преди петнадесет години?

Джоел сви рамене.

— Беше най-красивото момиче в града и ужасно обичаше да флиртува. Беше разглезена доста. Когато реши, че иска да опита вкуса на забранения плод, аз се вкопчих във възможността да задоволя любопитството ѝ. След като я опознах по-добре, започнах да изпитвам някакво съжаление към нея. Приличаше ми на птичка в позлатена клетка.

— Но накрая си се влюбил безнадеждно, безумно и страстно, нали?

Устните му се изкривиха в саркастична усмивка.

— Ще ти кажа нещо, Лети. Изразът „безнадеждно, безумно, страстно влюбен“ има малко по-различно значение за двадесет и една годишен младеж от това за тридесет и шестгодишен мъж.

— Значи вероятно не би изпитвал същото към нея днес? Ако сега я срещнеш за пръв път?

— Не. Не бих.

Лети си отдъхна и на сърцето ѝ олекна.

— Защото осъзнаваш, че тя в действителност не е твой тип?

Джоел се замисли.

— Не. Просто защото изглежда прекалено спретната. Вкусът ми се променя напоследък, имам предпочитание към по-измачканите костюмчета.

Лети тресна вратата, когато излезе от кабинета му, и госпожа Седжуик я изгледа злорадо.

На следващата сутрин, докато преглеждаше проекта на новата рекламна кампания, тя осъзна, че все още бе впечатлена от думите на Джоел, след като Даян си бе тръгнала. Или по-скоро от на стъписването и изненадата му, когато му бе споменала за семейство.

Очевидно не бе мислил много по този въпрос и може би се нуждаеше от подтикване в правилната посока. Лети беше доволна, че бе посяла тази идея в главата му. Сега ѝ оставаше единствено да чака, кога тя ще покълни.

Поне в едно бе сигурна — Даян Ескът вече не го привличаше.

Прелисти следващата страница от проекта за рекламната кампания и се намръщи от снимката на мъжа, който разпъваше една от новите им палатки. Не бе виждала по-големи бицепси от неговите — без съмнение, би могъл да вдигне цялото съоръжение с една ръка, пък и за човек с неговата физическа мощ едва ли имаше нещо невъзможно.

Той явно не беше подходящият фотомодел. Новата серия бе предназначена за семейства, нямащи никакъв опит в почивката на къмпинг. Рекламата трябваше да фокусира вниманието на обикновените хора и да ги убеди колко е лесно да се борави с палатките на „Торнкуист Гиър“.

Лети посегна към бутона на интеркома. Преди да успее да го натисне, прозвуча нервният глас на Артър:

— Професор Диксън желае да ви види, госпожице Торнкуист. Нали не възразявате?

Тя потисна един стон.

— Окей, Артър.

Секунда по-късно вратата се отвори и Филип самоуверено влезе в кабинета ѝ. Първото нещо, което ѝ направи впечатление, бе, че е заменил обичайното си карирано сако и спортна риза със сребристосив костюм, розова копринена риза и вратовръзка в дискретно райе. Тъмнорозова носна кърпичка се подаваше от горния джоб на сакото му. Обувките му бяха добре лъснати и носеше скъпо кожено куфарче.

Беше ясно, че Филип съзнателно бе променил външността си, превръщайки се от уважаван професор в индустриален магнат.

— Добро утро, скъпа — усмихна ѝ се великодушно. — Как си днес?

— Благодаря, чудесно, Филип. Мога ли да те попитам какво си правил в Еко Коув?

— О, чула си вече за това?

Филип сложи куфарчето си на пода и се настани на стола срещу нея.

— Попаднах на една справка за изкупуване на контролния пакет, докато преглеждах документите на бюрото ти онзи ден. Помислих си, че ще е по-добре да почерпя информация направо от извора.

— Ясно — студено процеди Лети. — Филип, мисля, че не разбираш колко са ми неприятни надутите ти изявления. Това е моята компания.

— Да-да, зная, скъпа. Но както вече говорихме, ти определено нямаш нужните познания, за да попаднеш в големия бизнес. Това не ти е справочният отдел в библиотеката на Велакот.

— Мисля, че се справям добре. Господин Блекстоун е достатъчно способен лично да ме въведе в лабиринта на съвременния бизнес свят. Той любезно се съгласи да ми бъде учител.

Филип се намръщи.

— Това повдига един въпрос, който мисля, че се налага да обсъдим незабавно. Пътуването до Еко Коув ми даде доста информация за настоящия ни изпълнителен директор. Страхувам се, че накратко казано, ще трябва да освободим Джоел Блекстоун.

Лети започна да мига.

— Мога да те уверя, че това ще бъде по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Глупости. Просто едно прекратяване на трудовия му договор, както се прави с всеки друг некомпетентен мениджър. Можем да му уредим хубава малка компенсация, ако желаш.

— Едва ли бих нарекла господин Блекстоун некомпетентен. Той съвсем сам е превърнал „Торнкуист Гиър“ в солидна корпорация.

Филип изцъка.

— Имам чувството, че съдбата му е да се превърне в жертва на собствения си успех. Издигнал се е вече над нивото на собствената си компетентност. Да си го кажем откровенно, Лети, „Торнкуист Гиър“ се нуждае от по-силно, по-динамично, по-съвременно ръководство.

— Така ли? И по-точно?

— От човек с широки възгледи. От някого, който може да се смеси, да се слее с големите играчи от горните слоеве на съвременния бизнес свят. Има нужда от мъж със солидни познания върху съвременната икономика и финансите. Нуждае се от водач, който знае как да се свърже с други лидери от бранша.

— И този човек си ти? — осмели се да предположи Лети.

Филип ѝ се усмихна одобрително.

— Знаех, че постепенно ще го разбереш. Ти наистина си доста блестяща в някои случаи, Лети.

Силен шум във външния кабинет не позволи на Лети да измисли подходящо възражение.

— Къде, по дяволите, е той?! — последва го изръмжаването на Джоел.

— Господин Блекстоун, почакайте, не можете да влезете, докато не съобща за вас!

Някакъв тежък предмет, вероятно речникът на Артър, изтрополя на пода.

— Една минута, сър...

— Махни се от пътя ми, Бигли!

— Няма да нахълтате вътре, господин Блекстоун!

— Кой ти каза! — изрева Джоел.

Още нещо тежко падна и после гласът на Артър се извиси:

— Само през трупата ми, сър!

— Изборът е твой, Бигли!

Лети скочи и се устреми към вратата. Отвори я рязко и пред нея се появи гърбът на Артър. Секретарят ѝ очевидно се бе хвърлил да препречи пътя Джоел, подпирайки се с ръце и крака на рамката.

— Госпожице Торнкуист — успя да изрече мрачно, — всичко е под контрол.

Този път не мигаше, защото отново носеше очилата си.

Джоел оголи зъбите си към Лети.

— Разкарай го, преди да съм направил някоя беля!

Тя въздъхна.

— Благодаря ти, Артър. Ще приема господин Блекстоун веднага.

Бигли изгледа сърдито Джоел.

— Сигурна ли сте, госпожице Торнкуист? Той няма уговорена среща.

— Ще направя изключение за него. Благодаря ти, че се справи със ситуацията. Отлична работа.

Артър засия.

— И аз ви благодаря, госпожице Торнкуист.

Лети се усмихна любезно на Джоел.

— Няма ли да влезеш, господин Блекстоун?

— Много сте мила, госпожице Торнкуист. — Сарказмът му бе остър като бръснач. Той мина покрай нея и впери свирепия си поглед във Филип. — Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като се бъркаш в бизнеса на „Торнкуист Гиър“ в Еко Коув?

Филип остана невъзмутим пред това предизвикателство.

— Здравей, Блекстоун. С Лети току-що обсъждахме евентуалното ти оставане на работа в тази компания.

— Вие какво?!

Джоел така изглежда Лети, че краката ѝ се подкосиха.

— Всичко е наред — увери го тя, след като затвори вратата и се настани отново зад бюрото си. — Казах му, че не мисля да те уволнявам. Защо не седнеш, Джоел?

Той пренебрегна поканата ѝ.

— До гуша ми дойде от навъртащи се тук професори. И няма да позволя да се намесят в деловите отношения между „Торнкуист Гиър“ и „Коупланд Мърин“! Следиш ли мисълта ми, Диксън?

Филип изпъна ръба на сребристосивите си панталони с недосегаем вид.

— Както току-що бях започнал да обяснявам на Лети, имам някои възгледи относно маневрата с „Коупланд Мърин“...

— Спести ми ги! — прекъсна го Джоел. — Не давам и пукната пара за твоите възгледи.

— В началото не останах никак доволен, когато разбрах, че съвсем сам си подготвил такъв сложен ход, като изкупуването на контролния пакет и ликвидирането на „Коупланд Мърин“, Джоел.

— Лети, изхвърли го по-добре отгук, преди аз да го повлека навън.

Филип продължи най-невъзмутимо:

— В края на краищата, ти нямаш подходящо образование и никакъв практически опит в мениджмънта. Доколкото успях да разбера, липсва ти каквато и да била научна степен.

— Лети, предупреждавам те...

Филип Диксън кимна по-скоро на себе си.

— Щастлив съм да отбележа обаче, че подходът ти към ликвидирането на „Коупланд Мърин“ в основата си е солиден. Дали е чист късмет или интуиция, но действията ти са били съвсем точни, Джоел.

Джоел се отпусна в един стол с вид на напълно отвратен човек. Лети съчувствено сви рамене, за да му покаже, че няма начин Филип да бъде спрян, преди да се е изказал докрай.

— Трябва да посоча обаче, че ако аз ръководех „Торнкуист Гиър“ по това време, в никакъв случай не бих избрал компания като „Коупланд Мърин“. Несъмнено разпродажбата и ликвидацията на машините и съоръженията ще донесат значителни приходи. Но все пак авоарите не са достатъчно големи, за да оправдаят целия проект.

Джоел престана да го слуша. Обърна се към Лети и започна да ѝ говори, като че ли бяха сами в стаята:

— Обадох се на Ескът, че искам да разговарям с него.

— Направил си го? — усмихна се щастливо тя.

Филип пък се намръщи едва доловимо, но продължи тирадата си:

— Изборът ти на компанията изглежда се дължи повече на някаква емоционална мотивация от твоя страна, Блекстоун. А в света на бизнеса човек не оцелява, ако взема твърде много решения, подтикван от чувствата си.

Джоел не откъсваше очи от Лети.

— Казах на Ескът, че ще вечеряме с него и Даян тази вечер. Тогава ще сваля картите си на масата. Ще можеш ли да дойдеш?

— Да-да, разбира се — отговори му бързо тя, преди да е променил намерението си. — Тази вечер нямам никакви лекции със Стефани.

— Чудесно. Държа да си там. Ти по-добре разбираш тези хора от мен.

— Благодаря — трогна се от комплимента му Лети.

Филип се наклони напред заинтригуван.

— Да не би случайно да обсъждаме вечеря с господин и госпожа Ескът?

— Двамата с Лети обсъждаме точно това — информира го Джоел. — Но ти не беше включен в разговора, доколкото си спомням.

Филип Диксън укорително погледна бившата си годеница.

— Не съм съвсем сигурен, че идеята да се срещнете с Ескът е добра, Лети. Точно сега положението е доста деликатно. Най-добре остави нещата в моите ръце.

Джоел се изправи.

— Като стана дума за деликатни въпроси, професоре, бих искал да чуя мнението ти на експерт за нещо, за което спорим от известно време.

— Разбира се, разбира се.

Лети втренчи поглед в него, обезпокоена от спокойния му и учтив тон.

— Джоел... ох, искам да кажа, господин Блекстоун...

— Това е въпрос в компетенцията на изпълнителния директор, Лети — изрече той авторитетно и скъпернически се усмихна на Филип. — Какво ще кажеш, да отидем до асансьора, професор Диксън? Искам да погледнеш един нов продукт от производствената ни линия.

— С удоволствие. — Филип стана и взе куфарчето си. — Ще ти се обадя по-късно, скъпа.

— Довиждане, Филип.

Лети наблюдаваше с нарастващ страх как Джоел извежда Филип от кабинета ѝ. Изчака ги да излязат в коридора и бързо ги последва.

— Госпожице Торнкуист? — попита я загрижено Артър. — Искате ли нещо?

— Тихо.

Тя му направи знак с ръка да замълчи и надникна предпазливо през вратата на приемната.

Джоел натисна бутона на асансьора, свел почтително глава и заслушан в това, което Филип му обясняваше. Асансьорът пристигна и вратите се отвориха. Филип влезе важно вътре. Джоел кимна мъдро, после протегна ръка към контролното табло в кабината и натисна един бутон. Задържа се между вратите на асансьора до последната секунда и после бързо отстъпи назад в коридора, като остави Филип сам в кабината все още да си говори. Асансьорът замина надолу само с един човек.

Джоел се обърна и установи, че Лети бе забелязала номера му. Веждите му се повдигнаха в иронична невинност.

— Отива на подземния етаж. Нали разбра? Не е трудно да се отървеш от такъв надут перко.

Лети се приближи.

— Ще запомня този трик и ще го приложя на теб, когато станеш непоносим следващия път.

Той се подпря на стената и я изгледа с блестящи очи.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво толкова си намерила в него?

— Не знам — отвърна замислено Лети. — Може би това как изглежда в костюм. Някак си елегантно, не мислиш ли? — Тя погледна разкопчаната яка на Джоел. — Винаги съм си мечтала за мъж с вратовръзка.

Морган ѝ позвъни в три и половина — веднага след лекциите си на другия ден. Лети тъкмо привършваше със забележките върху подчертано атлетичния рекламен фотомодел за новите палатки.

— Здравей, татко. Какво има?

— Не бих ти досаждал с подобно нещо, скъпа, но съм доста притеснен.

Тя остави химикалката си.

— За Стефани?

— Ти знаеш?

— За предишния ѝ спонтанен аборт? Да, каза ми снощи. Радвам се, че най-после е споделила с теб.

— Призна ми, че си я убедила да ми се довери. Не мога да повярвам, че е задържала цялата тази тревога в себе си толкова време. Трябвало е да ми разкаже за опасенията си още в началото.

— Не е искала да помислиш, че се държи неадекватно.

Морган потърка челото си.

— Да, така е. Но сега я уверих, че я разбирам твърде добре какво изживява. Преди да се родиш, Мери също направи спонтанен аборт.

— Мама ли? Не знаех това.

— Счетохме, че не е необходимо да ти казваме. Случи се преди много години, но все още си спомням шока. Няма да забравя и нервността ѝ, когато разбра, че отново е бременна с теб. Страхуваше се да не се повтори нещастиято. Заедно се потяхме през първите месеци на втората ѝ бременност.

— Разказа ли го на Стефани?

— Разбира се. Като че ли това ѝ помогна до известна степен. Все още е притеснена, но поне може свободно да говори за тревогите си. Искан да ти благодаря...

Лети се усмихна.

— Постарах се да я убедя да ти разкаже всичко. Обясних ѝ, че под студената черупка на твоята високообразована особа все още тупти сърцето на истинско фермерско момче от Средния запад.

Морган също се засмя.

— Вие с Мери винаги сте били добри в тези неща, Лети.

— Какви неща?

— Да разбирате емоционалната страна на хората.

— Мама беше страхотна. За себе си не съм толкова сигурна. Доказателство, че правя големи грешки, когато преценявам хората, е злополучният ми годеж с професор Диксън. Днес Джоел ме попита какво съм била намерила във Филип. Добър въпрос. Аз обаче нямах добър отговор.

Морган се прокашля.

— Това повдига една друга тема. Мисля си за онова твое изявление, Лети.

— Какво изявление?

— За романтичната ти връзка с Джоел Блекстоун.

— От моя страна то е много повече от обикновена романтична връзка. Влюбена съм в него, татко.

— Разбирам — въздъхна Морган. — Точно от това се страхувах. А той как се отнася към тази връзка?

Лети обмисли отговора си.

— Точно сега е прекалено ангажиран с плановете си за „Коупланд Мърин“, за да анализира собствените си чувства.

— Другояче казано, това означава, че неговите чувства към теб не са така силни, както твоите към него?

По гърба ѝ пролазиха студени тръпки.

— Той просто има нужда от малко време...

— Лети, направи грешка с Филип Диксън. Не допускай да се самоподведеш и втори път в преценките си. Състави ли си матрицата за решението вече?

— Не — призна си тя.

— Направи го, Лети. Жена в твоето положение трябва да мисли с главата си, а не със сърцето си. Един собственик на „Горнкуист Гиър“ не може да си позволи поддаване на неконтролируема страст. Не желая да те видя наранена.

Лети се сбогува с баща си и затвори телефона.

Баща ѝ бе прав поне за едно нещо — тя трябваше да приеме факта, че не желаше да има само временна връзка с Джоел Блекстоун. Още след като му се бе отдала за първи път, съвсем неволно и неочаквано за себе си бе започнала да си мисли за женитба. Не разбираше напълно временното обвързване, то някак бе лишено от смисъл. Беше отгледана и възпитана в общество, където хората обикновено се женеха, когато бяха влюбени.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Това е офертата, Ескът — заяви Джоел. — Имаш осемнадесет месеца, за да докажеш, че можеш да стабилизираш „Коупланд Мърин“. Приеми я или я отхвърли.

Лети притаи дъх, докато всички очакваха отговора на Кейс. Ресторантът на хотела в централната част на града, където семейство Ескът бяха отседнали, бе пълен с посетители. Те водеха оживени разговори и подрънкваха с чаши и прибори.

Напрежението на масата бе невероятно. Не бе трудно да се забележат възбудата и ентузиазмът на Кейс.

— Приемам я — отвърна тържествено той.

Джоел кимна.

— Окей. За момента обаче искам това да си остане в пълна тайна. Ще съобщя сам на Коупланд, когато преценя, че му е дошло времето. Разбрано?

— Да — усмихна се бегло Кейс. — Имаш това право, въпреки че с голямо удоволствие бих известил стария за преждевременното му отстраняване.

Лети забеляза, че устните на Даян се присвиха. В очите ѝ се четеше гняв и още нещо. Може би — страх.

Но Даян не каза нищо, когато съпругът ѝ и Джоел започнаха разгорещено да обсъждат въпроса как да бъде стартиран петгодишният проект. Лети също мълчеше, заслушана в хладните, логични и добре обмислени коментари на Джоел.

Той наистина бе добър в тази работа. Имаше нюх към бизнеса и сега плуваше в собствени води.

От своя страна, Кейс проявяваше амбициозност и агресивен ентузиазъм, който видимо изненадваше Даян. С леко наведена глава тя ровеше с вилицата храната пред себе си и непрекъснато пиеше вино. След няколко минути отново срещна очите на Лети.

— Ще се кача до стаята ни за малко. Имаш ли нещо против да дойдеш с мен? — попита я вяло.

Лети хвърли един бърз поглед към Джоел, но вниманието му бе съсредоточено върху разговора с Кейс. Тя неохотно остави салфетката си на масата.

— Добре.

Даян стана бързо.

— Моля, да ни извините — измънка към мъжете. — Ще се върнем след минута.

— Няма проблем, миличка — рече ѝ Кейс.

Джоел повдигна въпросително вежди към Лети, която само мълчаливо сви рамене.

Той отново поднови разговора си с Кейс, когато останаха сами на масата.

Даян не каза нищо, докато прекосяваха ресторанта и огромното фойе. Влязоха смълчани и в асансьора. Лети усещаше гневното ѝ напрежение през цялото време. Слязоха на двадесетия етаж и тръгнаха по коридора.

Лети тъкмо се канеше да каже нещо, за да разпръсне заредената с електричество тишина, когато Даян най-после заговори:

— Зная, че се чудиш защо е всичко това. — Тя отключи и влезе в стаята.

— Мисля, че се досещам. — Лети я последва и затвори вратата. — Ти си против, Кейс да поеме управлението на „Коупланд Мърин“, нали?

— Против? — Даян се завъртя рязко. Лицето ѝ бе изопнато. — Уплашена съм до смърт. Ужасена съм. Бих дала всичко, за да ви спра. Това ще бъде истинска катастрофа. Да-да, аз съм против. Но, мили Боже, това е съвсем меко казано!

Лети я изгледа замислено.

— Толкова ли си сигурна, че Кейс няма да се справи с компанията?

— Нямам представа дали Кейс може да спаси фирмата или не. Как бих могла да зная на какво е способен? Никога не е имал възможност да докаже себе си през трите години, откакто сме женени. Проблемът не е в това.

— Какъв е проблемът тогава, Даян?

— Татко... — Тази единствената дума бе изречена с поразяващо отчаяние.

Лети не откъсваше очи от нея.

— Опитваш се да ми кажеш, че наистина се страхуваш от баща си? Или от това, което ще направи, когато узнае, че му се отнема контролът над „Коупланд Мърин“?

— Да. Уплашена съм до смърт от това, което ще направи. Кейс не иска да ме послуша, а Джоел не дава и пукната пара.

— Мислиш ли, че баща ти е способен на насилие?

— Не знам... — прошепна Даян. — И това е най-лошото. Не съм сигурна дали имам основания да се страхувам. Но съм го виждала разгневен. Не се владее, става агресивен. Напоследък много по-лесно изпада в такова състояние.

Лети се намръщи.

— Колко често се случва?

— Не е често, слава Богу. Мисля, че е бил майка ми няколко пъти. Тя не си признаваше, естествено. Твърдеше, че била паднала или нещо подобно, и на мен ми се искаше да ѝ повярвам. Едва когато станах по-голяма, осъзнах, че татко я е удрял.

— Колко пъти е изпускарал нервите си след смъртта на майка ти?

— Най-зле беше преди петнадесет години, когато ме завари в хамбара с Джоел. Тогаваш си помислих, че ще го убие. Размахваше една дълга дъска и се опитваше да му размаже главата. Ако Джоел не бе така бърз и силен, щеше да го направи. Сигурна съм...

Лети потрепери, представяйки си разигралата се грозна сцена в хамбара.

— Други случаи?

— Нищо, за което да съм сигурна. Мисля, че е нанесъл юмручен побой над един от неговите служители по време на някакъв спор, но всичко бе потулено. Никой не спомена нито дума за това, а човекът напусна фирмата наскоро след инцидента. Уверена съм обаче, че това не е единственият път, когато се е случило нещо подобно.

Даян започна да масажира слепоочията си.

— Трябва да разбереш, че не съм изплашена от това, което е било досега. Страхувам се от онова, което би могло да се случи. Зная, че татко става все по-зъл. Усещам го.

— Допускаш ли, че баща ти би могъл да преследва Джоел, след като научи какво ще стане с „Коупланд Мърин“?

— Тревожа се за Кейс. Не виждаш ли? В продължение на три години татко непрекъснато ми натяква, че бракът ми с него бил истински провал. Третира го като пълен боклук. През половината от времето той не му обръща внимание, а през другата половина му се надсмива. Ужасена съм от това, което би направил, когато узнае, че точно Кейс ще отдава разпорежданията в компанията му.

— Разбирам... — рече Лети, като обмисляше усложненията.

— Ако Джоел влезе в кабинета на татко и поеме директно ръководството, ще бъде съвсем различно. — Даян отиде до тоалетката и взе една четка. Загледа се в нея, като че ли се чудеше за какво служи, а после я остави отново на мястото ѝ. — Джоел е твърд. Силен. Той може да се справи с татко. Но Кейс е различен.

— Това, което в действителност ми казваш, е, че Кейс не би могъл да се справи с баща ти.

Зениците на Даян се разшириха от отчаяние.

— Не беше в състояние да се справи с него през последните три години. Как би го направил сега?

— Ами попитай него защо е така решен да поеме „Коупланд Мърин“ и да я спаси — предложи внимателно Лети.

Даян грабна една кърпичка и закри очите си с нея.

— Мисля, че знам. Беше част от сделката. Ожени се за мен, защото татко подхранваше надеждата му за „Коупланд Мърин“...

— А ти защо се омъжи за него?

— Защото татко ми го избра и се заблуждавах, че след като той го е одобрил, Кейс е единственият човек на света, за когото бих могла да бъда омъжена безопасно.

Лети си пое дълбоко дъх.

— Ясно. Страхувала си се да се омъжиш за друг, заради евентуалната агресивна реакция на Коупланд.

— Да. Мислех си, че играя на сигурно. Но най-странното бе, че се влюбих в Кейс въпреки всичко.

— Смятам, че Кейс не би издържал, баща ти да го третира като боклук цели три години само защото се е надявал да сложи ръка върху компанията. Той е твърде интелигентен. Би се противопоставил на това отношение още в началото, освен ако не е имал друга причина да го понася.

Даян я изглежда недоумяващо.

— Каква друга причина би могъл да има?

— Ами, със сигурност не е перспективата да наследи фалираща компания като „Коупланд Мърин“. Защо би искал цялата тази бъркотия? — Лети се усмихна. — Не ти ли е хрумвало, че Кейс се е оженил за теб и понася баща ти през цялото това време, просто защото те обича?

— Не е толкова просто. Никога не е било толкова просто, когато си дъщеря на Виктор Коупланд. Господи, мислех си, че всичко ще бъде наред, когато се омъжа за Кейс. Сега съм по-уязвима от всякога. Съпругът ми иска деца, но аз не мога да понеса дори мисълта за това. Едно бебе ще бъде нов зложник на татко, за да ни манипулира.

Лети потрепери.

— Даян, бил ли е някога баща ти жесток с теб? Наранявал ли те е?

Даян поклати глава.

— Не. Не и физически. — Усмивката ѝ бе мрачна. — Аз бях неговото малко златно момиченце. Докато играех тази роля, получавах всичко, което пожелавах. Но ако се опитах да направя нещо сама, или да взема самостоятелно решение, той се ядосваше ужасно...

— И гневът му те плаши?

— Да. Накрая му заявих, че не ме е грижа дали ще ме остави без пукнат цент. Бях уморена да бъда птичка в златна клетка, както Джоел ме наричаше. Но след сцената в хамбара осъзнах, че татко може да направи нещо много по-лошо от това да ме лиши от наследство, ако го разсърдя прекалено много.

— Значи от петнадесет години живееш в непрекъснат емоционален стрес, заради това своеобразно изнудване? — заключи Лети.

Даян прехапа устни и погледна встрани.

— В известен смисъл... И Господ да ми е на помощ, защото аз пък трябваше да изнудвам другите, за да ги предпазя. Всеки път, когато Кейс предлагаше да напуснем Еко Коув и да започнем нов живот, аз се противопоставях и настоявах да не заминаваме под предлог, че държа да останем в „Коупланд Мърин“. Но истината е, че се страхувах какво би направил татко, ако му противоречим.

Лети се приближи до нея.

— Когато Джоел се появи след всичките тези години, ти наистина си помисли, че ще те спаси, нали?

— Да, ако закриеше компанията, най-сетне щях да бъда свободна. Можехме да отидем с Кейс на друго място. Щяхме да имаме оправдание да напуснем града. Да, помислих си, че най-после ще ме спаси. — Даян избухна в сълзи. — Но всичко се обърна наопаки. Сега Кейс е в опасност...

— Говорила ли си с него за това?

— Опитвах се, но не иска да ме чуе. Твърди, че можел да се справи с положението.

— Ще поговоря с Джоел. Ще се погрижа да предвиди вероятността от насилие в плановете си. Но мисля, че това е всичко, което можем да направим. Видя ги двамата долу. Наистина са се запалили от новия проект. Нито единият, нито другият не би отстъпил заради смътните ни опасения.

— Зная — рече тъжно Даян. — Чувствам се като Касандра. Опитвам се да предупредя всички, но никой не ме слуша.

— За какво говорихте насаме с Даян? — попита Джоел час по-късно, когато влязоха в апартамента на Лети.

— За баща ѝ. — Лети съблече палтото си, метна го на дивана и седна. — Тя се страхува от него, Джоел.

— Глупости. Винаги ѝ е давал всичко, което е пожелавала. — Той влезе в кухнята и започна да отваря шкафовете. — Не се страхува от него, а от това какво ще стане, когато баща ѝ вече няма да управлява Еко Коув.

— Не, не си прав. Даян наистина се страхува от него. Страхува се, че може да нарани Кейс. Твърди, че се страхувала от агресивността на баща си от онзи ден, когато ви открил заедно в хамбара. Опитва ли се Коупланд да те убие тогава?

Джоел сви рамене.

— Ако тиковата дъска, която въртеше, бе попаднала върху главата ми, вероятно щеше да ме убие.

— Мили Боже... — прошепна Лети.

— Хей, не се паникьосвай. Беше преди петнадесет години. Не забравяй, че ме мразеше до смърт, задето съм се осмелил да докосна

скъпоценната му дъщеричка. Той не мрази Ескът. Кейс дори ми каза тази вечер, че самия Коупланд го е запознал с Даян. Поощрил е женитбата им.

Лети въздъхна.

— Не зная, Джоел. Започвам наистина да се притеснявам. Надявам се, от това да не излезе нещо непредвидено.

Джоел я изгледа и се усмихна предизвикателно.

— Идеята беше твоя, не помниш ли?

Лети си даде сметка, че Джоел бе прав. Целият план за спасяването на „Коупланд Мърин“ бе приложен именно защото тя го бе подкрепяла от самото начало.

— Мили Боже... — прошепна отново.

— Добре дошла в реалния свят, госпожице Библиотекарка. Предупреждавах те, че не си във въздушната си кула в Айова.

— Индиана — пооправи го тя машинално.

Но в отговора ѝ нямаше плам. Мозъкът ѝ бе твърде зает от евентуалните усложнения и отговорността ѝ, ако се случеше някое нещастие.

Събуди се в два часа след полунощ. Лежеше в леглото, гледаше сенките из стаята и се чудеше дали не се разболява от грип.

Гадеше ѝ се.

Джоел изгледа сърдито кратката бележка от отдела по маркетинг, която намери на бюрото си на следващата сутрин.

„На вниманието на: Джоел Блекстоун

От: С. Манфорд

Относно: Рекламната кампания за новата производствена линия.

Трябва да те информирам, че госпожица Торнкуист не харесва използвания фотомодел за рекламите. Тя предлага да направим нови снимки на хора, които приличат на аматьори, а не на опитни туристи и планинари.

Добре ли ще е да се преработи идеята за рекламата?“

Джоел изруга тихо. С раздразнение си призна, че Лети беше права. Беше открила недостатъка на цялата кампания. Проблемът беше в това, че времето напредваше. Новите съоръжения за къмпинг щяха да се появят в магазините след няколко седмици. Решението трябваше да се вземе бързо.

— По дяволите — измърмори под носа си.

Инстинктите на Лети за някои неща като че ли бяха подобри от неговите. Не беше сигурен за същността на рекламната кампания още от самото начало. Взе химикалката и надраска съобщение до Манфорд да се направят нови снимки с много деца и техните майки.

Лети постигаше победите си една след друга в „Торнкуист Гиър“. Артър Бигли ѝ беше вече верен като куче. Рекламната кампания на практика минаваше под нейно ръководство. Инструкциите за новите палатки бяха преработени. „Коупланд Мърин“ нямаше да бъде ликвидирана.

Това бе достатъчно, за да наруши душевното му равновесие. „Някоя сутрин — каза си мрачно, — ще се събудя и ще открия, че Лети ръководи всичко в компанията...“

Половин час по-късно гласът на госпожа Седжуик прозвуча по интеркома.

— Госпожица Торнкуист иска да ви види, сър.

Преди да успее да ѝ отговори, каквото и да било, вратата се отвори и Лети нахлу в кабинета му. Очите ѝ пламтяха, а на устните ѝ бе разцъфнала доволна усмивка.

— Благодаря ти, господин Блекстоун. Знаех, че ще го одобриш. Постъпи правилно. — Тя тракна вратата под носа на секретарката и прекоси помещението. Наведе се и го целуна по устата. — Знаеш ли какво наистина харесвам в теб, Джоел?

— Това, че съм добър в леглото?

— О, то е извън съмнение. Това, което най-много харесвам в теб, е, че ме изслушваш. Дори когато съм те ядосала, пак обръщаш внимание на думите ми. Нямам търпение да се заема с новата рекламна кампания. — Лети се обърна и излетя от кабинета, а подгъвът на блузата ѝ се вееше след нея.

Джоел се подсмихна и се захвана за работа.

В единадесет и половина гласът на госпожа Седжуик по интеркома отново прекъсна заниманията му.

— Някой си господин Виктор Коупланд иска да ви види, сър.

Адреналинът му се повиши. Беше очаквал този момент. Знаеше, че рано или късно щеше да го потърси директно, за да се опита да постигне някакво споразумение. Това бе последната му възможност.

След петнадесет години, съкрушителният удар щеше най-сетне да бъде нанесен.

— Поканете го, госпожо Седжуик.

Виктор Коупланд влезе в кабинета му. В тази обстановка изглеждаше съвсем не на място. Ако в Еко Коув беше нещо като малък бог, тук, в Сиатъл, бе просто един застаряващ пълен мъж с делови костюм. Двойната му гуша странно висеше над твърде тясната му яка, подпухналото му лице изразяваше едновременно потиснат гняв и някакво отчаяние, а малките му очички светеха злобно.

— Добре си се наредил, Блекстоун. — Виктор огледа мебелите в офиса и се отпусна на един стол. — Преди години никога не бих си помислил, че би могъл да стигнеш толкова далече...

— Зная мнението ти за мен, Коупланд — прекъсна го Джоел. — Но това е стара история, нали? Защо си дошъл?

Очите на Коупланд се присвиха.

— Ще ти обясня. Признавам, че направих грешка преди петнадесет години. Трябваше да ти дам момичето си. Ти притежаваш дързост. Ти би могъл да се справиш с „Коупланд Мърин“.

— Малко е късно за това заключение, нали?

— Не виждам защо да е късно — възрази тихо Виктор. — Няма причина да не продължим оттам, докдето бяхме стигнали някога.

Джоел го изгледа с едва прикрито учудване.

— Какво, по дяволите, би трябвало да означава това?

— Каквото казах. Готов съм да направя сделка, Блекстоун. Ти ще се откажеш от ликвидирането на компанията ми, а аз ще ти позволя да имаш Даян.

— Господи! — Джоел не можеше да повярва на ушите си. — Ще ми позволиш да я имам?!

— Разбира се, защо не? Винаги си я искал, не е ли вярно? Не можеше да държиш проклетите си ръце надалеч от нея.

— Това беше отдавна, Коупланд. Нещата се промениха. В случай че си забравил, Даян е омъжена за друг в момента.

Коупланд изсумтя.

— Ескът не е проблем. Даян може да се разведе. Честно казано, аз ще бъда доволен да се отърва от него. Винаги ме преследва, опитва се да ме накара да предприема нещо ново, настоява да променим договорите и да си намерим нови доставчици. Проклет глупак. Направих грешка, като го избрах за Даян. И това ще ти призная.

— Направил си много грешки през живота си, нали, Коупланд?
— усмихна се мрачно Джоел. — Но най-голямата ти грешка беше, че изхвърли татко от работа, заради нещо, което аз бях направил.

Коупланд потрепери и лицето му започна да става виолетово.

— Вината беше твоя, кучи сине! Ако не беше докоснал моята Даян, никога нямаше да уволня баща ти!

Вината е твоя!

Джоел се опита да прогони кошмара, който постоянно го преследваше — викът на баща му през прозореца на потъващата кола.

Вината е твоя!

Започна да диша дълбоко, сякаш бе пробягал дълго разстояние. „Всичко ще свърши много скоро“ — напомни си мислено. Изправи рамене и сложи длани върху бюрото си.

— Ти имаше право да преследваш мен. Но нямаше право да наказваш татко, заради нещо, което аз бях извършил!

— Бях вбесен. Всички в Еко Коув знаят много добре, че не бива да ме вбесяват. С изключение на теб, разбира се.

Джоел го изглежда изпод вежди.

— Сигурен съм, ще бъдеш доволен да узнаеш, че ръководството на „Торнкуист Гиър“ е решило да даде още осемнадесет месеца на „Коупланд Мърин“, за да излезе от тресавището.

В очите на Коупланд се появи облекчение, последвано от триумфален блясък.

— Знаех си! Знаех, че ще отстъпиш накрая. Заради онази малка госпожичка Торнкуист, нали? Тя не ти е позволила да закриеш компанията, защото ѝ е ясно какво ще се случи с града.

„Това е моментът, който чаках толкова дълго“ — помисли си Джоел. Би трябвало да го завладее всепоглъщащо задоволство, но всичко, което изпита, бе само едно хладно любопитство. Като че ли беше някакъв страничен наблюдател, а не отмъстител.

— Не се радвай толкова много, Коупланд. На компанията ти е даден осемнадесетмесечен срок, но не и на теб.

— За какво, по дяволите, говориш? Никой не може да ръководи фирмата, освен мен, и ти много добре го знаеш. „Коупланд Мърин“ е моя!

— Вече не е. От днес ти не си повече президент на „Коупланд Мърин“. Всъщност, като собственик на контролния пакет акции във фирмата, аз ти издавам заповед повече да не стъпваш на територията на „Коупланд Мърин“ без моето изрично одобрение.

Челюстите на Коупланд се отпуснаха.

— Какво се опитваш да ми кажеш, негодник такъв?! Мислиш си, че можеш да ръководиш моята компания оттук?

— Не. Назначавам твоя зет за мениджър. Ескът приема официално управлението днес следобед. Вече си извън играта.

— Ескът! Този мазен пъзльо?! Не можеш да му я повериш. „Коупланд Мърин“ е моя! Винаги е била моя! — Коупланд скочи на крака и сви юмруци. — Никой няма да ми вземе „Коупланд Мърин“! Чуваш ли, Блекстоун?! Никой!

— Чувам те.

Усещайки пристъп на агресивност у Коупланд, Джоел бавно се изправи. Надяваше се все пак той да се вразуми и се овладее в последния момент.

— Никой! — Коупланд замахна с ръка и помете всичко от бюрото му, събаряйки го върху килима. — Не можеш да ми направиш това!

Джоел се усмихна саркастично.

— Защо си толкова разтревожен, Коупланд? Правя само това с теб, което ти направи с баща ми. Уволнявам те. Не е кой знае какво. Винаги можеш да си потърсиш друга работа.

— Проклет негодник!

Коупланд се наведе, сграбчи прекатурилата се настолна лампа и започна да я размахва пред Джоел по същия начин, както някога бе въртял тиковата дъска.

— Както едно време, нали, Коупланд? Хайде. Опитай се — поощри го Джоел. — Дай ми повода, който търся, за да те направя на парчета.

Коупланд вдигна огромния си юмрук.

— Долна измет...

В този миг вратата на кабинета се отвори.

— Извинете ме — изрече Филип Диксън със забележително спокойствие. — Прекъсвам ли нещо?

Той погледна от Джоел към Виктор Коупланд и на високото му чело се появиха леки бръчки.

— Здравей, Коупланд. Дошъл си да направиш последен опит да спасиш компанията? Страхувам се, че няма смисъл. Блекстоун е съвсем прав, като твърди, че единствената реалистична алтернатива е ликвидацията. Проверих за всеки случай редица подобни ситуации, но накрая се убедих, че човек трябва да приема фактите такива, каквито са.

Коупланд се втренчи за миг в него. После захвърли лампата на пода в безсилна ярост и излезе от офиса като хала, без да обели нито дума.

Джоел се обърна към неканения си гост.

— Точно в подходящото време, Диксън.

— Коупланд изглеждаше доста разстроен.

— Да, така е — отвърна Джоел и погледна към госпожа Седжуик, която пристъпваше колебливо на прага. — Позвъни на Ескът в хотела. Предай му, че искам да разговарям с него незабавно. И после изпрати някого да оправи тази бъркотия тук.

— Да, сър — покорно смънка секретарката и изчезна.

Филип се прокашля.

— Отбих се да поговоря с теб за подробностите около ликвидацията на „Коупланд Мърин“. Имам някои идеи по въпроса.

Джоел се подпря с ръце на бюрото си и се приведе напред.

— Диксън, последното нещо, което искам точно сега, е да слушам авторитетното ти мнение за моя бизнес. Разкарай се оттук! Веднага!

Вероятно нещо от ледения тон на Джоел най-после бе проникнало през помпозната арогантност на Филип, защото той се отдръпна видимо обиден.

— Добре, щом се чувстваш по този начин, ще намина по-късно.

— Не си прави труда — посъветва го Джоел.

Филип не благоволит да го удостои с отговор. Взе си куфарчето и внимателно затвори вратата след себе си.

Джоел постоя така до бюрото си, дишайки бавно и дълбоко няколко минути, преди да седне отново.

„Направих го! След толкова много години, най-после го направих.“

Все още не можеше да определи чувствата си. Би трябвало да изпитва някакво облекчение. Триумф. Нещо силно. Но всичко, за което бе способен да мисли сега, бе безопасността на „Коупланд Мърин“. Виктор Коупланд изглеждаше опасен.

Госпожа Седжуик се обади по интеркома:

— Господин Ескът е на втора линия.

Джоел сграбчи слушалката.

— Ескът?

— Какво има? Нещо не е наред ли?

— Коупланд току-що беше тук. Съобщих му новината.

— Как я прие? — попита напрегнато Кейс.

— Полудял е и си търси бялата.

— Това се предполагаше. Някаква представа какво би могъл да направи?

— Основното ми притеснение е, че би могъл да реши, че след като сам не може да има „Коупланд Мърин“, никой друг да не я притежава.

— Мислиш, че може да се опита да запали дока или нещо подобно?

— Не зная. Не ми се вярва да го направи, защото е уверен, че „Коупланд Мърин“ е негова и винаги ще бъде негова. Едва ли ще унищожи собственото си творение. Но съм виждал вече веднъж Коупланд в такова състояние. Непредсказуем е, докато не се успокои.

— Разбирам какво имаш предвид. И аз няколко пъти съм го виждал побеснял. Веднъж нападна един от служителите си. Трима души трябваше да го укротяваме. Мина доста време, докато се вразуми.

— Значи така, Ескът. Отсега нататък ти отговаряш за съоръженията на „Коупланд Мърин“.

— Окей. Струва ми се, че ще е по-добре да замина за Еко Коув и да се погрижа, Коупланд да не разсипе компанията.

— Да, така ще е най-добре. — Джоел потри тила си, мислейки напрегнато. — Няма да е лошо да организираш двадесет и четири часова охрана на дока за известно време. Не бива да се поемат рискове.

Кейс направи пауза, преди да отговори.

— Ще се погрижа за това.

— Секретарката ми ще ти даде адреса на една охранителна агенция в Сиатъл. Използвал съм я един-два пъти, когато имах проблеми с кражби при товаренето. Свържи се с нея незабавно и наеми, колкото души са ти необходими.

— Разбрах. Слушай, Блекстоун...

— Да?

— Ще оставя Даян тук, в хотела — рече тихо Кейс. — Баща ѝ не знае къде се намира. Не съм казвал на никого къде ще отседнем. Не искам да е близо до Еко Коув, докато нещата не се успокоят. И не желая Даян да научи всички подробности точно сега. Ще я обхване паника.

— Тя е твоя съпруга, Ескът. Кажй ѝ, каквото щеш. Но се погрижи Коупланд да не опожари дока.

— Тръгвам — заяви решително Кейс. — Хей, Блекстоун...

— Да?

— Благодаря ти. Няма да съжаляваш за това.

— Постарай се да не съжалявам.

Джоел затвори телефона и забарабани с пръсти по бюрото си. Нещата можеха да станат доста неприятни и той го знаеше още от самото начало. Виктор Коупланд нямаше да предаде контрола върху компанията си без бой.

Джоел бе имал предвид тази възможност, когато планираше ликвидацията. Но се надяваше, че ако Коупланд загубеше напълно самообладанието си и решише да си разчисти сметките с някого, то този някой ще бъде самият той.

Сега обаче имаше намесени и твърде много други хора. Безпокойството му нарастваше. Обикновено се чувстваше така само посред нощ, когато не го ловеше сън. Хрумна му да си облече спортния екип и да излезе да потича по кея. После осъзна, че това, от което наистина се нуждаеше, бе да поговори с Лети. Лети притежаваше способността да му помага да вижда нещата по-ясно. Щеше да разбере новите елементи в уравнението, емоционалните и човешките фактори, които той понякога не разбираше или просто пренебрегваше.

Пресегна се и натисна бутона на интеркома.

— Госпожо Седжуик, свържете ме с кабинета на госпожица Торнкуист.

— Да, сър.

Миг по-късно се чу гласът на Бигли — по-самоуверен и изпълнен с достойнство:

— Тук е изпълнителният асистент на госпожица Торнкуист, сър. Съжалявам, но госпожица Торнкуист не е в кабинета си. Току-що излезе да обядва с професор Диксън.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Виж, Лети, вече се свързах с доктор Суитли и ѝ обясних характера на проблемите ти. Насрочихме ти час за понеделник следобед. Мисля, че ще я харесаш. Изглежда доста компетентна. — Филип се взираше в печената съомга, която сервитьорът бе поставил пред него. — Имахме късмет, че те включи в графика си толкова бързо.

Лети не обърна никакво внимание на пържените стриди и картофите. Облакът се на масата и подпря брадичка върху преплетените си пръсти.

— Филип, ти наистина си нещо съвсем друго, знаеш ли това? Абсолютно невероятен си.

Той се усмихна.

— Благодаря ти, скъпа. Хубаво е да се уверя, че си отново същата. Въпреки че разбирам защо ме отбягваш напоследък.

— Така ли?

— Ами, да. Когато обсъждахме поведението ти с доктор Суитли, тя ми обясни, че отношението ти е доста двойствено към възобновяването на връзката ни.

Лети поклати глава.

— „Двойствено“ е доста двойствен термин за това, което изпитвам. Мога да ти дам много по-точно определение, ако желаеш.

— Не е необходимо. Според доктор Суитли, ти си страдала от понижено самочувствие по време на връзката ни, заради неспособността си да достигнеш до оргазъм.

— За Бога, Филип! Не говори толкова високо! — Тя усети, че пламва от неудобство и раздразнение, и се огледа бързо наоколо, за да провери дали някой го беше чул.

Съвсем импулсивно се беше съгласила да обядва с него. Филип бе влязъл в кабинета ѝ, твърдейки, че непременно трябвало да си поговорят, и Лети бе решила, че е крайно време да го накара да разбере, че няма абсолютно никакво намерение да подновява годежа си с него.

Освен това, трябваше без много шум да го прогони от „Торнкуист Гиър“, преди Джоел да излезе от кожата си. Страхуваше, че сцената до асансьора, на която бе станала свидетел вчера, беше само началото. Не би могло да се предвиди как ще реагира Джоел следващия път, когато Филип го ядосаше.

— Доктор Суитли предположи също, че ти вероятно изпитваш някакъв страх за връзката ни и отричаш неспособността си да задоволиш напълно сексуалния си партньор — продължи Диксън.

— Така ли?

— Да. Казва също, че е твърде вероятно да изпитваш някаква своеобразна сублимация. Лично аз подозирам, че ръководенето на „Торнкуист Гиър“ ти служи като заместител на секса.

— Филип, как би реагирал, ако ти кажа, че не се нуждая от заместител на секса? Че получавам достатъчно от него?

Той я изгледа загрижено.

— Доктор Суитли ми обясни, че е възможно да си си внушила, че си щастлива с някоя нова връзка, и да се опиташ да ме убедиш, че си сексуално обвързана с друг мъж. Всичко е наред, скъпа. Не е необходимо да си измисляш тази друга връзка.

Лети изскърца със зъби.

— Слушай ме внимателно, Филип. Ще ти го кажа пак с кратки, лесноразбираеми изречения. Годежът ни е приключил. Нямам желание да го започвам отначало. Не искам да се омъжа за теб. Не искам помощта ти за мениджмънта на „Торнкуист Гиър“. Имам изпълнителен директор, който ми помага. Освен това...

Филип я прекъсна с жест.

— Това повдига един интересен въпрос. — Той се намръщи замислено и остави вилицата си. — Ние наистина трябва да прекратим договора на Блекстоун незабавно. Казах ти, че не ме е грижа как ще се проведе ликвидацията на „Коупланд Мърин“.

— Джоел остава!

— Не мисля, че можем да позволим това. Стигнах до заключението, че Блекстоун упражнява прекалено голямо влияние върху теб.

При тези думи Лети напълно загуби търпение. Нямахше смисъл да прави опити да говори с Филип. Тя стана и се наведе напред, подпряла длани върху масата.

— Казах, че остава! Той работи за мен. Аз съм собственик на „Торнкуист Гиър“. Джоел остава!

Филип я изгледа укорително.

— Виждам, че стресът, на който си подложена напоследък, ти се отразява зле. Добре, че ти насрочих час при доктор Суитли.

Лети се втрени в него.

— Не си асимилирал дори една дума, от това, което ти казах, нали? Никога не обръщаш внимание на това, което казвам, освен ако не съвпада с твоето мнение. Джоел поне ме изслушва. Дори и когато съм го ядосала, той ме чува какво казвам. Не мога да повярвам, че съм била толкова глупава, да се сгодя за теб!

Филип видимо се разтревожи.

— Лети, трябва да се овладееш, скъпа!

— Напълно се контролирам.

Лети първо погледна към чинията си, а после изведнъж я вдигна и изсипа съдържанието ѝ върху главата на Филип, преди той да се досети за намерението ѝ.

— Лети, да не си загубила ума си?! — Филип неистово започна да изтърсва пържените картофи и стридите от сивия си костюм.

— Искам да ти кажа само още нещо, Филип Диксън — процеди Лети. — Благодаря на Бога за студентката Глория и за алените ѝ устни. Ако не беше тя, щеше да ми трябва много повече време, за да осъзная какъв непоносим негодник си.

Тя грабна чантата си, завъртя се на пети и тръгна към изхода. На вратата буквално се сблъска с Джоел, който тъкмо влизаше в ресторанта. Той я хванаха за раменете.

— Нещо развалено ли имаше в обяда ти? — попита я учтиво. — Или просто в Илинойс хората ядат стридите така?

— Индиана — поправи го Лети механично. — Какво търсиш тук?

— Търсех теб, госпожице президент. В случай, че не знаеш, имаме малка криза в управлението на компанията. Готова ли си да си тръгнеш?

— Да.

Тя не се обърна назад, за да види какво става на масата, но добре чуваше паникьосаните гласове на сервитьорите, които бързаха да почистят „творението“ ѝ.

— Хайде да се махаме оттук.

— Говориш като истински мениджър.

Джоел я хвана за ръката, изведе я навън и тръгнаха по тротоара. Запробиваха си път сред обедната тълпа по улицата, която обикаляше покрай пазара. Не беше никак лесно, но Джоел маневрираше с изумителна ловкост. Заобиколиха хората, струпани около един продавач на риба, избегнаха двама клоуни и един мим и успяха да минат покрай дългата редица от щандове със зеленчуци.

Лети все още кипеше вътрешно, когато Джоел спря до един малък павилион за бърза закуска.

— Какво правиш?

— Поръчвам обяд. Доколкото схванах, не си имала голяма възможност дори да опиташ скаридите на Диксън.

— Не, но вече не съм гладна.

— Глупости. Един мениджър трябва редовно да се зарежда с енергия.

Той погледна към младата жена от другата страна на барплота.

— Два сандвича с риба тон, моля. Сложете още краставички и кетчуп.

— Веднага.

След минута продавачката му подаде обемистите сандвичи, увити в салфетки.

— Заповядай, яж — мушна той единия в ръката на Лети.

— Записал ми е час — изрече сухо тя, отхапвайки от него. — Можеш ли да си представиш?

— Час за какво?

— За терапия. Да преодолее проблемите си със секса.

Джоел сдъвка хапката си. Очите му блестяха.

— Ти нямаш никакви проблеми със секса.

Лети поруменя.

— Знам. Опитах се да му обясня, но Филип не иска да чуе нито дума. Едва сега осъзнах, че той никога не е възприемал нищо от това, което съм му казвала.

— Затова ли изсипа стридите и пържените картофи върху него? Защото е имал наглостта да ти запази час?

— Не. Защото ми каза да те уволня. Упражнявал си твърде голямо влияние над мен.

— Без майтап? Твърде голямо влияние, ха?

— Не е необходимо да изглеждаш толкова очарован от себе си.
— Лети го изгледа предизвикателно през очилата си. — И без това съм разстроена — добави мрачно.

— Така ли? Защото си разкарала Диксън? Аз не бих се тревожил толкова много, ако бях на твое място.

— Нямаше, нали?! — сопна се тя. — Това беше единственото почтено предложение за женитба, което съм получавала наскоро. Такива неща човек не пренебрегва толкова лесно.

Джоел едва не се задави със сандвича си.

— Женитба? — закашля се. — Женитба? — повтори, докато се опитваше да си поеме въздух.

Лети усети тъпа болка в стомаха.

— Виждам, че това понятие ти е напълно чуждо — каза сковано.
— Но там, откъдето идвам, женитбата все още се смята за най-нормалния начин да се узакони една романтична връзка.

— Слушай, скъпа, нямах предвид, че понятието „женитба“ е странно, или нещо подобно. — Джоел глътна останалата част от сандвича си наведнъж. — Но, ако намекваш, че двамата с теб трябва да се замислим за женитба, искам да си наясно с едно нещо предварително.

— И какво е то?

— Няма начин да се ожения за теб, докато притежаваш „Торнкуист Гиър“.

Лети се спря на тротоара, без да забелязва тълпата минувачи наоколо.

— Защо, ако мога да знам?

— По дяволите! Не разбираш ли? Защото всички, включително и ти, ще си мислят, че съм се оженил за теб, за да получа компанията, ето защо. Казах ти го още в началото.

— Аз не бих си го помислила.

— Хайде, Лети. Ще започнеш да си мислиш за това рано или късно. — Джоел хвърли салфетката от сандвича в едно кошче за боклук и тръгна бързо напред.

Лети осъзна, че е безсмислено да спори с него. „Поне не ми каза, че не може да се ожени за мен, защото не ме обича“ — самоуспокои се тя.

— Добре, засега ще оставим отворен този въпрос.

— Точно така. Последния път, когато исках да се ожения, всички ме обвиниха, че преследвам бащината фирма на приятелката си. Бъди сигурна, че няма да позволя хората да говорят подобно нещо втори път.

— Разбирам... — измънка тя и ускори крачка, за да го настигне.

Вървяха смълчани по Първо авеню, минаха покрай верига от заложни къщи, театри, ресторанти, бутици и галерии. Небето над тях бе стоманено сиво, но все още не валеше.

— Джоел? — обади се най-сетне Лети.

— Да?

— Каква беше тази криза в управлението, за която ми спомена одева?

Той я изгледа косо.

— Коупланд ме посети тази сутрин.

— Не знаех, че е бил в сградата — изненада се Лети.

— Бигли изглежда не се справя с работата си — отбеляза Джоел хладно.

— Е, и? Какво стана? Съобщи ли му, че Кейс поема управлението?

— Да.

— И какво стана?

— Изпадна в ярост. Взе настолната ми лампа и започна да руши офиса ми. Бях спасен от професор Диксън, който случайно влезе точно в подходящото време и промени хода на събитията.

— Боже мой!

— После телефонирах на Ескът, разказах му какво се е случило и стигнахме до извода, че ще е най-добре той да замине за Еко Коув. Ще подсигури денонощна охрана на компанията за известно време. Действията на Коупланд не биха могли да се предвидят, докато не се успокои.

— Даян прибра ли се вкъщи със съпруга си?

— Не. Кейс пожела тя да остане в Сиатъл. Смята, че ще изпадне в паника, ако баща ѝ започне да буйства.

— Боже мой — прошепна отново Лети. — По-добре да отидем и да я видим. Ще се разтревожи. Казах ти, че през цялото време се страхуваше да не се случи нещо ужасно.

Джоел не изглеждаше очарован от идеята ѝ.

— Лети, последното нещо, което искам да направя точно сега, е да разговарям с Даян.

— Добре. Ще отида сама. Хотелът е на няколко преки оттук. Ще се видим отново в офиса. — Лети се обърна и започна да пресича улицата.

— По дяволите, почакай! — извика ѝ Джоел. — Ако ще се държиш така, тогава ще дойда с теб.

Десет минути по-късно тя почука по вратата на хотелската стая. Даян отвори почти веднага. Очите ѝ бяха зачервени от плач, а хубавото ѝ лице бе подпухнало. Погледна първо към Джоел, а после към Лети.

— Какво искате? Не се ли намесихте вече достатъчно в живота ми?

— Всичко е наред — рече ѝ тихо Лети и прекрачи прага. — Зная, че си уплашена. Но Кейс и Джоел държат всичко под контрол. Нали, Джоел?

— Точно така. Разбира се, че нещата са под контрол — отвърна Джоел отегчено и остана прав близо до вратата. Беше очевидно, че му се щеше да си тръгне колкото е възможно по-скоро.

— Кейс ме предупреди, че сте съобщили на татко, че няма да ръководи повече „Коупланд Мърин“. Ти ли му го каза? — попита го Даян.

— Да.

— Боже мой! — Тя седна на един стол близо до прозореца, стисна здраво ръце в скута си и се загледа към мрачното небе над Сиатъл. — Не осъзнаваш какво си направил, Джоел. Но помни едно — когато всичко свърши, никога, ама никога няма да ти простя. Разбирам, че не ти се струва чак толкова голяма заплаха, но ти обещавам, че ще те мразя до последния си час!

Съчувствието на Лети се стопи и я обзе гняв.

— Престани, Даян! Това не е работа на Джоел и ти го знаеш много добре. Кейс ни потърси сам и ни предложи да ръководи „Коупланд Мърин“. Съпругът ти е човекът, който поде цялата тази история и по-добре не го забравяй!

Джоел сви рамене.

— Ескът го прави заради теб, Даян. Желаете да се бори за „Коупланд Мърин“. Защо не му дадеш шанс?

Даян се обърна. Очите ѝ пламтяха от ярост и болка.

— Толкова бързо ли забрави миналото, Джоел Блекстоун?! Последния път, когато някой се опита да направи нещо за мен против желанието на баща ми, умря човек.

Настъпи тягостна тишина. Лети забеляза, че лицето на Джоел се изопна.

— Какво казваш, Даян?! — Той прекоси мълниеносно стаята, сграбчи я за раменете и я изправи я на крака. — Какво се опитваш да ми кажеш?

— Нищо... — задъха се Даян, ужасена от гневния му изблик. — Просто исках да ти напомня какво се случи последния път...

— Не съм забравил какво се случи! — изръмжа Джоел. — Баща ми загина, падайки с колата си от скалата. Или поне това бе официалната версия. Знаеш ли нещо за така наречения „нешастен случай“, Даян? И, ако знаеш, по-добре ми го кажи веднага!

— Не зная нищо... — Устните на Даян трепереха неудържимо. — Всичко, което зная, е, че една от причините да умре баща ти, е случилото се между нас.

Лети застана помежду им.

— Престанете и двамата! Не искам да чувам нито дума повече по въпроса. Джоел, казвала съм ти и преди, че не си виновен за смъртта на баща си. Той е загинал при ужасна злополука, но ти не си шофирал и това е важното.

Джоел я изгледа за миг, после се овладя и застана отново до вратата.

Лети се обърна към Даян.

— Що се отнася до теб, имаш право на избор. Същият, както преди петнадесет години. Късметлийка си. На малко хора им се предоставя втори шанс да направят правилния избор.

— За какво говориш? — попита враждебно тя.

— Много е просто да се сетиш. За втори път в живота ти се е намерил мъж, който желае да те спаси от баща ти. Ще позволиш ли на Кейс да го направи или ще потънеш в собствените си страхове по същия начин, както тогава, когато Джоел се е опитал да те освободи от тиранията му? Помисли си добре!

Без да дочака отговора ѝ, Лети се обърна към Джоел и намести очилата на носа си.

— Готов ли си да тръгваме?

— Бях готов още преди десет минути.

Той рязко отвори вратата и подхвърли на Даян:

— Можеш да имаш поне малко вяра в Ескът. Това би го окуражило. Мисля, че Лети е права. Той е способен да се справи с баща ти заради теб.

Лети дочу риданията на Даян, веднага щом Джоел затвори вратата, но не каза нищо, докато отиваха към асансьора.

— Лети?

— Да?

Тя натисна бутона и се загледа в контролното табло на асансьорната кабина.

— Искам да знаеш, че съм доволен, задето Даян не ми позволи да я спася преди петнадесет години.

Лети усети, че настроението ѝ се поразведрява леко, но само мълчаливо кимна. Джоел задържа вратите на асансьора, когато се отвориха.

— Знаеш ли какво харесвам в теб?

— Какво?

— Ти не би чакала цял живот, хранейки надежда да бъдеш спасена, и когато настъпи големият ти час, да се свиеш от страх. Притежаваш повече смелост. Предполагам, че в Индиана хората наистина са жилави. Прав ли съм?

Тя премига.

— Индиана ли каза?

— Да.

— И на мен така ми се стори. — Част от студената буца в стомаха ѝ започна да се топи. — Да. Наистина са жилави.

Два часа по-късно Лети се отби в дамската тоалетна на третия етаж. Връщаше се от среща с Кал Манфорд от отдела по маркетинг, където с удоволствие бе научила, че предложенията ѝ за новата рекламна кампания се осъществяват бързо.

Тъкмо седеше в кабинката и си мислеше за сцената с Даян в хотела, когато дочу външната врата да се отваря.

Влязоха две жени. Едната се изкиска:

— Сигурна ли си?

— Бети ги е виждала да пристигат заедно на работа всяка сутрин от няколко дни насам — рече другата. — Вървели по Първо авеню, което вероятно означава, че идват от нейното жилище. Бети чула някой да споменава, че тя имала апартамент на Първо авеню.

— Тогава бих се обзаложила, че е вярно. Те спят заедно. Кой би повярвал? Тя не изглежда точно неговият тип, нали знаеш? Искам да кажа, че е била библиотекарка.

— О, не зная. Роджър от счетоводството мисли, че е доста находчива. А Артър Бигли я намира за страхотна.

— И все пак, Блекстоун никога не се е забърквал с някоя от персонала си, макар че самките в тази сграда, които биха имали нещо против да му помогнат да си „опъне палатка“ където и да било, са малко.

— Госпожица Торнкуист не е обикновена служителка.

— Права си. Помисли си само, изпълнителният директор спи с президента на компанията.

— Може би така Блекстоун възнамерява да си запази контрола върху фирмата.

Лети не посмя да се покаже от кабинката, докато двете бърбровки не излязоха. После, все още олюлявайки се от шок и смущение, бързо изскочи навън, изми си трескаво ръцете и отвори външната врата. Погледна бързо в двете посоки — коридорът беше празен.

Страхувайки се да използва асансьора, защото някой би могъл да забележи пламналото ѝ лице, тя хукна към стълбището и се качи до четвъртия етаж почти на един дъх. Едва не примря, когато една чиновничка се размина с нея, кимвайки ѝ почтително.

„Тя знае — помисли си. — Вече всички знаят...“

Влезе в приемната на Джоел и с облекчение установи, че секретарката я нямаше. Вратата на кабинета му бе затворена. Почука веднъж и влезе, без да изчака отговор.

Джоел я изгледа намръщено.

— Какво, по дяволите, ти става? Добре ли си?

— Не — изрече задъхано Лети. — Случи се нещо ужасно.

— Какво?

— Джоел, те знаят! Целият персонал знае. Току-що го чух в тоалетната, за Бога!

— Това вероятно е най-подходящото място за събиране на достоверна информация за компанията — отбеляза делово той. — И какво точно чу?

— Досетили са се за нас! Знаят, че имаме връзка. Жените шушукат за това в тоалетната!

— О, това ли било? Предупредих те, че няма да успеем да запазим тайната твърде дълго.

Лети се ядоса.

— Джоел, това не е шега! — Тя заобиколи бързо бюрото му и го сграбчи за раменете. — Слушай, аз съм ужасно унижена! Не разбираш ли?!

Джоел вдигна глава от книгата, които пак бе започнал да преглежда.

— Така ли?

— Да, разбира се! Ние не правим тези неща по такъв начин там, откъдето идвам. А ако ги правим, то поне е дискретно.

— Ние сме дискретни, госпожице Торнкуист — подсмихна се той и пръстите му се обвиха нежно около китката ѝ. — Погледни го откъм хубавата му страна. Вече не трябва да сме чак толкова дискретни.

Очите на Лети се разшириха, когато я притегли да седне върху коленете му.

— Джоел, мисля, че не разбираш колко е сложно положението. Тук става въпрос за морала в офиса на компанията!

— За морала ли? — докосна с устни шията ѝ той.

— Да. Хората не одобряват подобни връзки...

— И кой не ги одобрява? — Ръката му легна на бедрото ѝ и пръстите му започнаха да го стискат лекичко. — Аз лично нямам никакви проблеми по този въпрос.

— Джоел, престани... — колебливо се възпротиви Лети. — Опитвам се да говоря сериозно с теб.

— Продължавай да говориш.

Той плъзна дланта си надолу по бедрото ѝ и я мушна под полата ѝ. Устните му бяха топли и примамливи върху извивката на шията ѝ.

Лети се опита да се съсредоточи върху темата, която бе подела, но вече я обземаше истинска възбуда. Винаги ставаше така, когато

Джоел я докосваше. Усети пръстите му от вътрешната страна на бедрото си и потрепери.

— Това е още една криза в управлението. Трябва да решим как ще се справим с нея, Джоел...

— Не харесваш ли начина, по който се справям? — Пръстите му достигнаха бикините ѝ, галейки я съвсем бавно. — Съжалявам да чуя това, госпожице Торнкуист. Като твой изпълнителен директор имам задължението да се справя с тези проблеми в управлението на върха и аз държа да бъдеш задоволена от моята работа.

— Джоел, ти си невъзможен...

Възбудата на Лети нарастваше лавинообразно и тя се размърда, разкрачвайки се, противно на малкото останалия ѝ здрав разум.

— Моля те, да ми имаш доверие, госпожице президент.

Лети продължи да се извива върху коленете му и пръстите му някак си успяха да се вмъкнат под бикините ѝ.

— Боже Господи!...

— Толкова си сладка, скъпата ми — прошепна Джоел, допирайки устни до ухото ѝ. — Желая те толкова пламенно, че сериозно се замислям да те обладая още сега и тук, върху бюрото си.

— Джоел...

— Всъщност, мисля, че като твой изпълнителен директор мое е задължението да ти препоръчам точно това.

Ръцете му се обвиха около нея и той се опита да се надигне от стола си.

Една сцена премина като светкавица през съзнанието ѝ. Всъщност тя я преследваше от седмици. Изведнъж на Лети ѝ хрумна как точно да прогони това видение.

— Почакай! — каза решително.

Джоел бавно се отпусна обратно в стола си. Погледът му бе изпълнен с комбинация от смях и страст.

— Загуби самообладание, госпожице Торнкуист? Жалко. Предполагам, че по-късно тази вечер ще можем да продължим оттам, където сега спряхме.

— Не. Не съм загубила самообладание. — Тя облиза устни и погледна към затворената врата. — Мисля, че имам по-интересна идея.

Очите му се присвиха колебливо.

— И каква е тя?

— Има едно нещо, което съм любопитна да го изпробвам.

— Чела си нови статии?

— Не, не съм. Нещо друго е...

Лети се изчерви и сведе глава. Сърцето ѝ туптеше учестено при мисълта за подобна дързост. Слезе от скута на Джоел и коленичи между краката му.

— По дяволите! — прошепна Джоел, когато тя несръчно разкопча колана му. — Госпожице Торнкуист, изненадваш ме.

— Аз самата съм изненадана.

Лети внимателно докосна подутината под джинсите му.

— Харесва ли ти така?

— Ще бъда честен, госпожице Торнкуист — отвърна дрезгаво Джоел. — Никога досега не съм правил нещо толкова екзотично в кабинета си. Заради професионалното благоприличие и имиджа на компанията, нали знаеш...

Тя се страхуваше да не избухне в истеричен смях, докато бавно и предпазливо сваляше ципа му. Чу се заключителният рязък метален звук и след миг вече държеше пениса му в дланите си.

— Ти наистина си красив — прошепна му, наведе се към него и го докосна с върха на езика си.

Джоел притаи дъх и пръстите му се стегнаха в косата ѝ.

— Господи, Лети, толкова е хубаво! Да, скъпа... Точно така. Да...

Лети ставаше все по-смела с всяка изминала секунда. Усети отзивчивата му реакция и това я очарова.

Джоел я караше да се чувства най-страстната жена на света.

Джоел я караше да се чувства красива.

С Джоел бе открила женската си сила и чувството бе замайващо.

Лети разтвори устни, решила да му достави удоволствието, с което той толкова често я даряваше.

В този момент вратата на кабинета се отвори без почукване и тя замръзна, съзнавайки ясно, че бюрото въобще не я прикриваше.

— О, значи си тук, Блекстоун — каза Филип. — Секретарката ти я нямаше, но реших да надникна все пак. Искам да обсъдим някои неща...

Настъпи кратка пауза и когато той проговори отново, гласът му беше такъв, като че ли някой го душеше.

— Боже Господи, Лети!

Пръстите на Джоел стиснаха косата ѝ още по-силно.

— Имам добра новина, Диксън — рече той. — Лети не се нуждае от терапия.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Знаеш ли какво — поде Лети, докато замислено си похапваше от купчината спагети с фъстъци и лютиви чушлета. — Реших, че след като преживях това, което се случи днес в кабинета ти, мога да преживея и всичко друго.

Тя за пръв път споменаваше за „инцидента“.

Джоел се засмя. Не успя да се въздържи. Всеки път, като си представеше изражението на Филип Диксън този следобед, му се искаше да се смее на глас.

Това бе добър начин да се отърват от него. Мъжкия инстинкт му подсказваше, че вероятно в бъдеще нямаше да имат твърде много проблеми с Филип. Джоел предполагаше, че професорът ще се качи още на следващия самолет за Индиана.

Диксън се бе оттеглил от кабинета му най-позорно още в мига, когато бе осъзнал какво става пред очите му. Джоел бе изпаднал във възторг, докато наблюдаваше как окончателно сломеният му противник напуска панически арената.

Мисълта, че повече не трябва да се тревожи за Филип Диксън, му бе почти толкова приятна, колкото интимните ласки на Лети. За съжаление, не бе успял да се наслади докрай на нежния ѝ език, защото тя бе изпаднала в шоково състояние.

Бе закопчал джинсите си и бе помогнал на своята шефка да се върне в кабинета си, като пътьом мрачно бе обяснил на Артър Бигли, че президентката на „Торнкуист Гиър“ не се чувства добре.

Артър незабавно се бе заел да ѝ приготвя чай.

В пет и половина Джоел се отби да провери дали Лети се е възстановила, и я завари потънала в работа върху новата рекламна кампания. Тя избегна погледа му и като че ли бе забравила, че е време да си тръгват.

Джоел я изведе от офиса и я покани в един съседен бар на чаша бяло вино. След това отидоха в ресторанта да вечерят, но Лети дори не забеляза какво ѝ поръчва.

— Следващия път, не забравяй да заключиш вратата, преди да ме прелъстяваш в кабинета ми — посъветва я той.

— Съвсем определено няма да има следващ път в кабинета ти! — Лети намести очилата си и го изглежда мрачно. — Както и да е, започвам да вярвам, че след като преживях шока да бъда разкрита в такава компрометираща ситуация, сега бих могла по-лесно да се справя с идеята за романтична неангажираща връзка.

Джоел я изглежда напрегнато и никак не му хареса замисленото ѝ изражение.

— Така ли? Днес останах с впечатлението, че започваш да имаш проблеми с идеята за трайна връзка.

Лети само повдигна рамене и се съсредоточи върху спагетите.

— Ти трябва да разбереш, че е необходима драстична промяна в старомодните ми възгледи от Средния запад за благоприличие. Там, откъдето идвам, все още се смята за нормално да се ожениш, преди да започнеш да мислиш за семейство.

— Семейство! — Сега беше ред на Джоел да изпадне в шок. — Да не се опитваш да ми кажеш, че си бременна? Не би могла да забременееш. Внимаваме... — Той си спомни за случая в хамбара и се намръщи.

— Не съм бременна — усмихна се Лети. — Все още.

— Тогава не прави такива изявления. Не е добре за сърцето ми.

— Не искаш ли семейство, Джоел?

Джоел си представи как тя има бебе от него и го държи на ръце. Тази сцена не изникваше за пръв път във въображението му и винаги, когато тя го споходеше, нещо странно ставаше с него.

Но не можеше да се ожени за Лети, докато тя бе собственичка на „Торнкуист Гиър“, и това бе най-важното.

— Евентуално... — отвърна. — Да, евентуално бих искал деца.

— Тогава не трябва да чакаш прекалено дълго, нали знаеш. Може би бихме могли да започнем да работим по въпроса още сега. Какво мислиш? Имам предвид, че след като привикнах с идеята за чисто романтична любовна връзка и съм напълно щастлива, може би не е необходимо да се женим въобще. Тук не е Средният запад. Това е Западното крайбрежие.

Джоел изпита раздражение.

— Няма да имаме деца, докато не се оженим, а няма да се оженим, докато ти притежаваш „Торнкуист Гиър“. Това е окончателно, Лети! Абсолютно окончателно!

Тя го изглежда студено.

— Искаш да се откажа от наследство си, преди ти да се замислиш за брак?

— Никога не съм те карал да се отказваш от каквото и да било. Моля те да ми продадеш компанията. Ще ти дам приемлива цена. По дяволите, ще спечелиш повече от продажбата на компанията, отколкото за двадесет години като библиотекарка.

Лети се замисли и се навъси.

— Това подозрително ми напомня, че си купувам съпруг.

— Глупости, ти няма да ме купуваш. Ще ми продадеш „Торнкуист Гиър“. Има голяма разлика.

Тя започна да гризе съсредоточено долната си устна.

— Ами ако промениш решението си след продажбата?

— Исусе Христе! За какво говориш пък сега?

— Ако решиш, че не искаш да се ожениш за мен, след като ти продам „Торнкуист Гиър“? Няма да има начин да те принудя да удържиш на своята част от сделката. — Лети поклати глава. — Не, мисля, че рискът е твърде голям. Нека да продължим така. Започнах да свиквам. Със сигурност има някои вълнуващи моменти в тази ситуация.

Джоел я изглежда втренчено.

— Днес си в странно настроение, нали?

— Беше напрегнат ден. Първо, изсипах чиния със скариди и пържени картофи върху главата на човека, който в действителност ми е направил честно предложение за женитба. После трябваше да успокоявам и да помагам на бившата ти приятелка. След това бях хваната в изключително деликатна поза в кабинета ти, а сега ям храна, която е толкова гореща, че би могла да подпали чинията.

— Както ти казах още в началото, не си в Канзас.

— Индиана!

Джоел замълча. Трябваше да си признае, че бе разчитал Лети да се почувства неудобно от такава връзка след известно време. Бе предполагал, че желанието ѝ за нещо ново, странно и вълнуващо

нямаше да продължи дълго, че старите ѝ морални ценности бързо щяха да се наложат отново и тя ще започне да настоява за женитба.

След като я уловеше по този начин, можеше и да преговаря. Разбира се, че възнамеряваше да се ожени за Лети. Не беше съвсем сигурен кога това решение бе изкристализирало в мозъка му, но то бе здраво като скала. Щеше да го направи обаче, само при неговите условия.

Никой нямаше повече да го обвинява, че се е оженил за нея, за да сложи ръка върху „Торнкуист Гиър“.

За съжаление, не бе включил в сметките си вероятността, една необвързваща романтична връзка да стане приемлива за Лети. Нито пък бе очаквал, че тя ще започне да му говори за деца без брак.

Нещата май отново излизаха извън контрол.

Лети изглеждаше много по-потисната, когато привърши с вечерята си. Джоел плати сметката и я изведе на улицата. Когато тръгнаха по Първо Авеню към апартамента ѝ, изведнъж си спомни нещо.

— Чисти ризи...

— Какво?

— Нямам повече при теб. Трябва да се отбием у дома.

— Добре — съгласи се тя. — Всъщност, това поставя един интересен въпрос. Ще трябва да решим дали е изгодно икономически да поддържаме два апартамента. Може би е по-разумно да се нанесем само в един. Какво мислиш?

Джоел сподави раздразнението си.

— Нали ти твърдеше, че трябва да имаме отделни жилища?

— Да, преди да осъзная, че бих могла да поддържам такава връзка.

— Баща ти няма да одобри това, Лети. Ще очаква някакъв признак на истинско обвързване.

— Ще му се наложи да свикне, нали?

— Той е с малко старомодни възгледи. А ти си единствената му дъщеря. Ще очаква да се омъжиш — рано или късно.

— Кой знае... Може би ще се омъжа. Рано или късно.

Хванаха автобус до квартала, където живееше Джоел. Беше по-бързо и по-лесно, отколкото да се върнат до апартамента на Лети, за да вземат джипа от гаража ѝ.

— Няма да се бавя — каза Джоел, като слязоха от асансьора и тръгнаха по коридора. — Той измъкна ключовете от джоба на дънките си. — Не е зле да проверя хладилника, докато съм тук. Мисля, че имаше мляко вътре.

— Вероятно се е вкиснало — предположи Лети. — Добре поне, че нямаш цветя, за които да се тревожиш. Знаеш ли, Джоел, наистина трябва да си помислиш дали да не се пренесеш при мен. Чисто пилеене на пари е да държиш този апартамент. А и моят изглед е по-хубав.

— Ще помисля — обеща с половин уста Джоел.

Пъхна ключа в бравата и мигновено осъзна, че нещо не е наред.

— По дяволите!

Лети го изгледа обезпокоена.

— Какво има?

Той извади ключа и натисна вратата. Тя се отвори твърде лесно.

— Някой е насилвал секретата — каза Джоел. — Обзалагам се десет към едно, че жилището ми е обрано. Проклятие! Сигурно са ми взели новите тонколони, които си купих преди два месеца. И компютъра. И Бог знае какво още.

Влезе ядосан в апартамента и тръгна към всекидневната. Това, което се бе случило обаче, бе много повече от обикновена кражба.

Като че ли бомба бе избухнала в хола. Мебелите бяха преобърнати, възглавниците разпрани с нож, лампионите изпочупени, книгите съборени от рафтовете. Новите стерео тонколони изглеждаха като изкормени риби.

Всичко ценно бе методично унищожено, а не откраднато.

— Мили Боже! — прошепна Лети.

Джоел мълчаливо започна да обхожда апартамента, а тя го следваше. Дрехите в гардероба му бяха залети с корабен лак. Храната от хладилника бе разпиляна по пода и вонеше на вкиснато.

— Вандали? — попита Лети.

— Не — отговори Джоел. — Виктор Коупланд. Трябва да е дошъл направо тук, след като излетя от офиса ми сутринта.

— Как е научил къде живееш?

— Не знам, но вероятно не е било толкова трудно да разбере.

— Това е ужасно!

— Така е.

Джоел си припомни дивия поглед на Коупланд през онази нощ преди петнадесет години в изоставения хамбар. Тогава със сигурност Коупланд щеше да го убие, ако бе имал тази възможност.

Вдигна телефона от килима и установи, че шнурът му не бе прерязан. Бързо избра номера на „Коупланд Мърин“.

Кейс Ескът почти веднага се обади.

— Предположих, че ще прекараш нощта там — каза Джоел.

— Какво има? — попита Кейс, очевидно доловил мрачните нотки в тона му.

— Изглежда, че Коупланд е опустошил апартамента ми днес следобед. Изпочупил е всичко.

— Господи! Той напълно е откачил.

— Да, мисля, че това е напълно възможно.

Кейс въздъхна.

— Подозирах, че състоянието му се влошава от няколко месеца насам.

— Лети мисли, че Даян се страхува от него, и аз съм на същото мнение. Даян е изплашена до смърт от това, което той би могъл да направи, ако се разгневи прекалено много.

— И се страхува още, че аз няма да съм в състояние да защитя нито нея, нито себе си — добави Кейс.

— Ако това е някакво утешение за теб, и на мен ми нямаше доверие преди петнадесет години — каза тихо Джоел. — Баща ѝ е доста страшен. Но сега изглежда, че двамата с теб ще трябва да направим нещо. Ще се обадя в полицията и ще обясня какво е станало и в кого се съмнявам за тази вандалщина. Но не разчитай, че биха могли да направят твърде много в този момент. Нямаме никакво доказателство.

— Мислиш ли, че е тръгнал насам?

— Твърде е вероятно. Всичко ли е под контрол при теб?

— Да. Имам денонощна охрана. И аз съм тук, в офиса, през цялото време.

Джоел отиде до прозореца и снижи глас:

— Въръжен ли си?

— Разбира се. Имам автоматичен пистолет. Купих го преди три години — точно след женитбата ми с Даян, когато проумях колко близо до ръба на лудостта е тъстът ми.

— Добре. Ще поговорим пак сутринта. Ако нещо се случи тази вечер, можеш да ми позвъниш в офиса.

— Окей... — Ескът се поколеба. — Ще съобщя на Даян. Ще ѝ кажа да не излиза от стаята си в хотела. Не мисля, че тя се намира в истинска опасност. Коупланд никога не ѝ е посягал, доколкото зная, но очевидно е биел майка ѝ. Веднъж се изпусна и ми каза.

Джоел погледна към Лети, която го наблюдаваше напрегнато, скръстила ръце пред гърдите си.

— Виж, ще изпратя Лети при баща ѝ. Искаш ли и Даян да отиде там с нея?

— Да, благодаря ти. Ще се чувствам много по-спокоен, ако зная, че не е сама.

— Ще се погрижа за това — обеща Джоел и понечи да затвори телефона.

— Блекстоун?

— Да?

— Ако успея да предпазя от опожаряване „Коупланд Мърин“ и я изправа на крака, двамата с теб ще сключим сделка. Честно ли е?

— Честно е. Спаси „Коупланд Мърин“ и аз ще ти я продам. И то наистина евтино.

Кейс се засмя.

— Ще ти се обадя, ако се случи нещо.

Джоел остави слушалката.

— Хайде да вървим, Лети. Трябва да се отбием в хотела и да вземем Даян.

— Не искам да бъда скрита някъде, докато ти се опитваш да защитиш себе си и „Торнкуист Гиър“ от някакъв си луд. Това е моята компания, Джоел. Имам правото да се включа в опазването ѝ.

— Недей да спориш. Аз съм човекът, който доведе „Торнкуист Гиър“ до това положение, и аз ще се погрижа за последствията.

Той я хвана за ръката и я изведе в коридора.

— Ти няма да бъдеш близо до „Торнкуист Гиър“ или до мен тази вечер, ясно ли е?!

Лети го изгледа притеснено.

— Да не се опитваш да ми кажеш, че той би те нападнал?

— Унищожил е апартамента ми. Не зная къде ще бъде следващият му удар. Имам предчувствието, че е заминал за Еко Коув,

но кой би могъл да знае със сигурност? Както казва Ескът, Виктор наистина е откачил.

— Джоел, моля те, позволи ми да остана с теб!

— Не!

— По дяволите, аз съм собственик на компанията! Нареждам ти да ми позволиш да остана с теб!

— Отговорът ми е „не“, Лети!

— Но защо?

— Знаеш защо.

Джоел я вкара в асансьора и натисна бутона за фоайето.

— Стигна се дотук, защото подготвих ликвидацията на „Коупланд Мърин“. Това няма нищо общо с теб и възнамерявам нещата да си останат точно такива.

Лети докосна ръката му.

— Джоел, вината не е твоя.

Обзе го гняв.

— Вината е моя, дявол да го вземе, и аз няма да рискувам и твоята глава! Дватама с Ескът ще се справим с Коупланд и това е категоричното ми решение.

— Но, Джоел...

— Какво има? — процеди той. — Съмняваш ли се, че мога да се оправя? Ти убеждаваше Даян да има повече вяра в Ескът, а къде е твоята вяра в мен?

Лети го гледа почти шокирано няколко секунди.

— Добре — изрече най-после. — Ще отида в къщата на баща си.

Джоел си отдъхна. Тактиката му определено бе удар под пояса, но щеше да ѝ се извини, когато всичко свършеше. Най-важното сега бе Лети да не се намира близо местата, където Виктор Коупланд можеше да нанесе следващия си удар тази вечер.

Тя беше все още необичайно притихнала, когато стигнаха до хотела на Даян. Но щом Даян отвори вратата с очи, пълни с тревожни въпроси, Лети направи опит да се стегне.

— Кейс ми се обади — каза ѝ Даян. — Искан да прекарам нощта в къщата на баща ти. Спорих с него, но той настояваше много. Вече си събрах нещата...

Лети направи гримаса.

— Страхувам се, че отпращат жените във фургона, докато мъжете се справят с разбойниците.

Даян погледна неспокойно към Джоел.

— Опасявам се, че баща ми не е твърде добре... психически. Не зная какво да кажа. Съжалявам... Толкова съжалявам за всичко.

— Вината едва ли е твоя, Даян — отсече твърдо Лети. — Хайде, по-добре е да тръгваме!

Тя сложи ръка на рамото ѝ и я изведе от хотелската стая. Джоел взе елегантния кожен куфар на Даян и последва двете млади жени.

Двадесет минути по-късно всички седяха в дневната на семейство Торнкуист. Джоел обясни ситуацията и се успокои, когато Морган одобри решението му.

— Лети и Даян могат да останат тази вечер тук със Стефани — рече му той. — А аз ще дойда с теб в „Торнкуист Гиър“.

Джоел се опита да протестира, но се отказа, когато забеляза упорития блясък в очите му. Нещо му подсказа, че няма смисъл да спори с фермерски потомък от Индиана.

— Добре — кимна примирено.

Лети го придружи до джипа, докато чакаха баща ѝ да си събере набързо някои вещи в един сак. Лицето ѝ бе сериозно и напрегнато.

— Джоел, има нещо, което искам да ти кажа.

Той се подпря о колата и се усмихна.

— Още заповеди за твоя изпълнителен директор, госпожице президент?

— Искам да бъдеш много внимателен тази вечер.

— Ще бъда — обеща ѝ.

— Обичам те. Знаеш го, нали?

За миг Джоел остана стъписан от признанието ѝ. После го обзе въодушевление. Всички други емоции, които го разкъсваха, откакто бе видял последствията от неудържимата ярост на Коупланд в апартамента си, се стопиха и протегна ръце към нея.

— По дяволите, Лети — рече ѝ дрезгаво. — Избрала си най-подходящо време да ми го кажеш. — Той я притегли в обятията си. — Знаеш, че и аз те обичам, нали?

— Ами... всъщност не си ми го казвал — напомни му Лети. Тонът ѝ бе хаплив, но очите ѝ грееха щастливо. — Все пак се надявах да е така.

— Никога не го забравяй!

Джоел я целуна по устата — единственото място, което не бе скрито от обемистото ѝ яке с марката на „Торнкуист Гиър“.

— Готов съм — извика Морган, слизайки по стъпалата.

Лети се отдръпна назад и се усмихна.

— Не забравяй какво ти казах. Пази се.

— Лети...

Той замлъкна, осъзнавайки, че сега не беше време да ѝ каже всичко, което искаше.

— Разбира се, шефе.

След по-малко от час Джоел и Морган се бяха настанили „на лагер“ в офиса на Джоел. Имаха на разположение мобифон, до входа на сградата бе поставен пазач и алармената система, която бе инсталирана миналата година, беше включена и проверена два пъти.

— Не ни остава нищо друго, освен да чакаме — заключи накрая Морган.

Джоел се изтегна в стола си и кръстоса крака върху бюрото.

— Ами тогава ще чакаме.

— Играеш ли шах между другото?

— Малко.

— Отлично! — засия Морган. — Случайно съм донесъл една малка кутия. Какво ще кажеш да изиграем една партия?

— Нали не се опитваш да ме изнудваш за нещо?

Морган го изгледа с укор.

— Колко си подозрителен. Просто си мислех за една малка приятелска игра, колкото да си убием времето.

— Колко приятелска?

— Ами — рече той дълбоко замислен. — Предполагам, че един малък облог би поразведрил атмосферата, а?

— Какъв облог имаш предвид? — попита Джоел, докато го наблюдаваше как изважда миниатюрната кутийка за шах от сака си.

— Ще измислим нещо. — Морган я отвори и нареди фигурите. — Междувременно можем и да си побъбрим малко.

— За какво?

— За връзката, която имаш с дъщеря ми. Искам да зная кога ще се ожениш за нея.

Джоел изстена.

— Знаех си, че ще започнеш с това. По дяволите, Морган, стой настрана!

— Не мога. От философска гледна точка съм против да имаш необвързващи отношения с Лети.

— Друго не съм и очаквал — подсмихна се Джоел. — Ти си против, защото си бил възпитан със старомодните представи за морал на малко градче в Средния запад. И всичките ти научни титли не са ги променили ни най-малко, нали?

— Страхувам се, че е така. Майка й никога не би одобрила подобна връзка. Аз — също.

— Не се тревожи, Морган. И аз съм израснал в малък град, ако си спомняш.

Морган присви рунтавите си вежди.

— Което означава?

— Което означава, че ще се ожения за нея. Евентуално.

— Имаш ли нещо против, ако те попитам какво чакаш?

Джоел го погледна.

— Имам малък проблем с „Торнкуист Гиър“. Трябва първо да го реша.

— Аха. Страхуваш се хората да не те одумват, че си се оженил заради компанията, нали?

— Да. Когато Лети реши да изпълни сделката, за която се бях уговорил с Чарли, ще се ожения за нея — отвърна Джоел и направи ход с пешката.

Морган кимна.

— А сега за облога ни.

— Какво предлагаш?

— Ако те победя, с Лети ще се оженим до следващата пролет?

Джоел съвсем не съжеляваше, когато загуби партията след около час и половина. Така или иначе, той бе планирал да се ожени за Лети долу-горе по същото време.

Посред нощ Морган се вмъкна в един от спалните чували на „Торнкуист Гиър“.

— Няма ли да поспиш? — попита го.

— Може би. По-късно. Ще обиколя още един път сградата и ще проверя охраната.

— Нали говори с пазача преди петнадесет минути. Всичко е спокойно и вероятно ще остане така.

— Просто не ми се спи. — Джоел се изправи, отвори чекмеджето на бюрото и извади пистолета си. — Ще се върна след малко.

— Внимавай с оръжието — посъветва го Морган. — Не си прострелвай крака.

Той излезе в коридора и затвори вратата след себе си. Тръгна към стълбището, за да обиколи отново всички етажи.

Сам бе създал тази компания и носеше отговорност за всяка частица от нея. А сега „Торнкуист Гиър“ стоеше като висока преграда между него и бъдещето му с Лети. Трябваше да намери някакъв начин да преодолее тази преграда.

Около шест сутринта тъкмо приготвяше кафе, когато телефонът иззвъня. Джоел сграбчи слушалката.

— Ало?

— Аз съм. — Гласът на Ескът бе задъхан, но и тържествуващ. — Кучият син все пак се опита да подпали дока. Появи се преди двадесетина минути. Лично го забелязах.

— И какво стана?

— Пазачите и аз успяхме да му попречим да извърши пъкленото си дело, но ни избяга. Негодникът носеше две туби с бензин. Можеш ли да повярваш? Щеше да опожари всичко. Не го е грижа какво ще стане с града. Ти беше прав, когато каза, че е решил, щом сам не може да притежава „Коупланд Мърин“, никой друг да не я има.

— Уведоми ли ченгетата?

— Разбира се. Тръгнаха са насам. Но, Блекстоун...

— Да?

— Не бих разчитал на тях да го задържат дълго, дори да го заловят. Той все още е Виктор Коупланд, а ти знаеш какво означава това в този град.

— Знам.

— Има още нещо — каза бавно Кейс. — Той наистина е превъртял този път. Никога не съм го виждал такъв. Не зная какво би сторил, ако напусне Еко Коув. Абсолютно ли си сигурен, че Даян и Лети са на безопасно място?

— Ще се погрижа за тях, Ескът.

— Добре. Ще ти се обадя, ако има нещо ново.

Джоел затвори телефона.

— Опитал се е да разруши „Коупланд Мърин“ — рече на Морган, който току-що се бе измъкнал от спалния си чувал. — Ескът и охраната са го спрели, но е избягал. Кейс се тревожи за Даян.

— А ти за Лети?

— И аз. Мисля, че се налага да ги укрием някъде, където Коупланд никога не би се досетил да ги потърси.

— Какво ще кажеш за вилата? Ще стигнат там за час и половина. Няма начин Коупланд да узнае за това място.

Джоел забарабани с пръсти по бюрото.

— Въпросът е за колко време бих успял да убедя Лети да остане там.

— Вероятно не задълго. По-добре е да хванеш Коупланд бързо.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не съм съвсем сигурна, че е разумно да идваш с нас, Стефани. Лети отби BMW-то на баща си от главното шосе и пое по извиващия се покрай урвата път.

— Че защо пък да не дойда? Морган и Джоел очевидно са решили да си играят на полицаи и апаши, а аз ще трябва да си стоя сама в къщата и да се отегчавам до смърт. Дори и теб няма да те има, за да ходим заедно на лекции.

Лети я изгледа изненадана.

— Мислех си, че се съгласи да те придружавам заради татко.

Стефани се усмихна загадъчно.

— Признавам, че в началото го правех, за да доставя удоволствие на Морган. Но вчера следобед ходих сама на лекцията „В очакване на успешното сядане на гърнето“ и да си призная, съвсем не ми беше интересно без теб. През цялото време си мислех за всички забавни забележки, които би направила. Особено когато лекторът демонстрира правилната стойка на детето върху гърнето.

— И защо бих го намерила за смешно?

— Защото демонстраторът бе лично той.

Лети се усмихна.

— Да, вероятно щях да подметна нещичко. Но сигурна ли си, че е разумно да напуснеш града за цели два дни в твоето състояние?

— Реших да престана да се тревожа за бебето. Аз съм съвършено здрава, бебето е съвършено здраво и терминът ми е след три седмици. Освен това, ще сме само на час и половина път от Сиатъл.

— Чувала съм, че първите бебета често закъснявали — намеси се Даян от задната седалка и това бяха първите й думи, откакто бяха потеглили.

— Всъщност, лекарката ми се чуди дали терминът ми не е определен малко по-рано — отвърна й Стефани.

— Напоследък и Кейс започна да говори за бебе... Казах на Лети, че ме е страх.

Стефани се обърна назад.

— Страх те е от баща ти?

— Да. Знам, че ако има внук, татко ще го смята за своя собственост. Може би дори повече, отколкото мен самата. А пристъпите му на ярост зачестяват напоследък. Ужасявам се от тази възможност.

Стефани бе шокирана.

— Мили Боже, живяла си с този страх от баща си през всичките тези години?!

Лицето на Даян се бе изопнало.

— Твърде дълго. Доволна съм, че това ще свърши. Имам чувството, че съм живяла под дулото на терорист.

— И всеки човек, навлязъл в живота ти, е бил нещо като заложник — вметна тихо Лети. — Нищо чудно, че се страхуваш да имаш деца.

— Да. Може би, след като всичко свърши... — не се доизказа Даян.

— Всеки от нас носи някакъв таен страх в себе си. — Лети спря колата пред планинската вила на Торнкуист и добави: — Рано или късно ние се нуждаем от нечия помощ, за да преодолеем страховете си.

Стефани повдигна въпросително вежди.

— Не се обиждай, Лети, но не мога да си представя, че тъкмо ти се страхуваш от нещо.

— И аз съм любопитна да узная от какво би могла да се страхуваш, Лети? — обади се Даян.

— Наистина ли искате да знаете?

— Ами, да — потвърди Стефани с любопитен блясък в очите.

Даян също кимна.

— И аз бих искала. Честно казано, останах с впечатлението, че си нещо подобно на амазонка.

Лети се усмихна тъжно.

— Не съвсем. Страхувах се дълго време. Страхувах се, че нещо в живота ми липсва. Че може би липсва в мен. Като че ли бях наблюдател, а не участник. Разбирате ли?

Стефани срещна погледа ѝ.

— Мисля, че да.

— Чичо Чарли ме спаси от този страх, като ми завеща компанията си. Изведнъж в „Торнкуист Гиър“ аз се превърнах в действаща фигура, а не в част от публиката. — След като вече бе започнала признанието си, на Лети ѝ бе трудно да спре. — Има и още нещо. Вие двете се страхувате да имате деца. Аз се страхувах, че не бих могла да имам.

— Защо? — изненада се Стефани.

— Страхувах се, че никога няма да намеря мъжа, когото да пожелае за баща на децата ми. А пък ако го намерех, се страхувах, че няма да мога да го задържа, защото не съм в състояние да го задоволя в леглото.

— За Бога, Лети! — възкликна Стефани.

— Вярно е. Не успях да задържа дори Филип Диксън. Пет седмици след годеча ни той си намери една студентка, която да задоволи егото му, защото аз не можех да стигна до оргазъм...

Очите на Стефани се разшириха съчувствено.

— О, Лети, не знаеше ли, че би могла да потърсиш професионална помощ, за да решиш този проблем?

Лети я изгледа вторачено. После започна да се смее. Смееше се толкова неудържимо, че едва не падна от колата, когато отвори вратата.

— Трябва да ви информирам — изрече, изтривайки с кърпичка очите си, — че не се нуждая от терапия, въпреки всичко.

Няколко часа по-късно Лети вдигна капака на тенджерата, която къкреше на печката. Беше предложила да приготви супа и за нейна най-голяма изненада, мащехата ѝ не се беше противопоставила.

— Мирише вкусно — каза Стефани, заставайки на прага. — Забравила съм колко приятно нещо може да бъде домашно приготвената супа в студен ден.

Лети погледна през прозореца.

— Студено е, нали? И започва да се заоблачава. В Индиана бихме казали, че се кани да вали сняг.

— Тук е твърде рано за нещо повече от леко преваляване. — Стефани отиде до хладилника и го отвори. — За всеки случай, Морган провери прогнозата за времето, преди двамата с Джоел да ни изпратят

на това заточение. Не се предвижда сняг. Само дъжд. Да приготвя ли салата?

Лети се усмихна.

— Звучи примамливо. При условие че не изпробваш някоя от бебешките си рецепти върху нас с Даян.

— Не се тревожи. Безпомощна съм без миксера.

Даян също се появи на вратата.

— Май че мирише на вечеря тук.

Лети вдигна очи към нея.

— Мислех, че си легна?

— Не можах да заспя. Дали ще вали?

— Прилича на дъжд — отвърна Стефани и започна да мие марулите.

— Мога да приготвя кнедли, ако искате — предложи колебливо Даян.

— Не съм предполагала, че някой тук на Западното крайбрежие знае как се правят — усмихна се Лети.

Даян сви рамене.

— Майка ми ме научи много отдавна. Не съм ги правила от години.

Тя отиде до плота и отвори малкото пакетче брашно, което Лети бе купила, когато спряха за провизии по пътя.

В кухнята настъпи някаква странна хармония, когато и трите жени се заловиха за работа. На Лети ѝ мина през ума, че нищо друго не би създавало такава силна връзка между тях, както готвенето. Имаше нещо първично и много женствено в този своеобразен ритуал.

— Мислех си за онова, което каза в колата, Лети — обади се Стефани по едно време. — За това, че всеки от нас се нуждае от нечия помощ, за да преодолее собствените си страхове.

— И защо толкова те впечатли това? — попита Даян.

Стефани присви устни.

— Предполагам, защото ми бе трудно да приема, че от нас двамата с Морган, аз съм слабата страна. Винаги съм се грижила сама за себе си. Невероятно съм му благодарна, че създадохме това бебе, но вътрешно бях страшно нервна, че някой трябваше да ме спаси от безплодието. Това ме накара да осъзная, че нещата не са съвсем равни

между нас. Бих искала той да се нуждае от мен толкова много, колкото аз от него.

— Сигурно се шегуваш! — погледна я изумена Лети. — Нали не смяташ сериозно, че татко не се нуждае от теб толкова, колкото ти от него?

Стефани яростно разбиваше оцета и оливията в една купа.

— Зная, че е загрижен за мен. Но се съмнявам дали наистина се нуждае от мен.

— Грешиш. — Лети се усмихна. — Ти и бебето му дадохте нови сили за живот. След смъртта на мама татко започна да се превръща в старец пред очите ми. Бях безсилна да спра този процес. Ти го направи отново млад, Стефани. Той ми го е казвал.

Очите на Стефани заблестяха.

— Наистина ли?

— Да, наистина. Но и дори да не ми го бе казал, аз щях да го разбера. Забелязах промяната в него, още когато слязох от самолета. Вие взаимно се нуждаете един от друг. Връзката ви е напълно равнопоставена.

— Бих искала и моята да е такава — въздъхна Даян. — Единственото, което съм направила за Кейс е, че превърнах живота му в ад.

— Глупости!

Лети вдигна капака на тенджерата и разбърка отново супата.

— Кейс е роден рицар. Нуждае се от възможността да спаси красива дама и да убие дракон. Ти си му осигурила и двете. Той просто е чакал големия си шанс и най-после го получи.

Даян впери поглед в нея.

— Така ли мислиш?

— Точно така.

— Казваш ми го, защото се е нахвърлил върху Джоел в онази ужасна разправия в бара?

Лети се засмя.

— Не само заради това. Мисля си също колко бързо ни представи този петгодишен проект за „Коупланд Мърин“. Не е разработил всички подробности за една нощ. Трудил се е над него дълго време, което означава, че просто е чакал своя шанс.

Даян се замисли.

— Спомням си колко развълнуван беше вечерта, когато се прибра вкъщи и ми каза за опасността, „Коупланд Мърин“ да бъде ликвидирана...

— Това, от което Кейс се нуждае сега, е да вярваш в него. И ти му осигуряваш точно тази подкрепа. Той е на път да спаси света. Или поне Еко Коув.

— Надявам се да е така! — рече пламенно Даян. — Господи, толкова се надявам някой да вразуми баща ми, преди да е станало твърде късно.

— Ще го намерят и ще го спрат — утеши я Стефани. — Той е твърде болен. Нуждае се от лечение.

Даян се загледа някъде в пространството пред себе си.

— Не мисля, че е болен. Той е зъл. Винаги съм се питала какво всъщност се случи с бащата на Джоел. Години наред тайно си мислех дали татко няма нещо общо със смъртта на Ханк Блекстоун...

Лети усети студени тръпки да пролазват по гърба ѝ. Двете със Стефани си размениха разтревожени погледи, но никоя от тях не каза нищо повече за Виктор Коупланд.

Телефонът иззвъня в девет часа вечерта. Беше Джоел. Обаждаше се от офиса си и се бе приготвил да лагерува още една нощ там с Морган.

— Няма никакви следи от Коупланд. Ченгетата от Еко Коув не са го намерили. Не се знае какво възнамерява да прави сега. Как са нещата там при вас?

— Добре сме — отвърна Лети, седна върху облегалката на един фотьойл и кръстоса крака. — Джоел, не можеш да ни държиш тук безкрайно.

— Само един или два дни, обещавам.

Настъпи пауза.

— Лети?

— Да?

— Обичам те.

Тя се усмихна щастливо.

— А ще се оженим ли скоро?

— Пуснали лисицата под одъра, а тя се качила на одъра. Мъжете не обичат настоящите жени.

— Знам. Четох статия по въпроса. Но реших, че само хленчещите мъже не обичат силните жени.

— Предполагам, това означава, че или трябва да се примиря с властния ти тон, или да рискувам да ме наречеш „хленчещ мъж“.

— Точно така. Джоел?

— Да?

— Обичам те.

— Знам — отвърна нежно той. — По-добре подай слушалката на Стефани. Морган се е надвесил над бюрото ми и иска да разговаря с нея.

Стефани нетърпеливо пристъпваше от крак на крак зад гърба на Лети.

— Здравей, Морган — рече тя. — Да, добре съм. Гърбът леко ме наболява, но това е нормално напоследък. Да, ще си легна рано. Лека нощ, мили. Ще ти се обадя сутринта.

Кейс се обади няколко минути по-късно и говори дълго с Даян.

— Пази се, скъпи — помоли го тя, преди да затвори. — Единственото нещо, което наистина ме вълнува в Еко Коув, си ти.

Всички си легнаха преди десет.

Лети се събуди преди зазоряване и ѝ хрумна идеята да приготви палачинки.

Навън вятърът все още виеше и всичко наоколо бе побеляло. Снежната покривка ставаше все по-дебела с всяка изминала минута.

Даян влезе в дневната, като в движение завързваше колана на халата си.

— Мили Боже! Каква виелица! Предполагам, това ще реши проблема на мъжете. Те могат да бъдат спокойни, че ще останем тук още известно време.

Стефани излезе от банята пребледняла и трепереща.

— Какво има? — попита я тревожно Лети.

— Водата ми току-що изтече...

Лети забеляза страх в очите ѝ. Най-добрият акушер в Сиатъл и най-модерното медицинско оборудване в щата бяха само на седемдесет мили оттук, но никой разумен човек не би рискувал да измени това разстояние в такава снежна буря.

Даян се хвана за гърлото, гледайки ту ужасеното лице на Стефани, ту тревожното изражение на Лети.

— Ако водата ѝ е изтекла, това значи, че ще започнат родилните болки. Какво ще правим?!

Лети си пое дълбоко дъх и успя да се усмихне.

— Не е ли добре, че съвсем наскоро четох няколко статии за радостта да родиш бебето си вкъщи?

Телефонът върху бюрото на Джоел иззвъня и той мигновено сграбчи слушалката. Госпожа Седжуик все още не беше дошла на работа и бе твърде рано за делови разговор.

Очакваше да чуе гласа на Кейс Ескът, но се бе излъгал.

— Миналия път беше баща ти — изръмжа Виктор Коупланд от другия край на линията. — Сега е ред на любовницата ти. Знаем къде е. Ще я хвана. Както хванах баща ти. Така става, Блекстоун. Ти отнемаш нещо мое. Сега аз ще отнема нещо твое. Съвсем просто е, нали?

— Коупланд, почакай, негодник такъв! — извика Джоел, но Коупланд прекъсна връзката.

Джоел трескаво започна да избира номера във вилата на Торнкуист, кипейки от гняв.

„Миналия път беше баща ти.“ Повече нямаше съмнение — Коупланд беше убиец.

— Какво има? Коупланд ли се обади? — попита Морган и остави чашата си с кафето.

— Да, Коупланд. Каза, че знаел къде е Лети, и че щял да я намери.

Джоел изслуша съобщението на телефонната компания.

— По дяволите! — изруга високо.

— Какво става?

— Не мога да се свържа.

Морган присви очи и се загледа през прозореца.

— Може би в планината вали сняг. Телефоните винаги прекъсват, когато има снежна буря там.

— Господи!

Джоел се опита да прецени ситуацията.

— Трябва да се добера до вилата!

— Имаш ли вериги за джипа?

— Разбира се.

Джоел се изправи, облече синьото си яке и мушна пистолета в джоба си.

— Опитвай се да телефонираш. Виж дали не можеш да се свържеш с ченгетата там. Кажим им какво става.

— Не — възрази Морган. — Няма да остана тук. Ще дойда с теб. Дъщеря ми и съпругата ми са там. Ескът може да се погрижи за телефоните. Ще му се обадя, за да го известя какво става.

Джоел кимна.

— Добре. Действай.

За щастие, сутрешният трафик на улиците, водещи извън града, не бе натоварен. Повечето от превозните средства се движеха към центъра на Сиатъл, а не към покрайнините.

Въпреки това, изгубиха време. Твърде много време.

Валеше проливен дъжд, когато започнаха да се изкачват през гористата местност на изток от Сиатъл. Дъждът скоро се превърна в суграшица, после и в сняг. След като завиха от главното шосе по криволичещия планински път покрай реката, видимостта бе едва на няколко метра.

— Трябва да спрем, за да сложим веригите — обади се Морган.

— Знаем. Ще отбия встрани.

— Няма да се бавим много. Добър съм в тази работа. Слагал съм вериги още като седемгодишен.

— Непрекъснато повтарям на Лети, че вие хората от Средния запад сте много жилави.

— По-добре ще бъде и да повярваш в това. Джоел, тя ще бъде добре. Даян е там. Коупланд няма да нарани собствената си дъщеря. Тя ще се справи с него, докато ние се доберем до вилата.

— Бих искал наистина да ти вярвам. Откъде, по дяволите, е научил за вилата?

— Много добър въпрос — измърмори Морган.

Някакво шесто чувство накара Джоел да погледне в огледалото за обратно виждане.

— Проклятие! Някой кара точно зад нас.

— Предупреди го навреме с мигача, преди да се опиташ да спреш в тази киша.

Голямата кола зад джипа се движеше на прекалено малка дистанция за тези атмосферни условия. Заснеженият път бе хлъзгав и

спирачките бяха слабо ефективни без двойно предаване или вериги.

Джоел изведнъж осъзна колко дълбока бе пропастта отдясно на шосето.

Морган се обърна и се взря през задното стъкло.

— Какво му става на този идиот?!

— Проклет да съм, ако зная — изръмжа Джоел и започна да отбива джипа встрани.

В този момент огромният крайслер се стрелна напред, като че ли се готвеше за изпреварване.

— Не мога да повярвам — рече възмутен Морган. — Хората от Западното крайбрежие никога няма да се научат как се кара в сняг.

Джоел погледна наляво и забеляза масивната фигура на Виктор Коупланд зад волана на крайслера.

— По дяволите! Коупланд не е знаел къде е Лети. Изчакал е да излезем от офиса и ни е проследил. Той иска мен.

Изведнъж той си припомни съвсем ясно как бе загинал баща му. Очевидно Коупланд му бе подготвил същата участ.

Тясната урва покрай реката започваше непосредствено от пътя, но сега почти не се виждаше заради виелицата. Вероятно Коупланд бе карал след тях през цялото време от Сиагъл, дебнейки сгоден момент за атаката си. По натоварената магистрала не бе имал никакъв шанс, но сега двете коли бяха сами на тясното пътно платно.

Джоел изчака, трескаво обмисляйки сложната ситуация. Реагира, чак когато торпедото на голямата кола се насочи към бронята на джипа. Той изви волана наляво и вдигна крак от педала за газта. Джипът изостана малко и левият му преден калник се удари в задната броня на крайслера, който се унесе тежко, тъй като Коупланд загуби контрол над управлението. После той се завъртя и спря в снега напреко на тесния път. Вратата му се отвори и Коупланд взе нещо от задната седалка.

— По дяволите! — изруга Джоел. — Той има пистолет.

Включи на задна скорост и даде газ. Трябваша му трийсетина метра, за да прикрие джипа зад завоя на шосето. Още петнадесет метра... Едва виждаше пътя. Единственото му успокоение бе, че видимостта на Коупланд не беше по-добра. Десет метра... пет... Завъртя волана предпазливо, страхувайки се да не полети в дълбоката пропаст.

— Достатъчно се отдалечи — обади се Морган. — Вече сме зад завоя.

— Навън! — Джоел бързо разкопча предпазния си колан. — Ще намери джипа след около две минути. Трябва само да върви по пътя и ще попадне точно на нас. Тръгни нагоре по склона към горичката.

— Не се тревожи. Нямам намерение да се навъртам тук. — Морган отвори вратата и изскочи.

Двамата се добраха през разбушувалата се виелица до прикритието на дърветата. Снежната пелена ги правеше почти невидими, но това нямаше да е така, когато вятърът утихнеше.

Джоел се опитваше да наблюдава пътя иззад един клонест бор. Едва различаваше джипа. За миг снегът се надигна като мъгла и той забеляза едрата фигура на Коупланд да се клатушка на завоя. Виктор държеше пистолет в лявата си ръка. Той стигна до джипа и насочи дулото му към купето.

— Блекстоун! Кучи син такъв! Блекстоун, къде си? Искаш ли да узнаеш защо изблъсках баща ти от пътя през онази нощ? Защото си мислех, че си ти. Ето защо. Трябваше да бъдеш ти, негоднико! — Гневният вик на Коупланд бе понесен от вилнеещия вятър. Наподобяваше яростния вой на звяр, лишен от плячката си.

След още миг Джоел го изгуби от очи. Снежната завеса отново стана непрогледна.

— Ако се отдалечим още от джипа, рискуваме да се загубим — рече Морган. — При такова време може да ни настигне и бялата смърт.

— Коупланд не ни вижда по-добре, отколкото ние него — отвърна Джоел и се прилепи о ствола на дървото. — Предполагам, че ще стои близо до колата. Това може би е единственият ни шанс.

— Ще се опиташ да стигнеш до него?

— Да. — Той извади пистолета си от джоба. — Ще слеза надолу. Гледай внимателно. Може да го забележиш преди мен. Извикай ми.

— Не ми харесва това.

— Нито пък на мен.

Джоел започна предпазливо да се спуска надолу по склона. Около него снегът продължаваше да се върти и да го заслепява. Мина му през ума колко глупаво би било, ако се загубеше тук — може би само на няколко крачки от джипа.

Вятърът стихна внезапно и снежната пелена се разкъса.

Джоел и Коупланд се видяха в една и съща секунда. Делеше ги само пътят.

— Негодник! Ще те науча какво означава да се бъркаш в работите на Виктор Коупланд! Кой, по дяволите, си мислиш, че си?!

Виктор Коупланд вдигна пистолета си и стреля.

Джоел се хвърли върху дебелия сняг и куршумът профуча над главата му. Той също насочи своето оръжие към него, но вятърът пак се усили и спусна снежна завеса между тях. Джоел започна да пълзи напред по корем.

— Джоел! Отдясно. Погледни надясно! — достигна до слуха му викът на Морган.

Той реагира незабавно.

Коупланд беше на по-малко от два метра и се озърташе, опитвайки се да се ориентира по гласа на Морган. Той залитна и стреля напосоки към гората.

Джоел скочи на крака и се хвърли към него. Двамата се строполиха тежко върху снега пред самия ръб на пропастта. Пистолетът се изплъзна от замръзналите пръсти на Джоел и падна върху масивното тяло на противника му. Коупланд се изви конвулсивно и се помъчи да се прицели в Джоел. Той го удари с юмрук в корема, сграбчи китката му и започна с всички сили да я извива. Коупланд изрева от ярост и болка. Пистолетът му падна в снега. Джоел се опита да се отдръпне назад, за да избегне насочения към лицето му юмрук, но ботушът му се подхлъзна и той загуби равновесие. Ударът на Коупланд попадна в целта. Силата му бе невероятна. Цялата лява буза на Джоел изтръпна. Той погледна надолу и видя, че снегът затрупва пистолета. Сграбчи го с премръзналите си пръсти. Коупланд вече бе станал и се засилваше като бик. Джоел отстъпи встрани буквално в последния миг.

— Не ме карай да натискам спусъка, негоднико — изрева той, докато Коупланд се готвеше за нов удар.

— Няма да го направиш. Не ти стиска. Следвах те през целия път и ще те убия. Трябваше да те убия преди петнадесет години! — Изражението на Коупланд беше безумно, а истеричният му кикот бе по-силен от вятъра.

— Казах ти да спреш — повтори Джоел. — Не се шегувам!

Но сякаш говореше на див звяр, готов да разкъса жертвата си. Виктор Коупланд бе загубил разсъдъка си и в очите му имаше само смърт.

Точно когато Коупланд започна да се засилва за пореден път, вятърът се усили и снежният воал покри двамата мъже. Коупланд изрева и Джоел разбра, че той все още се готвеше за схватка, въпреки липсата на видимост. Беше се устремил право към урвата и не забеляза ниските метални перила. Блъсна се с колене в тях, праметна се и огромното му туловище политна надолу. Разнесе се предсмъртният му вик и изведнъж настъпи странна тишина. Силата на вятъра намаля и бурята почти стихна.

Джоел остана дълго така, загледан в пропастта. После се сети за изтръпналите си от студ пръсти и бавно си сложи ръкавицата.

Морган се приближи до него и също погледна към неподвижното тяло на Коупланд до брега на криволичещата планинска река.

— Ще трябва да издърпаме колата му от пътя, за да стигнем до вилата. Но няма какъде да бързаме. Всички вече са в безопасност.

Джоел усети, че нещо, което се бе свило в него, започваше бавно да се отпуска.

— Да — отвърна мрачно. — В безопасност са.

— Ти добре ли си?

— Да, Хайде да сложим веригите и да тръгваме.

Трябваше им почти цял час, за да се доберат до вилата.

Джоел паркира джипа отпред и слезе. Чувстваше се изцеден и изтощен. Единственото нещо на света, което искаше в този момент, бе Лети.

— Адско пътуване — обади се Морган и се протегна.

Внезапно бялата тишина бе разцепена от женски писък на болка.

Двамата хукнаха към входната врата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Пищеше Стефани.

— Твърде бързо... Всичко... стана толкова бързо — задъхваше се тя и отново крещеше.

— Всичко е наред, Стефани. Справяш се чудесно — повтаряше Лети, застанала до леглото ѝ.

Тя погледна към Даян, която държеше ръката на родилката и слагаше студени компреси върху челото ѝ.

— Контракциите са една след друга, доколкото разбирам — обади се напрегнато Даян.

— Нещо не е наред... — успя да изрече Стефани, преди новата силна болка да я лиши от дъх.

— Всичко е наред. Всичко досега съвпада напълно с описанието в книгата. Просто става прекалено бързо.

Лети се стегна, когато още вода и кръв изтече от утробата на мащехата ѝ. Беше я положила в полулегнала поза, защото бе чела, че така било по-естествено при раждане, отколкото да лежи по гръб. До нея, акуратно подредени върху чист бял чаршаф, имаше конци, за да се върже пъпната връв, и няколко хавлиени кърпи, които Даян бе дезинфекцирала. Тайното опасение на Лети бе периодичното кървене, което не би могла да спре с помощта на кърпите.

Но не бе споменала нищо за страховете си пред Стефани. Нито ѝ бе напомнила за останалото, което би могло да се обърка. Самата Стефани прекалено добре знаеше всичко и непрекъснато се притесняваше с усилването на родилните болки.

Когато Стефани започна да се тревожи за липсата на апаратура за наблюдаване на бебето, Лети ѝ каза, че е чела наскоро една статия, в която се твърдяло, че тази апаратура не била необходима при нормални раждания.

А когато пък Стефани почти стигна до истерия, че бебето би могло да е застанало седалищно, Лети ѝ цитира данни от статистиката,

според които повече от деветдесет и пет процента от бебетата се обръщали в нормално положение преди термина.

И така минаваше времето. Всеки път, когато Стефани се разтревожеше по някакъв повод, Лети се опитваше да я успокои с нещо, което бе чела по въпроса. Даян се присъединяваше към нея незабавно и повтаряше същите факти отново и отново. Двете заедно положиха доста усилия да ѝ внушат, че жените са раждали своите деца вкъщи векове наред.

Контракциите бяха прекалено чести и на всички им бе трудно. Бяха плувнали в пот.

— Мисля, че чувам кола — каза Даян, заслушвайки се.

Лети не ѝ обърна внимание, защото бе твърде заета да наблюдава как се появява малката главичка на Матю Кристофър.

— Той е почти тук, Стефани. Напъни се! Даян, помогни ѝ да се напъне!

Даян хвана ръката на бъдещата майка, която изкрещя отново.

— Главичката му се показва — оповести тържествуващо Лети. Тя протегна ръце, за да поеме малкото същество, което вече се появяваше на този свят. — Едното раменце... И другото... Стефани, той е красив! И наистина е момченце!

— Бебето ми... — промълви Стефани с пресъхнали устни. — Дай да видя моето бебе.

Матю Кристофър проплака силно, с което изрази изключителното си недоволствие от целия този процес, и в този момент външната врата се отвори рязко.

— Какво, по дяволите, става тук?! — извика Джоел от дневната. — Лети? Лети, добре ли си?

— Стефани?! — пригласяше му ужасено Морган. — Къде си?

Лети бързо уви Матю Кристофър в чисти кърпи и го сложи в ръцете на Стефани. После се обърна към вратата на спалнята и видя Джоел и Морган да стоят на прага като истукани. Тя се усмихна на баща си.

— Ела да се запознаеш със сина си, татко.

— Мили Боже! — възкликна Морган, плъзгайки погледа си от Матю Кристофър към Стефани. — Той направи крачка напред. Очите му бяха изпълнени с любов, нежност и загриженост. — Скъпа, добре ли си?

— Да — прошепна Стефани. — Всички сме добре. Истинско щастие, че Лети бе чела няколко статии по въпроса за раждането.

Лети тръгна с Джоел, когато той ѝ каза, че искал да поговори с Даян. Завариха я в кухнята да мие прекалено съсредоточено чашите от кафето. Когато ги чу да влизат, тя бавно се обърна.

— Ще ми съобщите нещо за татко, нали?

— Той е мъртъв, Даян.

— Да... Мисля, че разбрах, още като пристигнахте.

Джоел я изглежда мрачно.

— Не знам как да ти го кажа... Но съжалявам за всичко, което трябваше да изживееш.

Даян се загледа през прозореца към следобедното слънце, което хвърляше алени отблясъци върху снега.

— Искаш ли да узнаеш какво чувствам в действителност, Джоел? Облекчение. Не съм щастлива, нито тъжна. Просто съм успокоена. Всичко свърши най-сетне. Имам чувството, че се измъквам от ада. Благодарение на теб и на Кейс.

Матю Кристофър изплака в спалнята и това прозвуча като символ на нов живот и на нови надежди.

Даян погледна нататък.

Лети се приближи до нея и я прегърна.

— Сега двамата с Кейс можете да си имате бебе.

По лицето на Даян се стекоха сълзи, които се сляха с усмивката ѝ.

— Да. Вече е безопасно, нали? Слава на Бога. Сега най-последно е безопасно да родя бебе на Кейс.

— Не бях сигурен как ще го приеме — поде Джоел, когато си легнаха с Лети вечерта.

— Даян ще се оправи. — Тя се сгуши до него. — Как го приемаш ти?

— Аз съм добре. Той е убил баща ми, Лети. Мислел е, че съм аз в колата, и я изтласкал от пътя.

Лети погали брадичката му.

— Поне знаеш със сигурност какво в действителност се е случило през онази злокобна нощ. Колкото и да е лош, най-последно получи отговор на въпроса, който те измъчваше.

— Да. Така някак си е много по-лесно да се преживее. През всичките тези години най-много ме терзаше неизвестността.

— Отмъсти за смъртта на баща си и вече знаеш, че не се е самоубил заради теб. Можеш ли да забравиш миналото?

Джоел я погледна в очите.

— Мисля, че започнах да го забравям в деня, когато те срещнах.

Лети се усмихна поласкана.

— Откровеност аз откровеност. И аз направих същото с голяма част от моето минало, когато те срещнах.

— Във всеки случай, нямам друг избор, освен да оставя всичко зад гърба си, нали? Ще съм прекалено зает с бъдещето си, за да се тревожа за миналото. Между другото, знаеш ли, че си много интересна с бебе в ръцете, госпожице президент?

— Интересна?

— Да, интересна. Хареса ми. Вече те виждам в новата ни рекламна кампания да държиш бебе в едната си ръка, а с другата да опъваш палатка.

— Забрави за това. Тази рекламна кампания трябва да приключи след три седмици, а за да се роди едно бебе са необходими девет месеца.

— Тогава може би е по-добре да започнем да работим веднага по въпроса. — Джоел я покри с тялото си и я притисна към дебелия матрак.

— Почакай... — изрече задъхано Лети. — Там, откъдето идвам, не започваме да правим бебета, преди да сме планирали женитбата.

— Не се тревожи за това. Така или иначе, ще се оженим до пролетта — целуна я Джоел по шията.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Не зная, Джоел — леко се намръщи Лети. — Тъкмо започнах да свиквам само с необвързваща романтична връзка...

— Казах ти, че не си създадена само за любовна връзка, Лети.

— Мислех, че се справям добре.

— Не си такъв тип.

— Не съм толкова уверена. Имам предвид, че всяка жена, която може да направи това, което аз направих в офиса ти, е от такъв тип, че би се справила с всичко.

— Довери ми се. Не си създадена само за любовна връзка. — Джоел плъзна ръката си надолу по бедрото ѝ, напипа края на нощницата ѝ и започна да я вдига нагоре.

Лети се усмихна.

— Ами „Торнкуист Гиър“?

Той сви рамене.

— Всички ще кажат, че съм се оженил за теб, за да сложа ръка върху компанията. Ще го понеса все някак. Мислех си, че не бих могъл, но днес нещата се промениха. Сега се чувствам различно.

Лети го погледна и вече знаеше съвсем точно какво искаше да направи.

— Никой няма да каже, че си се оженил за мен заради компанията. Джоел, ти си създал „Торнкуист Гиър“. Вложил си всичко от себе си в нея. Борил си се за нея и си я пазил. Компанията е твоето дете и аз нямам морално право да я притежавам.

— Лети, това е просто бизнес. Не ставай прекалено емоционална.

Тя се засмя.

— С теб е хубаво да се разговаря. Ти си най-чувствителният мъж, когото познавам.

— Как ли пък не — измърмори Джоел. — Владее се много повече от теб, госпожице президент.

— Хайде да не спорим за това. Искам да ти предложи една сделка.

Той застина.

— Сделка?!

Лети си пое дълбоко дъх.

— Ще ти продам „Торнкуист Гиър“ преди сватбата. При същите условия, като тези на чичо Чарли.

— Не е необходимо да го правиш, Лети.

Тя го докосна по бузата.

— Нищо не разбираш. Пък и аз самата не бях наясно със себе си досега. Мислех си, че компанията ми е необходима, за да започна нов

живот. И може би в началото наистина ми е била нужна. Но вече не е така. Новото начало идва от самите нас. Ние си го създаваме.

— И сега си убедена, че вече не се нуждаеш от компанията, за да имаш вълнения и приключения в живота си?

— Не. Имам всичко, което ми е необходимо.

— Ами, ако аз също не се нуждая повече от компанията?

— Тогава бих казала, че имаме проблем.

Джоел се засмя.

— Не съм казал, че не я искам — просто, бих могъл да живея без нея. Но всъщност не се налага на никого от нас да доказва, че не се нуждае от „Торнкуист Гиър“. Ти няма да ми продадеш компанията, Лети.

— Няма ли?

Той легна по гръб и я притегли върху себе си.

— Няма.

— Но, Джоел...

— Не съм случайно толкова добър изпълнителен директор, госпожице президент. Имам контрапредложение.

— Слушам.

Джоел си придаде делово изражение.

— Ще разделим компанията по равно. Ще изкупя половината от нея. Ти ще задържиш другата половина. Ще я притежаваме съвместно.

— Но, Джоел... — повтори Лети.

Той сложи пръсти върху устните ѝ.

— Това е моето предложение. Приеми го или го отхвърли. Но не се опитвай да ми даваш цялата компания, защото не я искам. Възнамерявам да я разделя с теб, Лети.

— И аз ще си остана президент?

— Разбира се. А аз изпълнителен директор. Окей?

— Окей.

Джоел се наведе и я целуна с пламенност, която бе много по-обвързваща от всеки договор.

Той се събуди няколко часа по-късно. Погледна часовника и установи, че е почти един часа.

Лети се размърда до него.

— Сънят ли? — попита го тихо.

Джоел се опита да си припомни сцени от кошмара. След това изчака адреналинът му да се повиши. Не последва нищо.

— Не — отвърна. — Просто се събудих. Струва ми се, че не съм сънувал.

Тя се притисна към тялото му.

— Всичко свърши — прошепна.

— Да.

Джоел я прегърна и заспа отново.

Бяха изминали два месеца от тази нощ, когато Джоел слезе по стъпалата до третия етаж и тръгна с широки крачки към заседателната зала.

Влезе и замръзна на мястото си, виждайки Лети, вдигната високо от един млад мъж с атлетично телосложение. Великолепни мускули изопваха до крайност бронзовата му кожа, а Лети изглеждаше твърде малка и крехка пред масивния му гръден кош. Едната ѝ обувка бе паднала на пода и Джоел се подразни силно, че хубавото ѝ малко краче бе изложено на показ.

— Ще имаш ли нещо против да пуснеш президента на „Торнкуист Гиър“ да стъпи на краката си? — студено рече на фотомодела.

Младежът премига разтревожено и побърза да я пусне.

— Разбира се. Съжалявам... — измънка под носа си.

— Здравей, господин Блекстоун — усмихна се бодро тя, докато се опитваше да запаше блузата си в полата и да оправи измачканото си сако.

— Добър ден, госпожо Блекстоун. Кой, по дяволите, е този и какво си мисли, че прави, разнасяйки те като чувал с картофи?

— Това е Марк. Моделът за новата ни рекламна кампания, предназначена за опитните планинари и катерачи.

— Надявам се, че не възнамерява да те опакова и да те понесе на гръб в планината?

— За Бога, не. Просто ми доказваше, че може да вдигне шестдесет килограма с планинско оборудване. Нали, Марк?

— Да, госпожо. — Атлетът също се усмихна, разкривайки съвършените си зъби.

Лети го огледа с професионално възхищение.

— Мисля, че ще изглежда страхотно да се катери по някой глетчер или нещо подобно с голяма част от артикулите на „Торнкуист Гиър“ на гърба си. Новата кампания ще бъде съкрушителна.

— Като стана дума за новата рекламна кампания, бих искал да обсъдим някои неща за нея, госпожо Блекстоун. — Джоел се подпря с лакът върху рамката на вратата. Изражението на лицето му беше сърдито.

Лети повдигна въпросително вежди.

— Проблем ли има?

— Щом така искаш, нека да го наречем проблем. Кампанията е надхвърлила с петдесет хиляди долара бюджета.

— О, това ли било?

— Да, това. Би ли си направила труда да ми обясниш къде отиват парите, госпожице президент?

— Разбира се, господин Блекстоун. Кога искаш да чуеш обяснението — преди или след като ти кажа, че имам основания да смятам, че съм бременна?

Същата тази сутрин Джоел бе решил, че не е възможно да бъде по-щастлив. Сега осъзна, че се беше лъгал. Забрави за малкия проблем от петдесет хиляди долара и започна да се смее като малоумен.

— Ти си бременна?! Ще имаме бебе? — възкликна, без да обръща внимание на смутения Херкулес.

— Така изглежда. — Лети повдигна очилата на носа си и се усмихна сдържано. — Какво ще кажеш за това, господин Блекстоун?

Джоел захвърли папката, която носеше, зад гърба си и данните за бюджета на рекламната кампания се разлетяха по пода. Той се приближи с грейнали очи до Лети и я вдигна внимателно на ръце.

— По дяволите, тези петдесет хилядарки! Какво са няколко долара за президентката и нейния изпълнителен директор?

— Знаех, че ще проявиш разбиране по въпроса, господин Блекстоун.

Джоел я изнесе през вратата и тръгна по коридора.

— Хайде да се отбием в офиса ми, госпожо Блекстоун, и да обсъдим нещо много по-важно от бюджета на рекламната.

— Да, разбира се, господин Блекстоун — отвърна Лети сияйно.
— И този път да не забравим да заключим вратата, преди да започнем „дискусиите“.

Смехът на Джоел отекна по целия офис на „Торнкуист Гиър“.
Животът беше толкова хубав.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.